

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

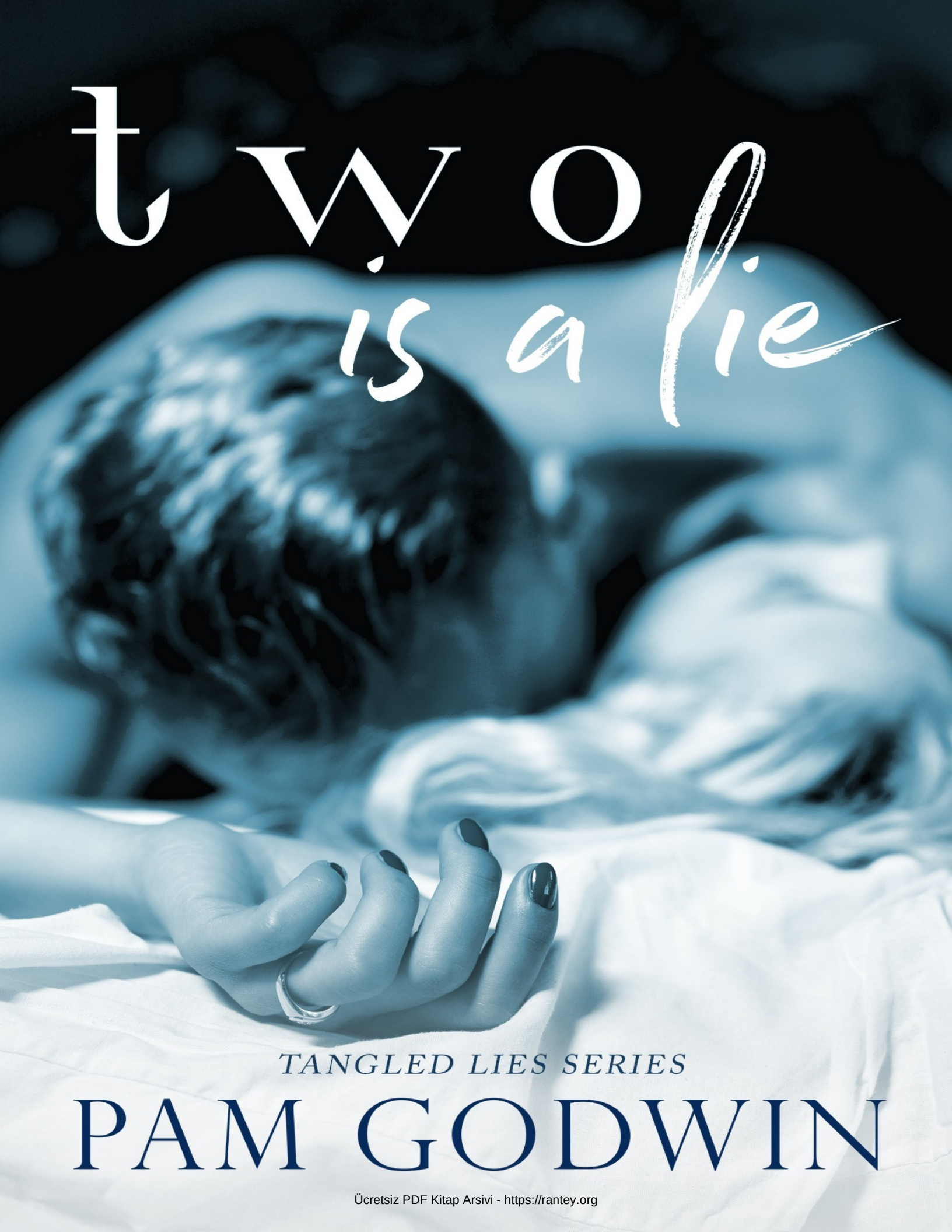
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A person is lying down, possibly on a bed, with their head resting on a pillow. The image is in a monochromatic blue tone. In the foreground, a hand with dark nail polish and a ring is visible, resting on a white surface. The text 'two is a lie' is overlaid on the image in a white, stylized font.

two is a lie

TANGLED LIES SERIES

PAM GODWIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Telif Hakkı	
Sorumluluk	
Reddi 1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	
21	
22	
23	
24	
25	
26	
27	
28	
Up Next Üç	
Savaş Vardır	
Pam Godwin Playlist	
Yazarının Diğer Kitapları	
Teşekkür Pam Godwin	
Hakkında	

two
is a lie
TANGLED LIES
PAM GODWIN

Copyright © 2017 by Pam Godwin

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Sanatçısı: Okay
Creations İç Mimar: Pam
Godwin

Editör: Lesa Godwin, Godwin Prova

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir inceleme veya makalede kısa alıntılara yer verilmesi dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

www.pamgodwin.com adresini ziyaret edin

disclaimer

Eğer [Bir Vaattir'i](#) okumadıysanız, **DURUN!**

TANGLED LIES serisindeki kitaplar tek başına değildir.
Sırayla okunmalıdırlar.

[Biri Sözdür İkisi](#)

[Yalan Üçü Savaş](#)

one

Omurgasız.

Kansız.

Sabahın erken saatlerindeki sis, hayalet gibi kollarıyla beni sıkıyor. Arka bahçemi kaplayan sütümsü örtü, gün doğumunun zayıf ışığını yutuyor ve gerçeklik hissimi çarpıtıyor.

Bu an, hayatımın iki farklı parçasının birbirine karıştığı bu an, gerçekleşiyor olamaz.

Geçmişimin titreşen silueti birkaç metre ötede adım atıyor, ruhani bir varlık gibi bana bakıyor.

Cole. İlk aşkım. En büyük kaybım.

İkinci şansım yanımda duruyor, ifadesi de vücudu kadar çıplak, soğuk sisin içinde ürperiyor.

İz. Onun benim yeni başlangıcım olması gerekiyordu. Benim geleceğim.

Sarıya karşı siyah saçlar, maviyle çarpışan kahverengi gözler, Cole ve Trace birbirlerinden daha farklı görünemezlerdi. Ancak duruşlarını saran ve yüzlerini geren duygular aynı. Acı, korku, çaresizlik ve en önemlisi dizginlenemeyen kin. Aralarındaki öfke o kadar güçlü ki havayı çatlatıyor.

Belime sıkıca sarılıyorum, gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken titriyorum. Cole yaşıyor.

Trace onun geri gelme ihtimali olduğunu biliyordu.

Ve birbirlerini öldürmeye saniyeler kalmış gibi görünüyorlar.

Tüm vücudum bir kalp atışı gibi, ağır, acı verici bir şekilde atıyor, her hücreyi ve sinir ucunu alevlendiriyor. Sanırım kaslarım seğiriyor ya da belki de aşırı çalışan kan damarları. Sanırım şoktayım.

Sanki bir şey yapmamı bekliyorlarmış gibi beni izliyorlar. Onları göndermemi mi? Sinir krizi mi geçireyim? Keskin bir cisimle bıçaklamamı mı? Bunlardan herhangi biri mümkün. Ama önce kendimi toparlamalı ve bazı cevaplar talep etmeliyim.

Sorular boğazımda yığılıyor, bazıları diğerlerinden daha yüksek sesle bağırıyor. Cole neden dört yıl boyunca ortadan kayboldu? Ve neden Trace bana Cole'u tanıdığını ya da en iyi arkadaş olduklarını söylemedi? Neden bana Cole'un geri dönebileceğini söylemedi?

"Birbirinize olan düşmanlığınızı bir kenara bırakıp bana gerçeği söylemenizi istiyorum."

Adımlarımı

Evimin yanındaki araba yolunda, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken nefeslerim beyaz bulutlar halinde yükseliyor. Geri dönüp Trace'in önünde duruyorum. "Cole gittiğinden beri bana göz kulak olduysan, ne kadar kötü durumda olduğumu biliyorsundur-" Sesim çatlıyor ve boğazımı temizliyorum. "Acı çektiğimi biliyordun. Neden bana onun hayatta olma ihtimali olduğunu söylemedin?"

"Yapamamam için pek çok neden var." Trace, Cole'un kendisine yumruk attığı dudağındaki kanı siliyor. "Birincisi ve en önemlisi, bu senin hayatını tehlikeye atardı."

"Bu da ne demek oluyor?" Aklıma CIA, özel kuvvetler ya da hükümet içindeki bazı gizli örgütler geliyor.

"Bu gizli bir bilgi." Cole başını benden uzağa eğiyor, beni göz temasından mahrum bırakıyor ve kendini kapatıyor. "Ne kadar az bilersen, o kadar güvende olursun."

"Ne kadar az bilirim..." Boş bir sesle yankılanıyorum. "*Bilmemenin* nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin *var mı?* Aramayı ve e-posta göndermeyi bıraktığında, bu beni çok üzdü. Sonra bir yabancı kapıma geldi ve senin bir patlamada öldüğünü söyledi." Nefeslerim hızlanıyor, kelimelerimi parçalıyor. "Acı tarif edilemez, Cole. Binlerce kez ölmek istedim." Yanaklarımdaki nemi öfkeyle siliyorum ve Trace'e dönüyorum. "Ve *sen* bana hiçbir şey söylemedin."

"Elimde somut bir bilgi yoktu." Trace'in kaşları derinleşir. "Varsayımlarla hareket ediyordum ve -"

"Ama bir şans olduğunu biliyordunuz ve bu şans-"

"Sana daha fazla acı getirebilirdi." Bana doğru eğildi, kaya gibi çenesi ve alev alev yanan gözleriyle. "Diyelim ki protokolü çiğnedim ve size hayatta olabileceğini söyledim. Bu senin umutlarını artırır ve sen de beklerdin, beklerdin." Doğrudu ve omuzlarını dikleştirdi. "Ya yanılsaydım? Ya hiç ortaya çıkmasaydı, o zaman ne olacaktı? Bu senin için işleri çok daha zorlaştırırdı. Buna dayanamazdım."

"Çünkü onu kendin için istedin," diye öfkelenildi Cole ve Trace'e doğru atıldı. "Dur!" İleri atılıyorum, nabzım hızla atıyor.

Cole dönerek uzaklaşır ve parmaklarını onun saçlarına daldırır.

"Eğer ona bir daha vurursan, işimiz biter." Bir elimi boğazıma bastırıyorum, her acı veren nefes için savaşıyorum. "Anladın mı?"

Sırtı bana dönük olan Cole gerildi. Sonra başını eğdi ve başını salladı.

"Haklı," diyor Trace, alçak sesle ve cızırtılı. "Gittiği ilk yıl seni izlediğimde, sana aşık oldum. Takıntılı oldum. Seni istedim, mantıksızca ve umutsuzca. Sonraki iki yıl boyunca onun yasını tutmanı izledim ve seni hâlâ istiyordum. Ama seni takip etmek gibi bir niyetim yoktu. Bunu biliyorsun Danni, seni uzaklaştırmak için ne kadar uğraştığımı biliyorsun."

"Onu itmek zorunda kalmazdın," diye kükrüyor Cole, "eğer en başta temas kurmamış olsaydın!" Sesinin gürültüsü kemiklerimi çınlatacak ve tüm komşularımı dışarı çıkaracak kadar yüksek. Tam bu düşünceye kapıldığım anda Virginia yan evin arkasından sesleniyor.

"Danni?"

"Her şey yolunda, Virginia." Cole'a gözlerimi kısarak fısıldıyorum, "Ona ne söylemem gerekiyor? Yeniden ortaya çıkmanı nasıl açıklayabilirim?"

Kız kardeşime, aileme ve hayatımdaki diğer herkese ne diyeceğim? Belki de bir şey söyleyecek kadar uzun yaşamayacak. Elimin topuğunu göğsümdeki sızıya bastırıyorum.

"Gizli bir hikâyem var." Cole garaj yolundan spor çantasını aldı ve arka kapıya doğru ilerledi. "Şimdilik, sadece... hiçbir şey söyleme."

Evime girdiğinde, arka bahçeler arasındaki kısa metal çite yaklaştım ve

Virginia'yı görmek için üzerine eğil.

"Bu gürültü de ne?" Çiçekli bir bornoz ve ev terlikleri giymiş, beyaz saçları pembe bigudilerle toplanmış halde kapının önünde duruyor.

"O bendim." Trace yanıma eğildi ve kollarını çitlere dayadı. "Günaydın, Virginia."

"Bana *günaydın deme*, genç adam." Elinde bir baston belirir ve ona doğrultur. "Bağırının sen olmadığını biliyorum."

Sikeyim. Bir bok göremiyor ama çoğu gün benden daha iyi duyuyor.

"Soğuk algınlığı var." Trace'in elini tutup onu çitten uzaklaştırıyorum. "Daha da kötüleşmeden onu içeri götürüyorum."

"Hm, şey..." Sesi şüpheyile titriyor. "Sıcak çay içtiğinden ve tuzlu suyla gargara yaptığından emin olun."

"Anladım." Trace'in elini bırakıyorum ve arka kapıya yöneliyorum.

Ona ulaştığımda, bir kolunu belime doluyor ve sırtımı göğsüne doğru çekiyor. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Kalbim küt küt atıyor ve parmaklarımı zoraki bir şekilde onunkilerin üzerinde kalçama doğru kaydırıyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, ama bu aşk binlerce cevapsız sorunun altında ezilmiş ve yaralanmış gibi hissediyor.

"İki yıl boyunca yas tutmanı izlemek beni öldürdü." Alnını başımın arkasına yaslıyor. "Ama onun geri döneceğini kesin olarak bilmeden sana umut veremezdim. İyileştiğini görmem gerekiyordu."

Sıcaklık göğsümü dolduruyor, kaburgalarımı genişletiyor. Benim için sürekli endişelenmesi ona aşık olmamın sayısız nedeninden biri. Ama... "Geri gelebileceğini bile bana evlenme teklif ettin. Ne olacağını düşünüyordun?"

"Evlenme teklifi olsun ya da olmasın, aramızda olanları durdurmak mümkün değildi." Beni kollarının arasına aldı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Beni sevdiğini söylediğin gün her şeyi değiştirdi."

Gözlerimiz birleşiyor ve kenetleniyor. Ne zaman o mavi bakışa takılsam, nerede olduğum ya da ne kadar uzağa gitmem gerektiği önemli değil, çünkü bu an, aidiyetin ve zarafetin parlak kıvılcımı, uğruna savaşmaya değer.

Aşkın gizemini anlamıyorum, sadece beni rehin tuttuğunu, beni önemsedığını ve bana taptığını, beni terk ettiğini ve kırdığını ve her zaman daha fazlası için beni geri çektiğini. Bunun için açgözlüyüm. *Onun için*.

"Kendimi kandırılmış hissediyorum, Trace. İkiniz tarafından da." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "İhmalleriniz ve sırlarınız hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Cole'un ortadan kaybolması ve bunca zamandır ölü olduğuna inanmama izin vermesi için iyi bir nedeni olsa iyi olur."

"En iyi nedene sahip olacak." Dikkati omzumun üzerinden arkamdaki kapalı kapıya kayarken sesi huysuz ve kederli. "Uzak durmasının *tek* nedeni seni korumak."

İçeri girip cevapları almak için endişelenerek geri çekiliyorum ama Trace çenemi sıkıca kavırıyor.

"Bizden vazgeçmeyeceğim." Dizlerini bükerek bizi göz hizasına getirdi. "Senden asla ve *asla* vazgeçmeyeceğim."

Sadece başımı sallayabiliyorum. Beyanı beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor.

Cole ölmediğine göre, bu iki adamla nişanlı olduğum anlamına mı geliyor? Ya ikisini de affedemezsem? Ya sonunda ikisini de kaybedersem?

Kalp atışlarım hızlanıyor, damarlarımda dolaşıyor. Ne yapacağım ben?

Derin nefes al. Cole'un bana bir sürü cevap borcu var. Beni dört yıldan fazla *bir* süre terk etti ve bana verdiği her şeyi ortadan kaldırmak için *çocukları yanan bir binadan kurtarmak* gibi bir mazeret gerekecek.

aracılığıyla.

Arka kapıyı açtığımda dans stüdyosunda değildi. Mutfağa ulaştığımda endişeden titriyordum. Onu hala göremiyorum ama burada bir yerlerde. Evimde, paylaştığımız, birlikte pek çok anı biriktirdiğimiz evde. Onunla ön kapının hemen dışında karşılaştım. Verandada ona veda öpücüğü verdim. Bu duvarlar arasında yıllarca yasını tuttum. Zihnim onun dirilişini kabullenmekte zorlanıyor.

Kahve makinesinin başında duraklıyorum, yaklaşan konuşma için umutsuzca kafeine ihtiyacım var. "Bardağımı garaj yolunda düşürdüm," diyorum uyuşmuş bir şekilde.

"Sonra temizlerim." Trace dolaptan üç fincan çıkarır. "Cole içiyor-"

"Seninle aynı şekilde." İfadesi, ses tonundaki kopuklukla eşleşerek boşalıyor. "Krema var, şeker yok."

"Yapma bunu." Ön kolundaki sert kaslara dokunuyorum. "Seninle tanıştığımda o soğuk maskeden nefret etmişim.

Bir daha asla görmek istemiyorum."

"Kendimi bir arada tutmak için mücadele ediyorum, Danni." Lavabonun kenarını kavıyor ve mutfak penceresinden dışarı bakıyor. "Son altı ayın bir noktasında, kendimi onun öldüğüne ikna ettim ve içimdeki her şeyle senin şu an içinde bulunduğun duruma düşmemeni umdum."

Pozisyon derken, kararı kastediyor. İki ay önce yapmamı istediği seçim.

Cole şu anda bu odada olsaydı, nereye düşerdim? Beni bir kenara itip

O mu?

O zamanlar Trace'i seçmişim. O benim geleceğimdi. Ama bu Cole ile bir gelecek olduğunu bilmeden önceydi.

hala mümkün.

"Ben kahve yapacağım." Trace doğruldu ve işine odaklandı. "Böylece onunla birkaç dakika yalnız konuşabilirsin. Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum ve sana güveniyorum."

Sesi içtenlikle yumuşak, en ufak bir uyarı ya da varsayım yok. Benim iyiliğim için bunu kolaylaştırmaya çalışıyor.

"Teşekkür ederim." Arkasında dururken, omurgasındaki çıplak tene bir öpücük kondurmak için yanıp tutuşuyorum ama çelişkiye düşüyorum.

Bize ne olacağını bilmiyorum ve şu anda hissettiğim özlem, korku ve diğer tüm şeylerin beni ele geçirmesine izin veremem.

Koridorda, Cole'u motosikletiyle birlikte yıllar önce bıraktığı yerde bulmayı umarak yemek odasına göz atıyorum. Ama orada değildi, ben de yatak odama yöneldim ve eşikte durakladım.

Dolabımın kapısında sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. Omuzlarının kalkışı, nefes verişinin sesi ve yaşayan, nefes alan varlığının sarhoşluğu beni henüz hissetmeme izin vermediğim tek duyguya fırlatıyor.

Mutluluk.

O anın içinde oyalanıyor, içimi kaplayan derin sevincin tadını çıkarıyorum. Ne olursa olsun ya da ne yapmış olursa olsun, onun hayatı için sonsuza dek minnettar olacağım.

Bir elini kaldırarak, bir zamanlar giysilerinin durduğu askılara dokunuyor. Parmakları başka bir adama ait olan takım elbise ceketlerinin ve yakalı gömleklerin keskin omuzlarında geziniyor. Duruşu geriliyor ve omurgasından aşağı bir titreme yayılıyor.

"Eşyaların bodrumda kutulandı." Küçük odaya giriyorum, yatağın etrafında dönüyorum ve bir kol mesafesinde arkasında duruyorum. "Hiçbir şeyden kurtulmadım."

Kaskatı kesiliyor ve sanki dik durmak için destek arıyormuş gibi elleri başının iki yanındaki kapı çerçevesini avuçlamak üzere kalkıyor.

Sinir dolu bir mideyle parmaklarımı tişörtünün arkasında gezdirerek kaburgalarının çıkıntılarını inceledim. "Neden bu kadar zayıfsın?"

"Dört buçuk yıldır kalbimden ayıryım."

İçimdeki şiddetli yara haykıyor, yatıştırılmak için yalvarıyor. "Buradaydım Cole. Nerede *neredeydin*?"

"Saklanmak." Kesik kesik bir nefes onu ürpertiyor. "İzleniyordum. Yaptığım her şey izleniyor, takip ediliyor ve kaydediliyordu. Yapamam-" Ellerini bırakıp iki yanında yumruk yapıyor. "Size söyleyebileceğim tek şey bu."

"Bana bundan daha fazlasını vermelisin. Tutunabileceğim bir şey. Seni kim izliyordu? Lütfen Cole. Konuş benimle."

Bana doğru dönüyor ve kollarını sırtıma dolayarak yüzünü boynuma gömmeden önce nemli, kan çanağı gözlerini görmemi sağlıyor. "Bana seni kaybetmediğimi söyle."

two

Bana seni kaybetmediğimi söyle.

Cole'un yalvarışı boğazımda bir ağrıyı ateşleyerek içime doğru fısıldıyor.

"Benden ne istediğine çok dikkat et." Göğsüne doğru iterek kucaklamasını kırıyorum. "*Ben kaybettim*

Sen. Hayatıma devam ettim. Yıllarımı aldı. Yıllar süren akıl almaz kalp ağrıları-"

"Hayal etmeme gerek yok. Ben yaşadım!" Nefes nefese ve ensesini tutarak odanın içinde adımlıyor. "Senden asla vazgeçmem. Sen benim için osun. Benim başlangıcım. Sonum. Sonsuza kadar benimsin. Eğer ölürsen, cansız bedenini kendi gözlerimle görsem bile, hayatıma devam etmem. Ve başka biriyle evlenmeyeceğimden de eminim."

Sözlerindeki çığ, sınırsız acı beni tam kalbimden vuruyor ve nefesim kesiliyor. "Belli ki duygularımı paylaşmıyorsun." Elimdeki yüzüğe dik dik bakıyor.

Onun duygularını her şekilde paylaşıyorum ve suçluluk duygusu beni yeniden bıçaklıyor.

Cesedini hiç görmedim. Sadece körü körüne öldüğüne inandım. Daha fazla sorgulamalı mıydım? Daha çok mu araştırmalıydım?

Bir hıçkırık yükseliyor, sesime karışıyor. "Ben yapmadım-"

Çevremde bir şey bulanıklaşıyor. Ben daha gözümü kırpamadan Cole duvara çarpıyor ve

Trace'in elindeki pranganın içinde boğuluyor.

"Onunla bir daha *asla* bu şekilde konuşma." Trace Cole'un boğazına daha sert bastırarak ne demek istediğini anlıyor. "Yeterince acı çekti."

Yoğun testosteron konsantrasyonu havayı pıhtılaştırıyor ve eklemlerimi kilitliyor. Trace'i daha önce bir adama saldırırken görmüş olmama rağmen, hareketlerindeki sakinlik beni hareketsiz bırakıyor. Tek bir yorgunluk ya da tedirginlik belirtisi göstermeden saldırıyor, etkisiz hale getiriyor ve emrediyor.

Cole boğazındaki yumruğu sıkar ve gözlerini kapatır. Vücudu yığılır ve acı dolu bir ses çıkarır.

"Çok üzgünüm, Danni," diye fısıldıyor, bakışlarında saklanmamış bir acıyla beni arıyor.

Bu duyguyu derinden paylaşıyorum çünkü yalanlara ve cevaplanmamış sorulara rağmen onu seviyorum. Ama bu Trace'i bırakıp gidebileceğim anlamına gelmiyor.

Cole'un özrünü kabul ettiğimi başımla onayladığımda, Trace onu serbest bırakıyor ve geri çekiliyor.

Cole duvara yaslanıp çenesini tutuyor ve dizlerini sıkıyor. Onu hiç bu kadar yenilmiş ve

paramparça görmemiřtim.

Ona gitme içgüdüğü bacaklarımı hareket ettirmeye zorluyor ama buna karşı koyuyorum. Gerçeği duyana kadar taraf seçmem. Seçim yapabilecek durumda olduğumdan değil. Kalbim ikisini de istiyor. Ama lanet kalbim beni bu karmaşanın içine soktu. Bir çıkış yolu bulmak için beynimi kullanmalıyım.

Trace bana şifonyerden bir fincan kahve uzatıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Teşekkür ederim." Cole'a dönüyorum ve diğer iki fincanı işaret ediyorum. "Sana da bir fincan getirdi."

Trace dolaba girip üzerine bir tişört geçirirken Cole şifonyere doğru ilerler ve gevşek bir ifadeyle kupalara bakar.

"Tanıştığımız sabahı düşünmeden kahve içemiyorum," diyor kahveyi dudaklarına götürürken.

Gülümsemem titriyor ve içim daralıyor. Bu acı hiç dinecek mi? Nasıl olacağını göremiyorum. İkisine de mutluluk getirecek bir çözüm yok ve benim ihtiyacım olan da bu. Tekrar mutlu olmalarına ihtiyacım var.

Yakalı bir gömlek ve kot pantolon giymiş olan Trace dolaptan çıkıyor ve yatağın kenarına oturuyor, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş, başını öne eğmiş. Yüzünü göremiyorum ama o buz gibi gözlerin Cole'a dikildiğini, kaşlarının örtüsünün altındaki ağzı kadar yoğun bir şekilde kaşlarını çatıldığını biliyorum.

Yatak odam üçümüz için yeterince büyük değil ve saniyeler geçtikçe alan küçülüyor, daralıyor, göğsüme baskı yapıyor. Ayağım farkında olmadan yere vuruyor ve dikkatimi çalkalanan sinirlerime çekiyor.

Oturma odasına ya da daha geniş bir yere taşınmalıyız. Ama evimde bunu barındıracak kadar büyük bir oda yok.

Tüylü terliklerimi tekmeleyip yatağa tırmanıyorum. Sırtımı yatak başlığına yaslayarak küçük turnağımı çiğniyor, kapüşonumun ipleriyle oynuyor, kahvemi yudumluyor ve birinin konuşmasını bekliyorum.

Sessizlik devam ediyor.

Garip, hamile, sefil, lanet olası sessizlik.

Çelik gibi bir nefes alıyorum ve Cole'un gözlerine bakıyorum. "Ne yapacaksın Cole?" "Senin için savaşacağım." Çenesi bükülüyor ve bardağı yere bırakıyor.

"Benim için savaşmak mı? Tek gördüğüm meslektaşına, en iyi arkadaşına ya da Trace senin için her neyse ona ters ters bakman. Bu arada, ben burada karanlıkta oturuyorum ve nerede olduğuna ya da ne iş yaptığına dair hiçbir fikrim yok."

Uzun bir süre bana bakıyor, adem elması zıplıyor. "Sana söyleyemem, Danni." Acı dolu bir fısıltı.

Kanım ısınıyor. "Seni tanımıyorum."

"Evet, biliyorsun." Sert bir nefes çekti ve avucuna bir yumruk indirdi. "Beni herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Seni tanıyamadım bile."

Dövmeleri nerede? Kahverengi saçlarını her zaman uzun ve sık tutardı. Şimdi parmaklarımı geçirebileceğim kadar uzun, kulaklarının etrafında en az bir inç ve tepesinde daha kalın. Çene çizgisi hâlâ kare şeklinde ama daha dar. Elmacık kemiklerinin açılarını keskinleştiren tüm yüzü çizilmiş, zayıflamış görünüyor. Şu anda bile güzel bir adam ama çok farklı görünüyor. *Sağlıksız.*

"Bok gibi görünüyorsun," diye mırıldanıyor Trace. "Amerika'da olduğunu bilen var mı?" "Sadece idarecim." Cole onun gözleriyle buluşur. "Evin temiz olduğunu varsayıyorum?" "Lekesiz," diyor Trace.

Ne oluyor be?

"Belli ki temizlikten bahsetmiyorsun." Yerdeki kirli çamaşırları işaret ediyorum. "Lekesiz ne demek?"

Birbirlerine ters ters bakmaya devam ediyorlar. Ama bu sessiz bir tartışmadan daha fazlası. Benim bilmediğim bir tür sözsüz konuşmayı paylaşıyorlar.

İzleniyordum. Yaptığım her şey izleniyor, takip ediliyor ve kaydediliyordu. Ev temiz mi?

"İşin beni tehlikeye atıyor mu?" Güvenliğim konusunda ne kadar dikkatsiz davrandığımı düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. "Bu yüzden mi ikiniz de kapılarımı kilitlemem konusunda sürekli üstüme geliyorsunuz? *Ev temiz mi* derken ne demek istiyorsun? Dinleniyor olma ihtimali var mı?"

"Kapılarınızı kilitlemek sağduyunun gereğidir." Trace omzunun üzerinden bana bakıyor, ifadesi buz gibi. "Ve hayır. Cole'la olan bağlantınızı kimse bilmiyor."

"İşleyicim hariç." Cole bir elini acımasızca saçlarının arasında gezdiriyor. "Üç yıl önce buraya gelen adam o."

"Robert Wright." Hatırladıkça boynum geriliyor. "Bana senin öldüğünü söyleyen oydu."

"Gerçek adı değil ama evet." Cole Trace'e bakar. "Nerede olduğumu bilen tek kişi o."

"Ona güvenebilir misin?" Bir kolumu belime doluyorum, kafama soktukları paranoyak düşüncelerden nefret ediyorum.

"Evet."

"Sana benimle yaptığı ziyaretten bahsetti mi?" O an yaşadığım dehşeti yeniden yaşarken sesim titriyor.

Gün.

Kapının kapandığını duymuyorum, altımdaki kanepeyi hissetmiyorum, gözlerimden akan yaşların tadını almıyorum.

Yüzüm. Acı her şeyi tüketiyor, bedenimi sakatlıyor, beni tanınmaz bir şeye dönüştürüyor ve beni şekilsiz, umutsuz bir yere sürüklüyor.

"Hayır. Bana senin hakkında hiçbir şey söylemedi." Cole derin bir nefes alır. "Hayatta kalmaya odaklanmamın en iyisi olduğunu düşündü."

Cole tehlikedeydi. Onu saklanmaya zorlayan hayati bir tehlike vardı ve benim bundan haberim yoktu. "Gitmeden önce, özellikle güvenliğinin bir endişe kaynağı olup olmadığını sordum ve sen bana *güldün*."

Bana hayır demiştin."

Ayaklarına bakıyor, gözlerimle buluşamıyor.

"Irak'ta bile miydin?" diye sordum.

Yalancı dudaklarını büküyor ve bana bakmıyor. Belki Trace biraz ışık tutabilir.

"Eskiden birlikte çalıştığınızı söylemiştin?" Aralarında bir el sallıyorum. "Bu şekilde mi en iyi arkadaş oldunuz?"

"Evet." Trace yüzünü bana dönerken bir dizini şiltenin üzerine kaydırıyor. "Eskiden onun idarecisiydim." "Sürekli bu terimi kullanıyorsun." Kahvemi bitiriyorum ve fincanı komodinin üzerine koyuyorum. "Ben çünkü Cole'un ne iş yaptığını bilmiyorum."

"Cole ile aynı gizlilik anlaşmasına bağlıyım ama açıklamaya çalışacağım..." Trace, kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi çenesini sıvazlıyor. "Şöyle bir benzetme yapabiliriz. Bir silahın idarecisi, silahın hedefe nasıl yaklaşacağını kontrol eder ve ne zaman ve nereye nişan alacağına karar verir."

Bir silah. Bunun bir benzetme olduğunu söyledi ama bu örneği seçmesinin bir sebebi vardı. Cole'un işinin ciddiyetini anlamamı istiyor.

"Tamam, yani Cole'un idarecisiydin ve kararları sen verdin." Trace'in okunamayan yüz ifadesini inceliyorum. "Peki Cole ne? Bir çeşit suikastçı mı?"

"Hayır." Cole bir elini yüzüne götürür. "Kazma, Danni."

"İnsanları öldürüyor musun?"

Gözlerini kapatır ve derin nefes alır, cevap vermeyi reddeder.

Hayal kırıklığıyla kılıcıyorum ve Trace'e dönüyorum. "Bu işlerden emekli oldun mu?" "Evet."

"Hükümet ya da Cole'un çalıştığı kişi tarafından istihdam edilmiyor musunuz?"

"Doğru. Bu işten tamamen koptum. Kumarhanenin sahibiyim ve kendim için çalışıyorum."

"Ama Cole'un işini benim değil de senin bilmen normal mi?" Diş çekiyormuşum gibi hissediyorum.

Karmaşık bir bulmacanın küçük parçalarını toplamak.

"Önceki işleriyle yakından ilgilendiğim için bazı şeyler biliyordum." Trace'in ağzı düz bir çizgi ile kaş çatma arasında gidip geliyor. "Ama son görevi hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama hayatta kalma şansı olduğunu biliyordunuz."

"Cole'un bir petrol terminalinde görev yapmayacağını biliyordum, dolayısıyla bir patlamada ölmediğini de biliyordum." Trace kaşlarını ovuşturur. "Bilmediğim şey, patlamayla ilgili hikayenin onun gerçek ölümünü örtbas edip etmediğiydi."

"Saçmalık." Cole çenesini sıkar. "Beni öldürmenin ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Ben eğitimliyim-" "Kimseyi öldürmek imkânsız değildir." Trace başını kaldırıp Cole'a bakıyor. "Sen o göreve gittin

Kalbinin içinde olmadığını biliyordun. Kafan meşguldü, odaklanmamıştın. Açıkçası, hayatta kalmana şaşırdım."

"Neden bahsediyor bu?" Cole'a soruyorum, midem düğüm düğüm oluyor.

Cole elini başının arkasında gezdirerek Trace'e kaşlarını çatıyor. "Benim işim kişisel dikkat dağınıklığına izin vermiyor. İlişkilerimiz, bağılıklarımız ya da-"

"Kız arkadaş mı? Ben dikkat dağıtıcı mıydım?" Sesim ince, alarmla çukurlaşmış.

"Hayır," diyor hararetle. "Hayatta kalmak için bu kadar çok mücadele etmemin sebebi sensin.

Seninle tanıştığında, bu son işi tamamlamam gerektiğini ve *senin* için hayatta kalacağımı biliyordum - sonra bırakabilirdim." Tınısı acı dolu bir fısıltıya dönüşüyor. "Bu iş sadece bir yıl sürmeliydi. Bir yıl sonra sana geri dönmüş, evlenmiş ve hatta belki de bir aile planlıyor olacaktım."

Bakışları parmağımdaki yüzüğe düşüyor ve ellerini sıkıyor. Yüzündeki acı ifadesi içimi burkuyor ve mideme kramplar giriyor.

Planladığı gibi bir yıl içinde dönseydi, birlikte olacaktık. İşinin gerçek doğasından habersiz olacaktım ve Trace benimle asla iletişime geçmeyecekti. Belki de olması gereken buydu, ama göğsümdeki sızı aynı fikirde değil.

Trace ile olan ilişkim şüphesiz Cole'un eve dönüşünü tam bir karmaşa haline getirdi. Cole'a karşı hâlâ öfkeli ve kırgın olabilirdim ama sonunda gittiği için onu affeder ve her şeyi unuturdum. Çünkü onu seviyorum.

Ama Trace burada ve hiçbir parçam onunla tanıştığıma ya da ona aşık olduğuma pişman değil. Nasıl pişman olabilirim ki? Cole yokken o benim yanımdaydı. Bana tekrar nasıl gülümseyeceğimi, umut edeceğimi ve seveceğimi gösterdi.

Belki de bu kaderin bir cilvesidir, ancak bunun bir lanet mi yoksa lütuf mu olduğunu bilmek için henüz çok erken. Kesin olan tek şey, gelecekte ortaya çıkacak kaçınılmaz karar.

Dehşet boğazımın arkasında birikiyor. Sanki iki kalbim varmış gibi hissediyorum ve birinin bana birini söküp vermem gerektiğini söylemesini bekliyorum.

Ve bu çok acıtacak.

three

Cole'un çakıllı tınısını her duyduğumda ya da sıcak kahverengi gözlerinin beni izlediğini her fark ettiğimde, kollarımı boynuna dolamak için içgüdüsel bir ihtiyaç duyuyorum. Bedenime yapışan tanıdık kokusu için, tutkusunun ateşinin aramızdaki mesafeyi silmesi ve bana son dört yılı unutturması için acı çekiyorum.

Sonra Trace'e, bu sabah yanında uyandığım muhteşem adama bakıyorum ve utanç içimi yakıyor. Ben aldatan biri değilim. Trace burada olmasaydı, kalbimi çarptıran bir bağlılıkla bana bakıyor olsaydı bile, ona sadık kalma sözümü bozmazdım.

Ama ben de Cole'a aynı yemini etmemiş miydim?

Onlardan biriyle birlikteysem, diğerini aldatıyor muyum?

Bu düşüncenin yarattığı dehşetin altında ezilerek yatak başlığına yaslanıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Trace bana Cole'un bu kadar uzun süre ortadan kaybolmak için iyi bir nedeni olduğunu söylemişti ve hikayenin tamamının sadece bir kısmını duyduğumu bilsem de, yapmak zorunda kaldığı korkunç seçimler için Cole'u suçlayamam. Söz verdiği zaman geri dönseydi ya da benimle herhangi bir şekilde iletişime geçseydi, bu beni tehlikeye atardı. Tehdidi anlamıyorum ama yapması gerekeni yaptığına inanıyorum. Beni güvende tuttu ve bunun için çok acı çekti.

Diğer yandan Trace, en iyi arkadaşının kızını çaldı. Görünüşe bakılırsa, bundan daha dangalakça bir şey olamaz. Ama ben onu tanıyorum. İçgüdülerim bana onun motivasyonunun görüldüğünden daha özverili olduğunu söylüyor.

Bir an ona bakıyorum, dağınık sarı saçlarını alnından uzaklaştırmak için can atıyorum. "Neden bu James Bond işinden Cole değil de sen emekli oldun?"

"Danni," diye inliyor Cole. "Ona öyle deme."

"Buna ne demem gerekiyor? Bana hiçbir şey söylemiyorsun."

"Ailem öldüğünde," diyor Trace, Cole'u görmezden gelerek. "Bana hatırı sayılır bir miras bıraktılar." Başımı sallıyorum, zaten bunun farkındayım.

"Onlarla bir ilişkim olmadı." Yatağın ayak ucunda oturan Trace boş ellerine bakıyor. "Aramızdaki anlaşmazlığın bir kısmı kariyer seçimimle ilgiliydi. Benden bir şirket imparatorluğu yönetmemi istediler. Başka bir şey yapmak istedim. İkisini de aniden kaybettiğimde-"

"Nasıl?"

"Araba kazası." Kollarını vücuduna yaklaştırıyor, ifadesi karamsar. "Onlar öldüğünde çalışmama gerek kalmadı. Ama bu sadece mirasla ilgili değildi. İşimde aldığım riskler de dahil olmak üzere hayata bakış açım değişti."

Bu hikâyenin devamı var ama o devam ederken ben araya girmiyorum.

"İşimle evli değildim, bu yüzden sözleşmeyi yenilememek benim için kolaydı. Ancak Cole'un durumu farklı." Bakışları Cole'a kayıyor ve tekrar bana dönüyor. "Onun iş kolundaki erkekler emekli olmaz. Bu işi yapmak için doğarlar ve bu işe hazırlanmak için yıllarca süren sıkı bir uzmanlık eğitiminden geçerler. Bu iş için nefes alır, yaşar ve ölürler."

"Olağanüstü bir şey çıkmadığı sürece," diye mırıldanıyor Cole odanın öbür ucundan. "Uğruna her şeyden vazgeçmeye degecek *biri*." Başını kaldırıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Ayrılmadan önce sana söylediklerimde ciddiydim. Fesih evraklarını hazırlamaya başladım bile. Kontratımı yenilemeyeceğim."

Sevinç ve korku karışımı bir duygu nefesimi keserken bir yumruğumu ağzıma bastırıyorum. "Madem emekli oluyorsun, neden sana ne olduğunu bana anlatmıyorsun?"

"Federal bir kurum için çalıştığımı zaten biliyorsun." Cole yatağa yaklaşıp yanına diz çöküyor ve kollarını kalçamın yanına dayıyor. "Sana bundan fazlasını söyleyemem. Ticari sırlar, süreçler, operasyonlar ya da çalışma tarzıyla ilgili bir sızıntı ülkenin ulusal güvenliğine onarılamaz zararlar verebilir. Can kaybına yol açabilir."

Hava ciğerlerimden fışkırıyor. *Tanrım*. Neye bulaşmış? Delta Force'tan mı? Bir çeşit SEAL ekibi mi? Bir CIA ajanı mı? Devletin gizli işleri hakkındaki bilgim film ve dizilerle sınırlı.

"Başka bir nedeni atlıyor." Trace benimle göz teması kurmadan önce benden Cole'a bakıyor. "İkimiz de hapse girmek istemiyoruz."

"Ne?" Kafa derim karıncalanıyor. "Bana ne yaptığını söylediğin için hapse mi gireceksin?"

"Evet." Cole dirseklerini yatağa dayıyor ve parmaklarını dudaklarına götürüyor. "Var olmayan bir varlık için çalıştık, asla gerçekleşmeyecek şeyler yaptık ve kimsenin duymayacağı savaşlarda savaştık. Eğer konuşsaydık, bu bir suç olurdu-"

"Asla bir şey söylemem." Omurgamı dikleştirdim.

"Sorguya çekilseydiniz bunu yapardınız. Bilgi toplamanın pek çok yolu var. Yalan dedektörü testlerinden çok daha sofistike yollar." Cole kaşlarını çatır. "Ulusumuzun düşmanları daha da yaratıcı, özellikle de işkence yöntemlerinde."

"İşkence mi?" İçimde bir korku tomurcuğu patlıyor. "Sana bağlı olmadığımı, tehlikede olmadığımı söyledin-"

"Bu son işte bir şeyler çok yanlış gitti." Gözleri Trace'e ve tekrar bana kaydı. "Üç yıl boyunca saklanmak zorunda kaldım, görünüşümü değiştirmek, başka bir takma isim almak ve senden çok ama çok uzakta kalmak zorunda kaldım. Güvendesiniz çünkü protokole uydum ve uymaya devam edeceğim."

Trace'in Cole'un inanılmaz hikâyesine karşı çıkmasını bekliyorum ama başı öne eğilirken ağzı somurtkan bir onaylama ifadesi alıyor.

"Biri senin ölmeni istedi." Bunu yüksek sesle söylemek kafama dank etmesine yardımcı olmuyor.

"Bir sürü kişi. Bu işin doğası böyle." Cole'un kahverengi gözleri aramızdaki yatağa bakarken odağını kaybediyor. "Seni arama riskini göze alamazdım, internette güncel bir resmini görmek için bile. Trace'e ulaşamadım çünkü onunla olan bağlantım birilerini sana yönlendirebilirdi. Ben..." Burun delikleri parlıyor. "Başım belaya girdiğinde, sen ve Trace ile iletişimi kestim ve ortadan kayboldum. Tüm dövmelemlerimi sildirdim, renkli lens ve gözlük taktım, kafamı kazıttım ve sakal bıraktım. O adam, üç yıl boyunca üstlendiğim kimlik..." Gözlerini kırptırıyor ve gözlerimle buluşuyor. "Onu tanıyamazdın."

Sözlerindeki ıssızlık karşısında sersemlemiş bir halde yatağa yaslanıyorum. "Hâlâ saklanıyor musun?"

"Ben yokum. İçine gömüldüğüm dünya sadece sahte kimliklerimin farkında ve hayatıma yönelik tüm tehditler ortadan kalkana kadar eve dönmedim."

Saklanmak... sahte kimlikler... tehditler... ortadan kaldırıldı...

Gözlerim sıcak ve sakız gibi ve gözyaşlarımın daha yeni başladığından şüpheleniyorum. "Gerçek adın Cole Hartman mı?"

"Evet, bebeğim." Elimi tutuyor ve sıkıyor. "Sana iş konusunda sadece yalan söyledim ve çok üzgünüm. Başka seçeneğim yoktu."

Kafamda o kadar çok soru var ki, onları yeterince hızlı dile getiremiyorum. "Eğer farklı kimlikler altında çalıştıysanız, sahte patlamanın amacı neydi? Neden ortadan kaybolup bu işi burada bırakmadınız?"

"Öldüğüme inanmana ihtiyacım vardı... kendi güvenliğim için."

"Ama güvende olduğumu söylemiştin."

"Öyleydin. Öylesin." Parmakları benimkilerin etrafında dolanıyor. "Bu sadece başka bir güvenlik katmanıydı. Seninle işimi şansa bırakmıyordum."

Boğazım sıkı bir yutkunmayla çalışıyor. "*Başka* bir güvenlik katmanı mı?"

"İlk katman bendim." Trace, Cole'unkine karışan elime bakıyor. "Eğer bana bir şey olsaydı ya da benim haberim olmadan biri seni hedef alsaydı, Cole'un gerçekte nerede olduğundan habersiz, tamamen karanlıkta yas tuttuğunu görürlerdi."

"Biriyle çıkmamı engellemek için beni izlediğini sanıyordum?" Elimi Cole'un elinden çekiyorum ve gözlerimi Trace'e dikiyorum.

"O da var." Trace öne doğru eğilir ve kollarını kalçalarına dayar.

Trace erkekleri yatağımdan uzak tutmayı başardı. Kendisi dışında herkesi uzak tuttu. Hepimiz bunu düşünüyoruz ve etrafımızda kırılğan bir ipliğin kıvrılıp düğümlendiğini hissediyoruz.

Cole'un beni koruması için emanet ettiği adama aşığım.

Trace en iyi arkadaşının nişanlısına evlenme teklif etti.

İki adamla nişanlıyım.

Söylenmemiş düşünceler kara bulutlar gibi aramızda toplanıyor, havayı dolduruyor ve buz gibi elektrik oklarıyla tenime batıyor. Fırtınanın geçeceğini umarak nefesimi tutuyorum. Ama kabarıyor, Trace'in duruşunu geriyor ve Cole'un nefeslerini kısaltıyor. Bu sefer fırtına kazandı.

"Sana güvenmiştim." Cole ayağa fırlıyor ve ani öfkesiyle komodini duvara çarpıyor. "Onun yanına taşınacağını, sikini onun içine sokacağını bilseydim-"

"Cole!" Yatağın üzerinde dizlerimin üzerine çöküp ellerimi birleştirdim. "Öyle değildi!"

"Hiç kimseden senden nefret ettiğim kadar nefret etmedim." Trace'e dişlerini gösteriyor. "Neden o? O benim hayatım. Tüm dünyam." Cole dikkatini Trace'ten ayırmadan titrek bir parmağını bana doğru uzatıyor. "Onun benim için ne anlama geldiğini biliyorsun. Herhangi birine sahip olabilirdin. Neden onun peşinden gitmek zorundaydın ki?"

"Nedenini biliyorsun." Trace, Cole'a gözlerinde şefkat ve kaşlarında öfkeyle bakar. "Aşkın ne kadar tesadüfi olduğunu çok iyi biliyorsun, özellikle de onun söz konusu olduğunda. Önceden tasarlanmış bir şey yoktu. Aldatıcı bir planlama yok. Onu sevmek bir ayrıcalık, hak etmediğim bir ayrıcalık ama asla bir seçim değildi."

Aşk bir seçim değildir.

Bunlar sadece birkaç ay önce Trace'e söylediğim sözler ve hüznü bir gülümseme ağzımı çekiyor. Cole yavaşça nefesini veriyor ve havanın boşalmasıyla tüm vücudu sarkıyor gibi görünüyor. "Cole." Yatağa doğru kayarak ona yer açıyorum. "Lütfen, otur."

Ayakkabılarını çıkarıyor ve sırtını yatak başlığına dayayarak yanıma eğiliyor, beni dikkatle izliyor.

Yüzümü ona dönüyorum, bağdaş kurup oturuyorum ve Trace'in yatağın ayak ucundaki pozisyonunu görüş alanımda tutuyorum. Bu konuyu konuşurken ikisini de görmem gerekiyor.

"Sana bir şeyler söylemem gerek." Ellerimi avuç içlerim yukarı bakacak şekilde Cole'a uzatıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bazıları hoşuna gitmeyecek. Ama söylemem gerek, her şeyi açıklığa kavuşturmalıyım."

Hiç tereddüt etmeden bana doğru eğiliyor ve parmaklarını parmaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Dinliyorum."

Trace bir yumruğunu çenesinin altına dayamış, dikkatle bana odaklanmış durumda. Cole'un ellerimi tutmasıyla ilgili bir sorunu varsa, kıskançlığını dizginliyor.

Ona minnettar bir bakış attım ve Cole'a döndüm. "Altı ay önce biriyle çıkmaya başladım. Kız kardeşim bana bir adam ayarladı. Onu tanıımıyordum, kim olduğu umurumda bile değildi. Üç yıldır bir erkeği öpmemiştim ve ihtiyacım vardı... Hayatımda ilerlemeye gerçekten ihtiyacım vardı. Ben de bu adamı öptüm. Beni elledi-"

Cole'un elleri benimkilerin etrafında sıkıca kenetleniyor ve azı dişleri bir o yana bir bu yana bakıyor.

"Onunla yatmak bir olasılıktı-" Kavrışının bir başka acı verici sıkılığı karşısında ciyaktım. "Kahretsin." Parmaklarını parmaklarımın etrafında gevşetiyor, başparmaklarını parmaklarımın üzerinde gezdirmek için tutuşunu ayarlıyor. parmak eklemleri. "Devam et."

"Yalnızdım, Cole." Sesim titriyor ve gözlerimin arkası yanıyor. "Sen ölmüştün ve ben... seni çok özlemiştim. Belki kendimi tekrar ortaya koyarsam, geceyi biriyle geçirirsem bu kadar acı çekmeyeceğimi düşündüm." Gözyaşları kelimelerimin arasına sızıyor, heceleri bölüyor. "Hasta olduğumu düşünmeye başladım. Sanki keder ve kalp acısına bağımlıymışım gibi, çünkü kendimi bundan kurtaramıyordum ve-"

"Danni." Cole çenemi kaldırıp bana bakmak için yüzümü kavıyor. "Anlıyorum bebeğim. Sensiz yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum, nefes alamıyorum. Bunu açıklamana gerek yok. Bizi ayıran her kilometreyi ve saniyeyi hissettim ve çok üzgünüm."

"Sen... um...?" Bileğini kavradım ve yutkundum. Ve tekrar yutkunuyorum. "Rahatlamak istedin mi...?"

"Başka bir kadınla mı?" Gözleri büyür. "Tanrım, hayır." Sonra daha yüksek sesle. "*Hayır.*" Kalbim çılgınca çarpıyor. "Sen... sen... seks yapmayalı dört buçuk yıl mı oldu?" "Bir tek sen varsın." Yüzüme bakıyor, ifadesi ciddi.

Neden birdenbire bu kadar üşüdüm? Bu beni şaşırtmamalı. Cole bana olan sadakatinde tereddütsüzdür. Ben sadece...umutlanmama izin vermedim.

O sadıktı. Ve ben değildim.

Farkındalık göğsüme yerleştikçe ciğerlerim daha çok çalışıyor. Nefeslerim sığlaşıyor ve nefes almak için yutkunuyorum.

Ona sadık değildim. Sadık değildim.

Ter boncukları tenimde. Gölgeler görüşümü engelliyor. Tanrım, nefes alamıyorum. Trace çevremde hareket ediyor ve eli kolumu kavıyor.

"Danni?"

"Onu rahat bırak." Cole yüzümdeki saçları fırçalıyor. "Nefes al, bebeğim. Derin nefes al."

"Ben iyiyim." Onu geri itiyorum, hıçkırıklarımın kaçmasını engellemeye çalışırken hırıltılar çıkarıyorum. "Bana sadece bir dakika ver."

"Bu senin hatan değil." Cole eğilir ama fazla uzaklařmaz.

"Bunların hiğbiri senin suçun değil." Trace yanımıda geziniyor, vücudunun sıcaklığı rahatlatıcı bir varlık. "Biliyorum." Derin bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha. "Ama bu... bu ezici utancı hissediyorum, sanki ben

sana ihanet ettim. Sanki ikinize de ihanet ediyormuşum gibi."

Cole bana uzandı. "Sen-"

"Onu seviyorum Cole." Cole'un sefil bakışlarını tutarken Trace'in elini tutuyorum. "Onu *şiddetle* seviyorum ve hepsi bu değil." Trace'e dönüyorum. "Cole'a baktığımda, ona duyduğum tüm özlem ve bağlılık geri geliyor. Ona karşı hislerim hiç azalmadı. Hem de hiç."

Trace'in çenesinde bir kas sıcıyor ve gözleri kapanıyor.

"Yani evet..." Burnumu çekiyorum ve yatak takımına ters ters bakıyorum. "Kafam karışık, çaresiz ve çok suçlu hissediyorum. Bunun benim hatam olmadığını biliyorum. Sizin suçunuz. İkincinin de." Sesimi alçaltıyorum. "Yani muhtemelen benden çok daha kötü hissediyorsun."

Duruşları aynıydı - gergin omuzlar, eğik omurgalar, baş aşağı ve eller yumruk.

Bu berbat bir durum ama söylemem gereken her şeyi söylemedim, o yüzden devam ediyorum.

"Çıkmaya başladığım gece Trace geldi ve o adamı kovaladı. Bu şekilde tanıştık ve bu dostça bir tanışma değildi." Trace'in eli hâlâ benimkinin etrafında kıvrılmışken, dudaklarıma doğru çekiyorum ve parmak eklemlerinin arasından nefes alıyorum. "Bissara'yı satın aldı-"

"Dans ettiğiniz restoran mı?" Cole'un kafası aramızda bakışırken yukarı fırlıyor.

"Evet. Beni gerçekten hazırlıksız yakaladı." Cole'a iş sözleşmesini, saçma sapan karşı teklifimi ve bunun sonucunda kazandığım müstehcen maaşı anlattım.

Trace çenesini eğiyor. "Seni gizlice izlemenin en kolay yolu seni işe almaktı."

"Kumarhanedeki kameralar," diyorum farkına vararak. "Ve sen de beni haftanın beş günü orada çalıştırarak tam bir pislik yaptın."

Bana göz kulak olup çatısı altında tutabilmek için mi beni işe aldı? Bu çılgınlık. Ve takipçi bir şekilde tatlı.

Son altı ayın anıları su yüzüne çıktıkça, Cole'un yararına, Trace ile ilişkimin başlangıçta ne kadar çekişmeli ve nefret dolu olduğunu anlatıyorum. Trace'in seks karşıtlığı, randevu karşıtlığı ve aramızdaki her şey karşıtlığı konusundaki diktesini vurgularken samimi etkileşimleri atlıyorum.

"Sen öldükten sonra başımı döndüren tek adam o." Cole'un düşünceli ifadesini izliyorum. "Onun peşinden gitmeyeceğime yemin ettim, çünkü bana olan ilgisizliği konusunda kararlıydı. Ama pislik gibi davranmadığı zamanlarda bana hissettirdiklerini görmezden gelemezdim."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve Trace'in gözlerinde bir ışık parıltısı yakalıyorum.

"Mutluluğu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu." İçimde bir sıcaklık dalgalanıyor. "Trace yeniden denemek istememi sağladı."

Cole gözlerini sıkıca kapatır ve derin bir iç çekerek Trace'e bakar. "Bunun için teşekkür ederim. Onun yanında olduğun için."

Cole'un gergin ifadesi göz önüne alındığında, bunu söylemesi için çok şey gerekiyordu.

"Rica ederim," diyor Trace usulca. "Ama yalan söylemiyor. Ona karşı zalimce davrandım ve çok pişmanım."

Elini çenemin altında tutuyorum ve onun tüm incitici hakaretlerini ve acı verici reddedişlerini düşünüyorum. "Bana neden öyle davrandığını şimdi anlıyorum."

Cole onun en iyi arkadaşıydı. Bana aşık olmaması gerekiyordu.

Trace'in davranışlarını Cole'a anlatmaya devam ediyorum, Trace'in beni defalarca nasıl ittiğini detaylandırıyorum. Sonra Marlo'yla yaşadığım olayı ve ardından gelen yıkımı -barda tavladığım adam, arabada yaptığım oral seks ve Trace'in garaj yolumda attığı yumruk- anlatıyorum.

"Aman Tanrım." Cole elini yüzüne sürüyor ve Trace'e ters ters bakıyor. "Başka bir kadını beceriyormuş gibi mi yaptın? Çözümün bu muydu? Danni'yi incitmekle kalmadın, onu doğruca bir yabancının kollarına attın!"

"Sen olsan ne yapardın?" Trace ona doğru eğiliyor, boğazı kıpkırmızı oluyor. "Ben

Çaresiz, parçalanmış ve ne yapacağını bilemez haldeydim. Onu seviyordum ama söyleyemiyordum. O da beni seviyordu. Artık ona *hayır* diyemiyordum. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin Cole, çünkü duygularını ondan hiç saklamak zorunda kalmadın."

Cole ellerini boynunun arkasında birleştiriyor, omuzları içe doğru kıvrılıyor. "Onu aldattığı için affettin mi, Danni?"

"Teknik olarak birlikte değildik, yani evet, sonunda onu affettim." Her şeyi masaya yatırmam gerekiyor ve bu kısmı söylemenin kolay bir yolu yok, bu yüzden sadece tükürüyorum. "O gece, Trace ve ben ilk kez seks yaptık."

Cole'un göğsünden acı dolu bir ses çıkıyor.

"Öfkeli ve acıydı ve çok fazla kızgınlıkla doluydu." Trace'in elini göğsüme doğru çekiyorum, kalbimin çarpışını hissedebileceğinden eminim. "Hemen sonra beni terk etti..." Trace'e bakıyorum. "Beni Cole yüzünden terk ettin. Şok olmuştun, korkmuştun..."

"Suçluluk duygusundan hasta." Parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor, gözleri keskin. "Cole yüzünden. Ama aynı zamanda sana bu kadar acı çektirdiğim için. Kendimi hiç o geceki kadar çaresiz ve değersiz hissetmemiştim."

"Garaj yolumda uyudun."

Başını salladı.

"Ve ertesi sabah Virginia'nın bastonundan bir dayak yedi." Dişlerimi dudağıma sürtüyorum. Trace bana bir kez daha başını sallıyor.

"Onunla temas kurmamalıydın," diye fısıldıyor Cole.

"Ona hiç bulaşmamalıydın." Trace kaşlarını çatarak ona doğru yaklaşıyor. "İşin ilişkiyi yasaklıyor, çünkü yakın olduğun insanları tehlikeye atıyor. Ama sen bu emri görmezden geldin ve onunla yaşamaya başladın. Onunla nişanlandın. Sonra da onu terk ettin."

"Onu *senin* koruman altında bıraktım. Güvendiğim tek kişi."

"Ve ben onu güvende tuttum." Trace'in dudakları kıstı, gözleri ölümcül bir parıltıya büründü. "Evet." Cole alay ediyor. "Tam olarak nasıl olduğunu biliyorum-"

"Kapa çeneni! *Tanrım*." Görünürde hiçbir kurtuluş olmadan kargaşanın içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. "Trace, Cole ve ben tanıştığımız an geleceğimiz mühürlendi. Anında *birbirimize* bağlandık. Yollarımızı ayırmak bir seçenek değildi. Ve Cole..." Uzanıp Cole'un çenesini yukarı doğru itiyorum. "Altı ay önce senden ayrılmaya karar verdim. İster Trace'le ister başka biriyle olsun, bir sevgili bulacaktım. Yani Trace'le olan önleme planının en başından boka batmıştı." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Tanımadığın bir yabancı yerine beni koruyacağına güvendiğin biriyle birlikte olmamın daha iyi olduğunun farkındasın değil mi?"

Cole'un yüzündeki gerginlik devam ediyor ama yumuşuyor. Haklı olduğumu biliyor.

"Anlamadığım bir şey var..." Başımı eğiyorum. "Eğer sen ve Trace en iyi arkadaşsanız, neden sen gitmeden önce onunla tanışmadım?"

"Bir sürü soru olmadan ilişkimizi açıklayamazdım." Cole'un alnı kırışır. "Bir hikâye uydurup sorularımdan kaçabilirdin. Bu konuda iyi görünüyorsun." Yüzünü buruşturuyor.

"İşim hakkında sana yalan söylemek zorundaydım. Aramızda daha fazla saçmalık olsun istemedim."

Onu sizinle tanıştırmak sürekli bir aldatmaca olurdu, çünkü arkadaşlığımız birlikte yaptığımız iş üzerine kuruluydu. Yalanlar daha fazla yalanı doğururdu. Bunu sana yapamazdım."

"Tamam, anladım. Sayılır." Göğsüm derin bir nefesle yükseliyor. "Biz birlikteyken onunla konuştun mu?"

Trace, "Sürekli iletişim halindeydik. Bana her şeyi anlattı."

Her şeyi mi? Trace ve ben ilişkimizi resmileştirmeden önce, nişan yüzüğümün görüntüsü

onu üzdü. Şimdi tepkisi mantıklı geliyor. Yüzük, onun en iyi arkadaşına ait olduğumu ısrarla hatırlatıyordu.

Ama labiumumdaki piercinge de tepki gösterdi. O gece soyunma odamda piercingime dokunduğunda hemen geri çekildi. İşte o zaman onu kumarhanenin barında kucağında esmer bir kızla buldum. Sanki piercingi Cole için yaptırdığımı biliyor gibiydi.

"Ona piercingimden bahsettin mi?" Cole'a soruyorum. Bakışları Trace'e kayıyor ve öylece kalıyor. "Evet."

Sonuçlarını düşünürken omuzlarım çöküyor. "İlişkimizle ilgili mahrem detayları paylaşacak kadar yakındın. Ve ben senin en iyi arkadaşın olduğunu bile bilmiyordum."

"Danni." Cole elini dizime koyuyor. "Üzgünüm-"

"Artık özür dilemek yok. Sadece bunu düşünmeye ihtiyacım var. Her şeyi." Cole'un dokunuşuna bakıyorum, altın rengi teni Trace'in benimkiyle iç içe geçmiş solgun eliyle tezat oluşturuyor. "Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum."

Bunun ağırlığı aramızda yüzüyor, koparılmayı ve işlenmeyi bekliyor. Şimdi ne olacak? Cole nerede yaşayacak? Burası onun eviydi. Ama Trace'in de evi. İkisini de gönderip yalnızlığımı mı döneyim? Düşüncesi bile göğsümü ağrıtıyor.

Karar vermeye ve eylem planlarını resmileştirmeye henüz hazır değilim. Cole'un yeniden ortaya çıkışının artçı sarsıntısı hâlâ ruhumun temellerini sarsıyor. Huzursuzluğun yatışmasına izin vermeli ve duygularımın nereye düştüğünü görmeliyim.

"Elbise hâlâ sende mi?" Cole'un sesindeki ihtiyat başımı kaldırmama neden oluyor. "Gelinlik mi?"

Başını sallıyor.

Midem bulanıyor. Ona gelinliği hiç göstermedim, çünkü düğün günümüze kadar görmemesi gerekiyordu.

"Bende," diye fısıldadım. "Onu görmek istiyorum."

four

Kırık bir kalp, sızıdan felç edici bir ıssızlığa kadar çeşitli derecelerde acı çeker. Buna tek başına katlanmanın cehennemden en karanlık seviyesi olduğunu sanırdım. Ama Cole'un bodrumdaki kutuların yanına çömelip gelinliği çıkarmasını izlerken, çektiğimiz eziyetin ortak ağırlığı altında sendeliyorum.

Sırtı bana dönük ve başı eğik bir şekilde buruşmuş beyaz kumaşa hafifçe dokunuyor. Bakımsız şeyi kaldırıp kırıksıklıkları düzeltmeye çalışırken ağır soluklarla omurgası eğiliyor.

Boğuk nefeslerinin sesi ciğerlerimi birbirine çarpıyor. Omuzları düşüyor, benimkileri de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Dizleri yere çarpıyor ve ben bacaklarımı kilitleyip dik durmaya çalışarak sallanıyorum.

Artık ağlamak istemiyorum, ama onun pişmanlığı derinlere işliyor ve benimkini yoğunlaştırıyor. Onun parçalanışını izlemek göğsüme bir kazık gibi saplanıyor. Kalbimi bile hissedemiyorum. Sadece kanaması durmayan bir delik.

Trace gözlerindeki isteksizliğe rağmen yukarıda kalmaya gönüllü oldu. Ne olursa olsun, onun varlığının Cole'a doğru ilerlememi engelleyeceğini sanmıyorum. Onu teselli etme ihtiyacı içime çöküyor, çenemi titretiyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ona ulaşip ellerimi sırtında gezdirdiğimde o da en az benim kadar şiddetli bir şekilde titriyordu.

Belimi büküyor ve bir kolunu sırtıma dolayarak beni kucağına çekiyor. Kucaklaması şiddetli, beni daha sıkı, daha yakın sıkıyor, tek hissettiğim kalbinin benimkine karşı gürlemesi olana kadar.

Kollarımı ona doladığımda, bu pozisyonda ona sarılmayı tercih ediyorum ama artık o kadar yakınlaşamıyoruz. Bu yüzden dizlerimi bir arada tutuyorum ve birbirimizi demir gibi kavrarken kaburgalarına bastırıyorum.

Elbiseyi bırakmadı. Tül etek etrafımızda hışırdarken, onun bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum. Sormuyorum, çünkü önemli değil. Beni bunu giyerken asla görmeyecek.

"Küllerini düğün günümüzde gömdüm." Sesim kırıldı, gözyaşlarımla kalınlaştı.

"Biliyorum." Nefesleri sıcak bir şekilde boynuma çarpıyor, dudakları tenimi okşarken ateş gibi.

"O gün yataktan çıkmadım. Ben sadece... Seni bu elbisenin içinde hayal ettim ve kendimi içerek bayılttım."

Onun da benimle birlikte acı çektiğini bilmek beni rahatlatmıyor. "Cenaze gününden beri mezarının olduğu yere gitmedim. Küller-" Kaşları birbirine çarpıyor. "Onlar mı-?"

"Sadece küller. Benim adıma kimse yakılmadı."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden, düşüncelerime devam ediyorum. "Gömülmenle ilgili bir talimatın ya da bahsettiğin bir ailen olmadığı için mezarlığın ortasında betondan bir tabelan var sadece." Gözlerim nemli bir pişmanlıkla yanıyor. "Tüm bu düzenlemeden nefret ettim ve o günü ya da o aptal beton bloğa kazınmış adının görüntüsünü hatırlamak istemedim. Bu yüzden asla geri dönmedim. Onun varlığını aklımdan çıkardım. Sen öldükten sonra aylarca sarhoş bir sersemlik içinde kendimi boğduğum için bu kolay oldu."

"Çok özür dilerim." Acı dolu bir ses çıkarıyor ve bizi ileri geri sallıyor, sanki hareketsiz oturmak çok acıtıyormuş gibi.

Başımı omzuna yaslıyorum, kollarımı ona doluyorum ve sıcak kokusunun tadını çıkarıyorum. Cilt.

Onu bana karşı hissetmek kalbime merhem oluyor. Bıyıklarının yanağıma sürtünmesi Nefes alışının derin sesi ve kaslarının kasılması, bunların hepsi göğsümde bir dalgalanma hissi yaratıyor ve gözyaşlarımı inceltiyor.

Beynim onu gerçekten ne kadar iyi tanıdığımı sorguluyor ama bedenim onun bana mükemmel uyumunu, kalp atışlarının temposunu ve varlığının zorlayıcı aurasını tanıyor. Bedenim onun tam olarak kim olduğunu biliyor ve onu her şekilde geri almak için titreşiyor.

"Ölümümün zamanlaması için acı çektim." Elbiseyi bir kenara bırakıyor ve eliyle saçlarını okşuyor. "Sizinle iletişimi kesip ortadan kaybolduğumda kimseye güvenmiyordum, düşmanlarımın kim olduğunu bilmiyordum. Eğer gerçek kimliğimi öğrenirlerse..."

"Beni bulurlardı."

"Evet. Cole Hartman sana söyleyemeyeceğim nedenlerden dolayı ölmek zorundaydı. Hemen gerçekleşmeliydi ve geciktiğim her gün seni riske atıyordu. Ama yapamadım..." Başımın arkasını kavıyor, parçalanmış bir nefes çekerken yanağına göğsüne yaslıyor. "Aylarca erteledim, başka bir yol bulmaya çalıştım. Düğün günümüz yaklaşırken, zamanımın tükendiğini biliyordum. Beni mihrapta beklemene izin veremezdim. Seni bu şekilde yok edemezdim."

"Bu yüzden işleyicinizi evime gönderdiniz ve ölüm haberinizle beni yok ettiniz."

"Alternatif *senin* ölümündü." Arkasına yaslandı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni yıllarca cehenneme soktukten sonra bana körü körüne güvenmeni istediğimi biliyorum. Ama Danni, yaptığım her şeyin, senden uzakta geçirdiğim her saniyenin seni zarar görmekten korumanın tek yolu olduğunu söylediğimden bana inanmanı istiyorum."

"Hayatıma yönelik herhangi bir saldırı olmadı." Sarsılarak omuz silkiyorum. "Demek öyle."

Bakışlarını benimkilere dikeyiyor ve bir elini saçlarımdan geçirerek saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Hatırladığım kadar güzelsin. Yumuşak küçük ağzın, kocaman gri gözlerin ve kendini bu kadar canlı ifade etme şeklin... burada..." Parmağını dudaklarımdan köşesinde gezdiriyor. "Seninle ilgili anılar beni mümkün olan en iyi şekilde rahatsız etti. Bana yaşamak için bir sebep verdin. Beni hayatta tuttu."

"Bana bundan bahsedebilir misin?" Elmacık kemiğine dokunuyorum, keskin açığı takip ediyorum. "Saklandığın yıllar hakkında mı?"

Başını sallar, alnı hüznle ağırlaşmıştır.

"Küçük şeyler bile değil," diye soruyorum. "Nerede uyuduğun ya da kiminle birlikte olduğun gibi mi?"

"Hiçbir yerde olmayan bir kasabada pis bir delikti. Orada dil bilmiyordum ve içime kapanıktım." Burnumu kıvırıyorum. "Başka diller biliyor musun?"

"*Unë flas shtatë gjuhë.*" "*Volim te vişe nego što misliš*" derken aksanı değişiyor, yumuşuyor.

"Bu... muydu?" Nefes nefese kaldım. "Bu iki farklı dildi, değil mi?" İç geçiriyor ve alnımdan öpüyor.

"Hangi diller?" Nutkumun tutulması gerekirdi ama onun dudaklarından dökülen yabancı kelimeleri duymak beni tamamen mest ediyor. "İkincisi İtalyanca gibi geldi."

"*Hayır, questo è italiano.*"

"Tamam, bu İtalyancaydı. Daha kaç tane biliyorsun?" "Bana dans şirketinden bahset."

"Hayır, *senin* hakkında konuşmak istiyorum." "Danni." Sesi alçak ve sert.

Dizlerim hayal kırıklığıyla zıplıyor ama kaybedeceğim bir savaş veriyorum. "Hâlâ bir şirketim var. Ama artık öğretmenlik yapmıyorum. Kumarhanedeki programım beni meşgul ediyor ve maaşım ihtiyacım olandan çok daha fazla."

Elini benimkine doluyor, başparmağını parmaklarımın üzerinde gezdiriyor.

Elektrik kolumda karıncalanıyor, sesimden bir iç çekiş titriyor. "Sen öldüğünde hesabıma aktarılan her kuruş bende."

Cole'un birikimleri ve ölüm yardımı yüz bin doları aşıyordu ve ben buna hiç dokunmadım. Bunu düşünmeyi bile kendime yediremedim.

"Para *senin*," diyor sıkıca. "Senin almanı istedim." "Hayır-"

"Başka bir iş bulacağım. Seyahat gerektirmeyen *güvenli* bir iş." Boynundaki kaslar davul gibi gerilir. "Asla Trace kadar kazanamayacağım ama sana bakacağım ve-"

"Bu da ne demek oluyor?" Göğsüm kumla doluyor. "Sence bu yüzden mi onunla birlikteyim?" "O dolu. Bu işleri kolaylaştırıyor, değil mi?"

Kolay mı? Bunların kolay olduğunu mu düşünüyor?

"Kendine olan güvensizliğini bana yükleme." Kucağından inip üzerine çıkıyorum, sesim bodrumda tizleşiyor. "Beni tanıyorsun Cole. Paranın umurumda olmadığını biliyorsun."

"Ben güvensiz değilim-"

"O zaman neden bu konuyu açtın? Neden parasından bahsediyorsun ki?"

"Onunla ne yapıyorsun, Danni? Sana bok gibi davrandı. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Oh, öyle mi? Seni hak ediyorum, öyle mi?" Alnımdaki damar zonkluyor. "Beni terk eden ve yıllarca öldüğüne inanmamı sağlayan birini hak ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Kahretsin." Ayağa fırlıyor, siyah saçları alına dökülürken başını bana doğru sallıyor. "Beni dinle-"

"Hayır, sen beni dinle. Yukarıdaki adam, hayatımı emanet ettiğin adam, sevgimin her zerresini hak ediyor. Evet, gerçek bir pislik olabilir ama son derece koruyucu ve cömerttir ve... ve o *burada*. Her zaman burada. Bu yüzden ondan bana göz kulak olmasını istedin, değil mi? Çünkü beni terk etmeyeceğini biliyordun. Bir düşün Cole. Hiç tanımadığı bir kadına bir yıl boyunca bakıcılık yapmayı kabul etti. Dört buçuk yıla dönüşen bir yıl. Bunu yapmak zorunda değildi. Beni tanımıyordu. *Senin* için yaptı. Ve hiç ayrılmadı. Burada kaldı." Sesim bir fısıltıya dönüştü. "Beni hiç terk etmedi."

Cole ırkılıyor ve elini göğsüne bastırıyor, yüz ifadesi harap olmuş durumda. Ama daha bitirmedim.

"Onu kasten incittiğimde, barda o adamla takıldığımda bile beni terk etmedi." Nefesim kesiliyor, öfkemi de beraberinde götürüyor ve beni bitkin, sersemlemiş bir halde bırakıyor. "Garaj yolumda uyudu, çünkü beni terk edemedi."

"Seni terk etmek istemedim." Bir elini hâlâ göğsüne bastırmış, yumruğunu önünde tutuyor ve her kelimeyi söylerken yumruğunu indiriyor. "O sabah senden uzaklaşmak, o arabaya binmek

taksi ve seni orada tek başına bırakmak..." Dudaklarını yalıyor, sesi çatallaşmış ve boğuk. "Hayatımda yaptığım en zor şeydi ve inan bana Danni, hayatımda gerçekten zor şeyler yaptım."

Bir ömür boyu bana bakıyor, ellerini göğüs kafesinde birleştiriyor, sanki kendini benden uzak tutuyormuş gibi. *Ya da kalp acısını içinde tutuyor.*

Sanırım benden bir şey söylememi bekliyor, belki de acısını dindirecek bir şey. Ama verecek cevabım yok. O kadar kötü titriyorum ki sesimi bile çıkaramıyorum.

Göğsü inip kalkıyor ve güzel yüzü uzaklara bakarken bir trajedi tablosuna dönüşüyor.

Bunu takip eden sessizlikte titremem çılgınca artıyor. Bu adaletsizlik karşısında çığlık atmak istiyorum. Kendimi yere atmak ve aşkın acımasızlığına lanet okumak istiyorum. Kalbin aklın açıklayamayacağı şeyleri bildiğini söyleyen herkesin boğazını yumruklamak istiyorum, çünkü kalbim bir kaybeden. Beni mahvetmek için yaratılmış. Sadece bir kez değil, tekrar tekrar. Ve ben korkuyorum. Bunun nasıl biteceğinden çok korkuyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor acıyla, adımlarken parmaklarını başında kenetliyor. "Bizden vazgeçmeyeceğim. Vazgeçmeyeceğim."

"Bize bak Cole." Omuzlarım çöktü. "Perişan haldeyiz."

"Ne olmuş yani?" Bana doğru dönüyor. "Evet, berbat olacak. Önemli değil. Üstesinden geliriz. Kavga edeceğiz, bağıracağız ve incitici şeyler söyleyeceğiz, çünkü insanlar önemsediklerinde böyle yaparlar ve ben senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla önemsiyorum."

Elleri kalçalarına düşüyor ve bakışları omzumun üzerinden geçerek öldürücü bir parıltıya dönüşüyor.

Dönüyorum ve Trace'in merdivenlerin dibinde durduğunu görüyorum. Parmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokmuş, çenesini aşağı doğru eğmiş, çatık kaşlarının altından bizi izliyor.

"Ne zamandır buradasın?" Onu nasıl duymadım?

"*Pislik* dedin, ben de benden bahsettiğini düşündüm." Kaşları çatıldı ve bana bir gülümseme izi verdi.

Ona tam olarak bakıyorum ve gülümsemiyorum. "Madem Cole'un dönme ihtimali olduğunu biliyordun, neden bana evlenme teklif ettin? Daha fazla saçmalık yok, Trace. Düzgün bir cevap istiyorum."

"Emekli olmayı planladığımı bilmiyordum."

Ağzım açılıp kapanıyor ve Cole'a dönüp bakıyorum. "Bu doğru mu?"

"Sanırım bundan hiç bahsetmedim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu onu ilgilendirmez." "Ona am yüzüğümünden bahsettin. Bunun onu ilgilendirmedigine eminim. Ama bir işi bırakmak

Onunla paylaştığınız iş, *yapmak için doğduğunuz* bir şeyden emekli olmak mı? Bu, en iyi arkadaşınıza söyleyebileceğiniz bir şey olarak nitelendirilebilir."

Cole bana bakıyor, yüzü kül rengi. Bir elini ağzında gezdirerek şilteye doğru ilerliyor ve kenarına tünüyor. Ellerini birbirine bağlayarak kucağının üzerine eğiliyor, bir bacağına zıplatıyor ve odaya gergin bir enerji saçıyor.

"Benden ona göz kulak olmamı istediğinde..." Trace hareketsiz duruyor, sesi suçlayıcı. "Bunun süregelen bir şey olabileceğini söylemiştin."

Başımı Cole'a doğru salladım. "Bana yalan mı söyledin?" Kalbim göğsümde o kadar şiddetli atıyor ki tekrar kontrol altına almak için birkaç kez öksürmek zorunda kalıyorum. "Dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum." Kahverengi gözleri sarsılmaz bir kararlılıkla bakıyor. "Kolay bir karar değildi. Bu iş benim bir parçamdı. Bunu anladığımı biliyorum. Senden dansı bırakmanı istemek gibi bir şey olurdu."

Hava ciğerlerimi boşaltıyor. "Yapamadım."

"Aynen öyle. Ama sana bir yıllığına ayrılacağımı söylediğim gece, bunun son görevim olacağını

biliyordum.

İşim seni tehlikeye attı. Beni senden ayırdı." Bakışlarını yere indiriyor ve sesini alçaltıyor. "Aramızda onca kilometre ve yıl varken, bundan vazgeçmenin ne kadar kolay olacağı çok açıktı. Ben de bıraktım. Amerika'ya döner dönmez bıraktım."

Bunu çiğnememe izin veriyor, beni özlem ve çaresizlikle izliyor.

Bodrum katındaki tek ses ağır nefeslerimiz ve duvardaki analog saatin tik takları. Saat daha sabahın sekizi ve son iki saatin sürekli gerginliği beni yormaya başladı. Yatakta, Trace'in yanında, düğün planlarını hayal ediyor olmalıydım.

Başparmağımı parmağımdaki gümüş banda bastırıyorum. Trace, Cole'un geri dönme ihtimali olduğunu biliyordu ama Cole'un beni tekrar terk edeceğini düşünüyordu. Ve tekrar ve tekrar. Bu farkındalık zihnimde örümcek ağları örüyor, Trace'in tüm eylemlerini, arzularını ve dürtülerini yapışkan bir koruyuculuk ağıyla örüyor.

"Artık yalnız kalmamı istemedin." Trace'e bakıyorum, kaşlarının çatılmasından kaynaklanan endişeden nefret ediyorum.

"Sana aşık oldum Danni ve bu beraberinde bir sorumluluk da getirdi. Senin mutluluğun ve güvenliğin Cole'a olan sadakatimin önüne geçti." Hüzün yüz ifadesini karartıyor. "Sen benim her şeyimsin ve bunu kabul ettiğim anda, seni korumak bir iyilik ya da iş olmaktan çıktı. Bir ayrıcalık haline geldi."

"Yani beni kendine bağladın."

"Hayır, *kendimi sana* bağladım." Gözleri Cole'a kayıyor ve tekrar bana dönüyor. "Seni içine soktuğum bu durum beni hasta ediyor. Ama sana karşı hissettiklerimden asla pişmanlık duymayacağım."

Cole ayağa fırlar. "Ona evlenme teklif etmek yerine ben eve gelene kadar beklemeye ne dersin? Hayatını kiminle geçireceği onun seçimi, tüm gerçekleri *öğrendikten sonra* vereceği bir karar."

"Ona seçim şansını verdim." Trace omurgasını dikleştirdi, sesi gürleştirdi. "O beni seçti."

"Çünkü benim öldüğümü sanıyordu!" Cole bağırarak beni irkiltti. "Seni asla affetmeyeceğim, seni bencil orospu çocuğu. Seçme şansını elinden aldın ve-"

"Hepimizin seçenekleri var. Tam burada. Şu anda." Kalp atışlarım hızlanırken aralarına girdim. "Cole, işine geri dönebilirsin. Senin için bu kadar önemliyse, dönmelisin. Canım çok yanacak ama senin ölümünü atlatabildiysem, sen gidersen de atlatırım."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Bir daha asla." Ayaklarını yere basıyor, elleri kalçalarında, delilik ve kararlılıkla bana bakıyor.

İçimde bir rahatlama fısıldıyor. Büyük konuşabilirim ama onu daha yeni geri aldım. Onu tekrar kaybetmek beni mahveder.

Trace'e dönüyorum. "Tekrar ortaya çıkabileceğini biliyordun. Bunun için planın neydi?"

"Bir planım yoktu." Trace ellerini arkasında tutuyor, omuzları geride, resmiyet ve sakın zarafetten oluşan sağlam bir kule.

İhtiyatını şimdi her zamankinden daha çok takdir ediyorum. Bir odada iki asabi kan dökülmesiyle sonuçlanabilirdi. Ama her erkek farklı dövüşür ve ben Trace'i hafife almayacağım. Ne zaman saldırırsa, geldiğini göremiyorum.

Cole etrafımda volta atıyor, gürültülü nefesler alıp veriyor ve tozu dumana katıyor. "Eğer geri çekilip sana izin vereceğimi düşündüysen-"

"Geri dönersen bunun kolay olmayacağını biliyordum," diyor Trace. Çizgiler çekilecek. Rekabet başlayacak. Çünkü ben de hiçbir yere gitmiyorum." Başını o çok sevdiğim kendinden emin eğişiyle bana bakıyor. "Senin yanından ayrılmıyorum, Danni, ta ki-" Sesi güç kaybediyor ve yutkunuyor. "İstediğin kişi olmadığım bir nokta gelene kadar. Ve o zaman bile, kararındaki hatayı görmem için seni ikna edeceğim."

Gittikçe artan korku boğazımı sıkıyor. Kendimi çok ağır hissediyorum, panik ve

çaresizlik. Gözlerimin arkasındaki sızı geri dönüyor, binlerce iğne gibi batıyor. Alt dudacağımı dişlerimin arasında emiyorum, ısırıyorum ve başımı hızla sallıyorum, ama duygularımın pençesini gevşetemiyorum.

"İhtiyacım var..." *Zaman. Uzak. Var olmayan bir çözüm.* "Düşünmem gerek."

Kaçma düşünceleriyle merdivenlere doğru dönüyorum, yatağında ağlayarak uyuyabilirim. Ama ya giderlerse? Gitmeyeceklerini söylediler ama bu düşünce beni en alt basamakta durduruyor.

"İşe mi gidiyorsun?" Trace'e sordum.

Neyse ki bugün izin günüm. Dans ederek teselli bulabilirim ama bir oda dolusu yabancıyı gülümseyerek eğlendirmek zorunda kalacağım kumarhanede değil.

"Az önce aradım ve programımı yeniden düzenledim." Trace yüzümü inceliyor ve gözlerimde gördüğü şey karşısında kaşlarını çatıyor. "Burada olacağım."

Odağımı Cole'a kaydırıyorum. "Nerede kalıyorsun?"

Kıpırdamadan duruyor, sesi fısıltıya dönüşüyor. "Burası benim evim." Eli göğüs kafesine bastırıyor. "Sen benim evimsin."

Başımı merdivenlerin başına doğru çeviriyorum, gözyaşlarımın yükselmesine karşı titriyorum. "Bu nasıl olacak? Hepimiz aynı yatağı mı paylaşacağız?"

"Siktir, hayır." Cole çenesini esnetir. "Seni paylaşmayacağım." Trace başını sallar, ifadesi gergindir.

"Sanırım bu hepimizin belirsiz bir gelecek için hoş, rahat ve *bekâr* olacağı anlamına geliyor." Yanağıma dökülen gözyaşlarını siliyorum ve Cole'un gözleriyle buluşuyorum. "Bütün eşyaların burada. Şiltede uyuyabilirsin." Ona doğru ilerliyorum. "Birkaç ay önce geceyi orada geçirmiştin. Rahattır."

Trace dudaklarını birbirine kenetlemiş, gözlerinde sorularla bana bakıyor.

"Eğer burada kalırsan," diyorum ona, "ön odadaki kanepede uyuyabilirsin."

Tepkisini beklemeden ağır ayaklarımı merdivenlerden yukarı itiyorum.

Ta ki koşan ayak sesleri arkamdaki basamakları dövene kadar. "Danni."

Cole'un sesindeki aciliyet beni olduğum yerde donduruyor ve omzumun üzerinden bakıyorum.

Birkaç adım altımda durarak korkulukları kavırıyor, göz teması güçlü ve sabit. "Yeniden başlamak için asla geç değildir."

Göğsüm daralıyor. Baştan başladım ve o, mavi gözlerinden bütün bir şehri aydınlatacak kadar sevgi fişkıran Cole'un arkasında duruyordu.

Sorun da bu zaten. İkisi

de beni seviyor.

Bozulmadık. Sadece

sıkıştık.

Aldatmalarına ve yanlış adımlarına rağmen, niyetleri ne kötü niyetli ne de bencilceydi. Cole benim için ölü numarası yaptı ve Trace de beni korumak için Cole'un sırlarını sakladı.

Yalanlarına göz yummuyorum ama yaptıkları affedilebilir. Anlaşılabilir. Bu da düzeltilecek bir şey olmadığı anlamına geliyor.

Belki Cole haklıdır. Yeniden başlamak tek çözüm olabilir. Keşke bunun ne anlama geldiğini bilseydim.

five

Sonraki beş gün sıkıcı bir durgunluk içinde geçti. Cole'un yeniden ortaya çıkmasının şoku geçerken, kara kara düşünme, kalp arama, suçlama fırtınası gibi bir sisin içinde kalıyorum. Keşke meditasyon yapan bir dahi olduğumu ve aydınlanmaya giden yolu keşfettiğimi söyleyebilseydim. Ama gerçek şu ki, ben tam bir karmaşayım.

Cole ve Trace beni rahat bırakıyorlar. Alan derken, ensemde solumuyorlar demek istiyorum. Yine de evimdeler, ölümcül düşmanlar gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlar ve uzun sert bakışlarla beni izliyorlar.

Ve işte buradayım, yatakta yatıyorum ve lanet bir korkak gibi saklanıyorum. Saat sabahın onunu geçti. Kalkıp oraya gitmeli ve onlara ne istediğimi söylemeliyim.

Ama benim istediğim, ağaçları göremediğim orman. Bana söyledikleri ve gizli tutmaya yemin ettikleri şeyler arasında çok fazla şey var. Olayları çözmeye Cole'un sisten çıktığı sabahtan daha yakın değilim.

Ben gittiğimde Trace de kumarhaneye gidiyor. Ben ayrı araba kullanıyorum ve o bu konudaki anlaşmazlığını kaşlarını çatarak saklıyor. İş dışında kışını kanepeme dayıyor. Ön odayı ele geçirdi, milyon dolarlık imparatorluğunu dizüstü bilgisayarından yönetiyor.

Cole motosikletini yemek odamın dışına taşıdı. Dışarıda onunla uğraşmadığı ya da iş aramadığı zamanlarda bodrumda kalıyor.

İkisi de beni köşeye sıkıştırmaya ya da yalnız bırakmaya çalışmadı. Bana karşı herhangi bir hamlede bulunmadılar. Ama evde yollarımız kesiştiğinde, düşüncelerini yüksek sesle söylenmiş gibi net bir şekilde okuyabiliyorum.

Geri adım atmayacaklar, pes etmeyecekler ya da gitmeyecekler. Sadece zaman kolluyorlar, onlara bir sonraki adımın ne olacağını söylememi bekliyorlar.

Dönüp dolaşıp aklıma gelen soru şu: *Neden ben?* İşin içinde kalpler olduğunu biliyorum ama bir noktada içlerinden biri havlu atmaz mı? Neden *"O buna değmez."* diye düşünmüyorlar? *Onu seviyorum ama hayallerimin her şeyi ve her şeyi değil. Dışarıda bir sürü başka kadın var, beni kanepede uyutmayacak kadınlar?*

En iyi arkadaşlardı ve bunu bir kenara attılar. Benim için öyle. Bu kesinlikle delilik. Bir erkek için kavga etmeyi hayal bile edemiyorum. Ancak düşündüğümde, gerçekten derine indiğimde, ikisinden biri için her türlü çılgınlığı, mantıksızlığı yapacağımı biliyorum. İkisinin de burada

kalmasına izin vermek zaten beni sınırda deli olarak sınıflandırıyor. Kızgın bir ateşe benzin dökmek gibi.

Ama onları dışarı atamam. Bu beni kolay lokma yapsa da umurumda değil. Benim dünya görüşüme göre, bir insanın çok fazla merhameti olamaz ve şu anda ikisinin de biraz merhamete ihtiyacı var. Burada kalmak istiyorlarsa, bu konuda onlarla savaşmayacağım. Yapabileceğimden emin değilim, çünkü onları burada istiyorum. Tüm sağduyuma rağmen onları o kadar çok istiyorum ki nefes alamıyorum.

Bununla birlikte, yaşam durumumuz sürdürülebilir değil. Bir şeyler vermek zorundayız, hem de yakında. "Ne yapacağım ben?" Su lekeli tavana soruyorum.

Kız kardeşimi aramalıyım. Ya da ailemi. Hayatım cehenneme döndüğünden beri kimseyle konuşmadım. Bree'nin habersiz gelmesi uzun sürmez. Kız kardeşimin cevapsız çağrılara tahammülü yoktur.

Cole ölümüyle ilgili gizli bir hikayesi olduğunu söyledi. Sanırım bunun ne olduğunu öğrenmeliyim, çünkü bildiklerimi ona söylersem, bu sadece daha fazla soruya yol açacak. Cevaplayamayacağım sorular.

Cole ve Trace var olmayan bir devlet kurumu için çalışıyorlardı. Bunun hakkında konuşmak suçtur. Bana bir şey söylemek onları hapse attırabilir.

Bir de şu düşmanlardan saklanma ve onları ortadan kaldırma meselesi var. Bu ne anlama geliyor ki? Hayal gücüm teröristlerden uluslararası suç örgütlerine, Kuzey Kore'den füze denemelerine kadar geniş bir yelpazeyi kapsıyor. Tüm varsayımlarım yanlış, çünkü o *kimsenin duymayacağı savaşlarda savaşıyordu*.

Başım ağrımaya başlıyor, kafein istiyor, ben de kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum.

Yirmi dakika sonra duş almış, giyinmiş ve boş mutfağında kahvemi yudumluyorum. Trace'in ön odada dolaştığını duymuyorum. Aslında, evin sessizliği sağır edici. Dışarıdalar mı?

Evimin yanından geçen araba yolumu incelemek için mutfak penceresine doğru ilerliyorum. Cole'un motosikleti MG Midget'ımın önüne park etmiş, ama dikkatimi çeken bu değil.

Virginia arka bahçesinde duruyor, evlerimizin arasındaki çite yaslanmış, benim göremediğim bir şey tarafından tamamen büyülenmiş durumda. *Benim* arka bahçemdeki bir şey.

Kahvemini kalanını yutuyorum, polar ceketimi giyiyorum ve homurdanma sesleri arasında arka kapıyı açıyorum. Köşedeki öfkeli sesleri takip ederken midemin çukurunda buz oluşuyor. Ve çarparak duruyorum.

İki yarı çıplak yetişkin adam çimlerinin üzerinde güreşiyor, yumruklaşıyor ve çılgına dönüyor. Soğuğa karşı titriyorum ama beni buz gibi bir şokla felç eden şey kavga.

Cole, Trace'in tepesine iniyor, kolları öfke saçıyor. Ama Trace o kadar hızlı ve çevik ki Cole'un vuruşlarından çok azı ona isabet ediyor. Bir sonraki nefeste Trace, Cole'un altından sıyrılıyor ve ona öyle sert bir ters vuruş yapıyor ki kendi kulaklarımın çınladığını hissediyorum.

"Kesin şunu!" Kendime geldim ve onlara doğru hücum ettim. "Neyin var senin?"

Bana bakmıyorlar, beni hiçbir şekilde kabul etmiyorlar. Öfkeleri, birbirlerini hırpalama, incitme ve kanlarını akıtma ihtiyaçları tarafından çok fazla tüketiliyorlar.

Dişlerimi gıcırdatarak arka kapının yanındaki hortuma bakıyorum. Onları köpekler gibi püskürtebilirim. Ya da birbirlerini öldürmelerine izin verebilirim.

Gömleksiz vücutlarını çimen ve kan kaplıyor. Kimin kazandığını kestirmek zor ama Cole'un çıplak dişlerinde biriken kırmızı miktar midemi bulandırıyor.

Virginia çevremde dolaşıp bana el sallıyor.

Gözlerimi kavgadan ayırmadan geri geri yürüyerek ona doğru ilerliyorum. Her darbeye midem bulanıyor, tüm vücudum müdahale etme ihtiyacıyla kaskatı kesiliyor.

"Bir süredir bu işin içindeler." Virginia bastonunu metal çite asıyor ve tatlı hurma sabunu gibi kokarak omzumun üzerinden eğiliyor.

"Trace'in yanındakinin kim olduğunu biliyor musun?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Elbette canım." Bulutlu gözlerini kısarak kavgayı izliyor. "Cole bana ne olduğunu anlattı. Patlamadaki o korkunç karışıklık yüzünden birileri kovulmalı."

Bu ilginç olacak, çünkü bana gizli hikayesi hakkında hiçbir şey anlatmadı. Yine de onunla konuşmasına şaşırmadım. Her gün buradaydı, bisikleti üzerinde çalışıyordu. Meraklı komşumla, benimle geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmiş olması mümkün.

Avlunun diğer tarafında Trace bacaklarını Cole'un boynuna doluyor, ikisi de dirseklerini, dizlerini ya da vücutlarının herhangi bir parçasını kas ve kemiğe geçirmeye çalışırken homurdanıyorlar.

"Sana patlamayla ilgili herhangi bir ayrıntı verdi mi?" Yanağımın içini çiğneyerek sessizce durmaları için yalvarıyorum.

"Pek bir şey yok. Sadece şirketi cesedinin ellerinde olduğunu düşünüyordu. Irak'ta bir hapishanede tutulması ve üç yıl boyunca unutulması korkunç. Dünya ne hale geldi?"

Nefret, öfke ve kan. Benim dünyam bu hale geldi.

Cole ayağa fırlıyor ve bir kolunu geri çekiyor. Trace'in bacağı fırlayıp Cole'un ayaklarını altından çekince gerildim. Cole sırt üstü yere düşüyor ve acı dolu iniltisi göğsüme keskin bir acı saplıyor.

Onlara doğru koşmak için sarsılıyorum ama boğumlu bir el bileğimi yakalıyor.

"Bırak çözünler." Virginia şok edici bir güçle kolumu sıkıyor. "İşleri yoluna koymak için daha iyi yollar bulabilirim."

"Erkekler farklılıklarını bu şekilde ifade ederler. Kanlarındaki tüm kötülükleri atmaları gerekiyor. Sonrasında kendilerini daha iyi hissedeceklerdir."

Çürükler ve kırık kemikler dışında bir şey hissedeceklerinden şüpheliyim, ama olduğum yerde kalıyorum, çarpışan etin korkunç gürültüsünden korkuyorum.

"Cole sana neden hapiste tutulduğunu söyledi mi?" Cevabı biliyormuş gibi görünmek için sesimi yumuşatıyorum.

"Petrol terminalinde bir aksaklık olmuş ve Irak buna ABD'li müteahhitlerin neden olduğunu düşünmüş. Tüm bu siyasi şeylerin nasıl işlediğini gerçekten anlamıyorum."

"Evet, benim de kafamı karıştırıyor."

Bir kapak hikayesi için, sanırım inandırıcı olacak kadar belirsiz. Virginia gözünü kırpmamış gibi görünüyor.

"Ona her ne olduysa çok kötüydü," diyor. "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor." Eli gevşiyor ve benimkinin etrafında kıvrılıyor. "O çocuğa çok dikkat et, duydun mu? Onda farklı bir şeyler var. Daha önce olmayan bir hüznün. Şimdi senin sevgine her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

Kalbim sıkışıyor. "Peki ya Trace? Onunla nişanlıyım, Virginia."

"Evet, işte bu yüzden kavgaya ediyorlar." Elimi kaldırarak dikkatimi parmağımdaki yüzüğe çekti.

Yüzükler.

Neden *iki* halka var?

"Aman Tanrım." Gümüş bantları ayırıyorum, her ikisini de yakından tanıyorum. "Ben yapmadım-"

"Cole dün gece sen uyurken parmağına taktı." Kataraktlı gözleri güneşte parlıyor.

"Trace bunu öğrendi ve işte burada." Çimenlerin üzerinde homurdanan, boğuşan uzuvları işaret ediyor.

Gözlerim büyüdü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu sabah bu konuda tartışıyorlardı. Tükürüyor, küfrediyor ve huzuru bozuyorlardı." Sesini komplocu bir fısıltıya indiriyor. "Sen uyurken seni izliyorlardı. Onlar

Bu konuda da tartıştık."

Kulaklarının keskinliğine lanet olsun. Öğle yemeğine kadar sokakta benim dramımı diline dolayacak.

"Bu konuda sinsi davrandılar." Boğazındaki gevşek deriyi sıkıyor. "Diğerinin haberi olmadan parmak uçlarında odana giriyorlar. Sanırım bu sabah erkenden birbirlerine rastladılar."

Ve ben uyudum. Başka neyi uyuyakalmışım? Burnumun kenarını sıkıp itiş kakışa bakıyorum.

Cole, Trace'e uçan muştalarla saldırıyor, gözleri vahşi ve kasları bükülmüş, sanki inanç ve zaferle pompalanmış gibi. Trace ise zarif kolları ve bacaklarıyla darbelerden sıyrılıyor ve yumruğunu o kadar hızlı indiriyor ki, insanlık dışı.

"Onları durdurmalıyım." Parmağımdaki yüzükleri çeviriyorum.

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Tanrı onları sana bir sebepten dolayı gönderdi. Yoluna çıkma."

Ona bakakaldım. "Benim için kavga ediyorlar. Ben zaten yollarındayım."

"Birini diğerine tercih ettin mi?"

O lanet olası kelime kafatasımda sekerken boynum büzülüyor, kulaklarımı omuzlarıma doğru çekiyor. *Seç. Seç. Seç. Seç.*

"Yapamam." Gözyaşlarıma boğuluyorum ve parmaklarımı yüzüklerin etrafında kıvırıyorum. "İkisiyle de nişanlıyım ve olamam. İkisi de yalan." Gümüş bantları öyle sıkıyorum ki derime batıyorlar. "İki erkeği birden sevmek yanlış."

"Bir anne birden fazla çocuğunu sever. Bu yanlış mı?"

"Bu aynı şey değil."

"Aşk aşktır, Danni."

"Kıskançlık tarafından zehirlendiğinde değil."

Avludaki kavga sona erdiğinde sessizliğe gömülüyoruz. Cole ve Trace aralarında birkaç metre mesafe olacak şekilde sırt üstü yatıyorlar. Göğüsleri kabarmış ve kan içinde, acıları içinde kaybolmuş bir halde masmavi gökyüzüne bakıyorlar.

"Onları sevin. Yapabileceğin tek şey bu." Virginia bastonunu kaptığı gibi ayaklarını sürüyerek evine geri döndü ve "Gerisi kendiliğinden hallolur" diye mırıldandı.

six

Onları sevin. Yapabileceğin tek şey bu.

Banyodan havlu ve ilk yardım malzemeleri toplarken Virginia'nın sözleri kalbimin yumuşak kısımlarına yerleşiyor. Mutfağa ulaştığımda Cole ve Trace söylediğim yerde, yan yana, sırtları dolaplara dönük ve elleri üzerlerinde oturuyorlardı.

"Şuna bakın. Kudurmuş köpekler gibi hırlamadan ve köpürmeden havayı paylaşıyorsunuz." Cole'un bükülmüş bacağının üzerinden geçiyorum ve onların çökmüş duruşlarının arasında duruyorum. "Başınızı okşamak istiyorum."

Bu bana çifte kaş çatma ve Cole'dan iyi bir önlem için bir homurtu kazandırıyor.

"Siz dışarıda birbirinizi taciz ederken ilginç bir şey öğrendim." Dizlerimin üzerine çöküp onlara baktım ve malzemeleri kalçalarının arasına yerleştirdim. "Gece ben uyurken gizlice odama mı giriyorsunuz? İkiniz de mi?"

Trace irkilmeden bakışlarımı karşılıyor. Cole burnundaki kanı siliyor ve gözlerini Zemi

n. "Beni uyurken izlemek... Vay canına." Alnımı ovuyorum. "Bu ürkütücü falan değil."

"İki aydır seni uyurken izliyorum." Trace eğilir ve sesini alçaltır. "Seni özlüyorum, Danni. Hem de çok."

Cole burun deliklerini genişletir. "Seni adi herif-"

"Bu kadar yeter," diye çıkışıyorum ona. "Bu zaten herkes için zor bir durum. Ama kendinize bunu yapmanızı izlemek, tüm bu düşmanlığı ve kırgınlığı taşıdığınızı görmek, bunu yapamam."

"Ne diyorsun sen?" Cole gözlerindeki panikle yüzümü arıyor. "Sakin ol amına koyayım. Ben de bunu söylüyorum."

Ağır bir nefes alıyor ve başını dolaba yaslıyor.

"Bu durumun boktan bir durum olduğunu biliyorum ama bu..." Göğüslerine bulaşan kanı işaret ediyorum. "Bu istenmeyen, önlenabilir bir travma. Dar bir mayonun içindeki ıslak bir osuruk gibi." Dudaklarımı büzüyorum. "Kendinizden utanmalısınız."

"Islak bir osuruk..." Cole'un ağzı küçük orantısız bir sırtışa yerleşmeden önce sıcıyor.

Gamzelerinin görüntüsü içimde bir sıcaklık şeridi açıyor. Trace gözlerinde parıldayan bir eğlenceyle bana bakıyor ve ben bu güzel manzara karşısında eriyerek daha da çözülüyorum.

Dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. Yanaklarım kalkıyor ve beş gündür ilk kez rahatladığımı

hissediyorum. Bu

Cole'un gamzeleri kadar hızlı bir şekilde orada ve gitti. Ama bu hassas ana değer veriyorum, sunduğu berraklığı takdir ediyorum. Hâlâ birbirimizi mutlu edebiliriz.

Bir havluyu kaldırıyorum ve diğer elimi Trace'in yüzüne doğru uzatıyorum. Parmaklarım yontulmuş çenesine değdiğinde nabzım hızlanıyor ve nefesim kesiliyor. İlk kez tepkim sinir ya da öfke değil. Heyecan. Sevgi. Temkinli bir arzu.

Yine de beni her zaman etkiliyor. Şimdi bile, göğsü ve kolları çizik içinde ve kirle kaplanmışken. Ona saatlerce bakabilirim - gülümsemeyen dudakları, buruşuk sarı saçları ve masmavi gözleri, arabamın üstü açıkken bir yaz gününde uçsuz bucaksız gökyüzü gibi yüceliği çağırıyor. Birlikte geçirdiğimiz, ayak işlerini yaptığımız, flörtöz tartışmalar yaptığımız ve eczanenin önünde öpüştüğümüz ilk gün gibi.

Birlikte geçirdiğimiz zaman sadece bir aptal cenneti miydi? Tekrar o yere dönebilir miyiz?

Elimi çenesine koyarak başını iki yana çevirip yara olup olmadığını kontrol ediyorum. Yüzünün pürüzsüz köşelerine kan bulaşıyor ama yırtık yok. Şişlik de yok.

Dikkatimi Cole'a çeviriyorum, huysuz yüz hatları gözlerinin etrafında, burnunun köprüsünde ve ağzının köşesinde sıyrıklar ve yaralarla kaplı.

"Eğer uzmanlık eğitimi almış biriyseniz..." Gözlerimi kısarak Cole'a bakıyorum. "Neden sen Trace'ten daha çok hırpalanmış durumdasın?" Trace'e bakıyorum ve ıslak havluyu yanaklarına siliyorum, kirin altındaki bozulmamış cildi ortaya çıkarıyor. "Sen hiç darbe aldın mı?"

"Bir keresinde ağzımı aldı ve kaburgalarım zedelendi." Trace hafifçe yanına dokunuyor.

"Saçmalıyor." Cole bir kolunu bükülmüş dizinin üzerine koyuyor ve parmaklarını esnetiyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "O sadece senin ellerini üzerinde istiyor."

Trace bana o şekilde bakıyor, başı aşağıda ve gözleri yukarıda. Dikkat dağıtacak kadar seksi.

Boğazımı temizliyorum. "Soruma cevap vermedin."

"Trace göğüs göğüse dövüş eğitimi aldı," diye homurdanıyor Cole. "Sınıfımızın en iyisiydi." "Hangi sınıf? Askeri eğitim miydi?"

Cole'un ifadesi boşalıyor, bana hiçbir şey vermiyor.

Yüce Tanrım. "Peki ya senin yeteneklerin?" Ona sordum.

"Diğer alanlarda daha yetenekliyim."

Cole'un ses tonundaki alçalma beni daha fazla soru sormamam konusunda uyarıyor. Zihnimin, onun bir keskin nişancı tüfeğini bir araya getirdiği ve bir ghillie kıyafeti giyerek bir ormanda sürüldüğü görüntülere atlamasını engellemiyor. Ama ben ne biliyorum ki?

Kesinlikle hiçbir şey.

"Kaybedeceğini bile bile neden onunla dövüşüyorsun?" diye soruyorum Cole'a, Trace'e bir parmak sallayarak, "Madem kaybedeceğini biliyorsun?"

Trace sinirli bir nefes çekti. "Kıçına tekmeyi yiyecek kadar inatçı, ki bu çok acınası bir durum."

"Kıçma tekmeyi yiyecek cesaretim var." Cole dudağındaki kesiği yalıyor. "Bu da oldukça şiirsel."

Cole'un öfkesi kesinlikle şiirseldir, tıpkı bulanık bir nehir gibi - sakın, uysal ve görünüşte zararsızdır, ta ki bir şey altında yatanı rahatsız edene ve dişler ve kandan oluşan dehşet verici bir öfkeyle kıyamet kopana kadar.

Dikkatimi Trace'e verip onu bir kez daha klinik olarak inceliyorum. Yerde yuvarlanmaktan gövdesinde çizikler ve kırmızı lekeler oluşmuş. Birkaç eklemının derisi yırtılmış. Ama bandaj gerektirecek bir şey yok.

"Kaburgaların için bir şey yapamam." Ayağa kalkıyorum ve lavabodaki havluyu duruluyorum. "Doktora ihtiyacın var mı?"

Cole homurdanır ve Trace başını sallar.

"Ben Cole'un yüzünü temizlerken," diyorum Trace'e, havluyu sıkarak, "neden gidip bir duş almıyorsun?"

Trace'in kaşları çatılıyor, isteksizliği o kadar güçlü ki havada titreşiyor.

"Cole senden sonra duş alacak." Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Sonra hepimiz oturup sohbet edeceğiz."

Öne doğru eğilen Trace ayağa kalkmaya hazırlanıyor. Ve duraksıyor. Belli ki beni Cole'la yalnız bırakmak istemiyor ve onun yerinde olsaydım ben de istemezdim.

Hassas bir ağa tutunuyor. Bir hata daha yaparsam -kırıcı bir söz, zalimce bir hareket- beni Cole'un kollarına itebilir. Doğru ya da yanlış, beni bir karara itecek bir şey arıyorum. Bu ikisi için de adil değil. Özellikle de sevdiğim birini başka bir kadınla görmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğim için.

Trace, Cole hakkında ne hissettiğimi biliyor ve benimle birlikte olabilmek için beni Cole ile birlikte görerek acı çekmesi gerekiyor. Yine de kalıyor, dayanıyor ve pes etmiyor.

Onu Marlo ile yakaladığımda, onun için savaşmadım. Uzaklaştım. Hayır, onu çiz. *Kaçtım*. Doğruca başka bir adama, bir yabancıya, sırf inadına.

Bu yüzden Trace'in beni Cole'la yalnız bırakmakla mücadele etmesini izlemek beni derin bir sempatiyle dolduruyor ve geri adım atmaya teşvik ediyor. Ama çok fazla sempati duymaya meyilliyim. Bu beni zayıf yapıyor. Savunmasız. Kolayca çignenebilir.

Cazibeyi susturuyorum ve omuzlarımı geriye itiyorum.

Trace gözlerimi okuyor ve yerden kalkıyor. Köşede kaybolup banyo kapısını kapatana kadar nefes almıyorum. Bir an sonra borular eski evin içinde inliyor.

"Bir iş buldum." Cole elime dokunuyor.

"Yaptın mı?" Yanına diz çöküp ıslak havluyu elmacık kemiğindeki kesiğin üzerine koyuyorum. "Çok hızlı oldu. İş nedir?"

"Stadyumdaki güvenlik." Onayımı almak istercesine yüz ifademi inceliyor. "Çok para kazandırıyor ama-"

"Kiralık polis mi?" Midemi bir batma hissi işgal ediyor. "Önceki işin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama konserlerde ve beyzbol maçlarında etrafta dolaşmak için fazla kalifiye değil misin? Güvenlik görevlileri silahlı mı?"

"Evet, silahlılar." Çenesini kaşıyor ve elini indiriyor. "Özel sektördeki herhangi bir iş için beni fazlasıyla yeterli kılan bir beceri setine sahibim. Eğitimimin kapsamı dünyanın bu kısmı için geçerli." Parmağını ve başparmağını birbirinden kıl payı ayırıyor. "Benim gibi adamlar için çok fazla seçenek yok."

"Ama sen-"

"Bir kariyerim vardı. Şimdi istediğim bu değil." Bana anlamlı bir bakış attı. "Sadece sabit bir maaşa ihtiyacım var, seyahat gerektirmeyen, saatleri seninkine uyan bir iş."

"Lütfen bunu benim için yapma. Ben senden ne yapacağın konusunda herhangi bir talepte bulunmuyorum. hayat."

Sertleşiyor. "Dört yıl önce, bana en az yüz kere bu işi bırakmamı söylemekte tereddüt etmedin. benim işim."

"Evet, ama dinlemedin."

"Aptalın tekiydin ve aptallığım bana her şeye mal oldu." İfadesi paramparça oldu, sesi kederli bir fısıltıya dönüştü. "Şimdi dinliyorum. Ne istiyorsun?"

"Mutlu olmanızı istiyorum," diyorum kesik kesik nefes alarak. "İkinizin de."

Gözlerini kapatıyor ve pencereden gelen güneş ışığı elmacık kemiklerinin keskin hatlarına vurarak alttaki çukurları belirginleştiriyor. Çok fazla kilo vermiş ama yine de son derece yakışıklı. Çenesinin inatçı kilitleri, bıyıklarının seksi gölgesi, dudaklarının kabarıklığı... Tehlike ve cesaret dolu bir görüntü.

Onda çapkınca bir şeyler olduğunu hep biliyordum. Sadece öfkesi değil, daha fazlası, parmağımı koyamadığım gizemli bir kenar gibi. Ama kara kirpiklerini kaldırdığında, şimdi onu görüyorum - gözlerindeki rahatsız edici sırları. Benimle asla paylaşamayacağı şeyler yaşamış ve bundan nefret ediyorum. Bu aramızda bir duvar, hayatının erişemediğim bir parçası.

Çenesine uzanıyorum, kalan kanı temizlerken yontulmuş şeklini kavriyorum. "Eğer kimseye iş geçmişini söyleyemiyorsan, iş başvurusuna ne yazdın?"

"Ben doldurmadım." Dudaklarında acı bir gülümseme beliriyor. "Trace'in stadyumda bağlantıları var. Bana işi o buldu, hem de hiç soru sormadan."

"Öyle mi yaptı?" Gözlerimi büyüttüm.

"Bunu kalbinin iyiliğinden dolayı yapmadı. O motive oldu, Danni. Çalışmamı, taşınmamı ve senden uzakta olmamı istiyor."

Göğsüm daralıyor. "Bana ondan aynı şeyleri istemediğini söyleme."

"Ne istediğimi biliyor musun?" Gözleri parlak ve arıyor, bir elini yavaşça yüzüme doğru kaldırıyor. "Senin sevgilin, kocan, evin olmak istiyorum. Senin her şeyin olmak istiyorum."

Kıpırdamadan duruyorum, erimiş karanlık bakışlarının tanıdıklığında kayboluyorum. Dudaklarıma hafifçe dokunuyor ve göğüs kemiğimin arkasında bir titreme hissediyorum, sanki kalbim kayıyor, yeniden ayarlanıyor ve memnun bir iç çekişle yerleşiyor.

"Gülümsemeni özledim. Ve teninin kokusunu." Parmakları titriyor, boynumu okşamak için aşağı doğru kayıyor. "Uzaktayken Nag Champa tütsüsü yaktım, kokunu yeniden yaratmaya çalıştım ama aynı değildi. Sen değildin."

"Kokunun duygu ve hafızayla güçlü bir bağlantısı olduğunu söylüyorlar." Ellerimi ilk yardım malzemeleriyle meşgul ediyorum. "Eskiden senin kıyafetlerinle uyurdum, hatırlayabildiğim her anıya tutunmak için çırpınırdım." Sesime hüznün karışıyor. "Zordu Cole. Her lanet gün cehennemde sonsuz bir sürünmeydi."

"Biliyorum, bebeğim." Yüzü çöküyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Çok özür dilerim."

"Kızgındım." Omzunu itiyorum ve kolumu kilitleyerek aramızda boşluk bırakıyorum. "Sana küfrettim. Seni suçladım. Ve bazı günler senden nefret ettim." Kelimelerim göğsümdeki ağrıdan dolayı titriyor. "Beni terk ettiğin için senden nefret ettim."

"Bunu hak ediyorum."

"Hayır, yok. İşine karşı bir yükümlülüğün vardı ve ilişkimiz yepyeni bir şeydi. Sen yapman gerekeni yaptın ve ben sadece... Nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Sen öldüğünde..." Başımı ellerime doğru eğiyorum. "Geçmiş bırakmam çok uzun sürdü ve şimdi işte burada. Geri döndün, tüm o acı verici duyguları yüzeye çıkardın ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bana bir iyilik yap." Boynunu eğiyor, gözlerimi görebilmek için kollarımı aşağı doğru çekiyor. "Kendini olmak istediğin bir yerde hayal et. Bunun hakkında düşünme. Sadece kalbinin seni oraya götürmesine izin ver. Neredesin?"

"Beyoncé ile sahnede dans etmek."

"Doğru." Yumuşak bir kıkırdamayla başını sallıyor. "Bunu biliyordum." Elini ağzına götürerek ayıldı. "Seyirciler arasında kim var? Seni dans ederken kim izliyor?"

Bu bir fantezi olduğu için üzerinde düşünmeye gerek yok. Ona orada olduğunu, ön sırada oturduğunu ve gamzeli gülümsemesini takındığını söylemek için ağzımı açıyorum. Ama yalnız değildi. Trace onun yanına uzanıyor ve kahkahalara boğulmadan önce başlarını birbirine yaslayıp özel bir sohbeti paylaşıyorlar. Gözlerimi kapatıyorum ve onlardan birini görüntüden silmeye çalışıyorum. Ama bu girişim göğsümün çökmesine neden oluyor ve

Keskin bir yanık sinüslerimi yakıyor.

Gözlerimi açtığımda Cole beklentiyle beni inceliyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve gözyaşlarımı kırıştırarak başka tarafa bakıyorum.

"O mu?" diye sorar. "Olmak istediğin yerde mi?"

"İkiniz de oradasınız."

Nefesini içine çeker. "Bu olamaz-"

"Bunun olamayacağını biliyorum. İstediğim bu değil!" Patlamam mutfakta yankılanıyor ve sesimi alçaltıyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bir elini benimkine doğru uzatıyor, temas etmeden önce parmakları seğiriyor, geriliyor. "O sabah sokakta karşılaştığım yarı çıplak kız, bisikletime binip kalbimi çalan kız... O da ne yaptığını bilmiyordu. Ama çok cesur ve utanmazdı. Gözlerinde muziplik ve dudaklarında kahkahalarla ne isterse yapıyordu."

Boğazımdaki hıçkırık öksürüklü, çaresiz bir sırtışa dönüşüyor. "Yarı çıplak değildim."

"Mükemmel yuvarlak kışın zavallı bir pamuk parçasından dışarı sarkıyordu."

"Onlar arsız çocuk şortlarıydı."

"İşkence gibiydiler. Kaya gibi sert çalışmak zorundaydım." Parmaklarını benimkilere doluyor. "O gün seninle evlenebilirdim. Seninle *evlenmeliydim*. Ben lanet bir aptalım."

Nabzım hızlanıyor, göğsümü bulanık bir sıcaklıkla dolduruyor.

"Benimle o sabaha geri dön." Yüzünü yüzüme dayadı, bakışları sertti. "Baştan başlayacağız. Seni ne kadar sevdiğimi kanıtlamama izin ver. Seni ikna edebilirim-"

"Tanıştığımız gün beni hiçbir şeye ikna etmek zorunda değildin, şimdi de olmamalısın. Aşk böyle yürümez ve *sen ve ben* hiçbir zaman böyle yürümedik."

Bana o bakışı attı. Çok iyi bildiğim bir bakış. Beni geri kazanmak için her şeyi yapacağını söylüyor. Yalan söylemek, çalmak, sakatlamak, öldürmek... Gidebileceği derinliklerin sınırı yok. Mesleği hakkında bildiklerimi düşününce, bu düşünce mideme kramplar girmesine neden oluyor.

"Eğer Trace'i incitirsen, bu beni incitmekle aynı şey olur." Elimini onunkinden ayırıyorum ve burnundaki yaraya antibiyotik merhem sürüyorum. "Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Evet." Bana o kadar dikkatle bakıyor ki, kıpırdamamak için tüm enerjimi harcıyorum. "Bu en lanet şey..." Başını eğiyor. "Sana baktığımda diğer erkeklerin gördüğünü görüyorum. Kirli düşünceleri çağıran dudakları ve en büyük belalıyı bile aptala çeviren gözleriyle büyüleyici bir afet. Ama çok daha fazlası var. Şefkatin ve kırılganlığın, tüm varlığıyla çok derinden sevebilme yeteneğin. Sen tam bir bütünsün ve seninle tanışan herkes bunu bilir."

Yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor. "Cole-"

"Düzinelerce adamla dövüşmüyor olmam bir mucize. Şu anda sadece bir rakibim var." Göğüs kafesini ovuşturuyor, tınısı güç kaybediyor. "Sorun şu ki, onu seviyorsun ve bununla rekabet etmek oldukça zor. Ama şanslıyım ki kalbinin bir parçası hâlâ bende." Kaşları toplanıyor. "Öyle değil mi?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun."

"Güzel." Nefesini dışarı üflüyor. "Bu iyi, çünkü ben seninim. Her şeyimle. Sonsuza kadar. Bir yere gitmiyorum, Danni. İşler zorlaştığında değil. "Bu" -aramızda eliyle işaret ediyor- "imkansız görüldüğünde değil. İyi, kötü ve aradaki tüm çılgınlıklar boyunca, sen neredeyse orada olacağım, savaşıacağım, güleceğim ve bana verdiğin her saniyenin değerini bileceğim."

Göğsümün derinliklerinde bir özlem titriyor. Sesi... tınısındaki o çakıllı, tutkulu ses en çok özlediğim şeylerden biri. Bundan da öte, sözlerini, bir araya getirdiği her cümledeki çigliği özledim.

Beni inançlı biri yaptı.

seven

Derler ki, bir kızın ilk aşkı ilk öptüğü ya da bekaretini verdiği kişi değildir. İlk aşkı, diğerlerini kıyaslayacağı erkektir. Onu aştığına ve hayatına devam ettiğine kendini ikna ettiğinde bile asla unutamadığı kişidir.

Cole bir elini benimkinin üzerine koyup o kadar yakınımaya eğiliyor ki teninin tanıdık kokusunu alıyorum ve onu asla unutamadığımdan emin oluyorum.

Ondan yayılan sıcaklık, bakışlarının karanlık derinlikleri benimkini deliyor, onun varlığı ruhumla konuşuyor, büyüleyici, büyüleyici ve öldürücü. Bu en tatlı işkence, beni Cole'un neden olduğu bir uyuşukluğa sürüklüyor.

Eğer beni öperse, onu durduramam. Dört buçuk yıldır onun sarhoş edici dudaklarının tadına bakmadım ve üzerimdeki manyetik çekimine karşı çaresizim.

Hala onun burada olduğu gerçeğini kabullenemedim. Mutfağında yerde oturuyor. Canlı, gerçek ve beni mutluluğa sürüklemekten bir öpücük uzakta.

"Danni." Ağzıma bakıyor ve dili kendi dilini ıslatmak için dışarı kayıyor. "Sana o kadar çok ihtiyacım var ki, doğru düzgün göremiyorum."

Bizi ayıran tek şey bir parmak genişliğindeki hava ve belirsizlik dolu bir kafa olana kadar inleyerek yaklaşıyorum. *Benim belirsizliğim.* Bana bakışına bakılırsa, endişelendiği tek şey ben fikrimi değiştirmeden önce kıyafetlerimi çıkarabilmek.

Parmakları boynumda geziniyor ve kafatasımın dibindeki saçların arasından kıvrılıyor, nefesleri sığlaşıyor, ısınıyor. Dudaklarımız arasındaki minicik mesafeyi silerek yavaşça yaklaşıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Ağzımı ayırıyorum. Sinirlerim gerildi. Ve mutfak tezgahındaki ses patlamasıyla sıçradım.

Try by Pink'in sesi telefonumdan geliyor ve gelen bir aramayı haber veriyor. "Görmezden gel." Cole elini saçlarımda sıkıyor.

Ama ben çoktan geri çekildim, transımdan çıktım ve dikkatimi dağıtmak için çabaladım. Onu öpecektim. Trace duyma menzilindeyken. Neyim var benim böyle? Telefonu elime alıp arayanın kimliğine bakarak inledim.

"Kız kardeşim." Yoksay tuşuna basıp Cole'a bakıyorum.

Başını eğiyor ve boynunun arkasını kavıyor, hayal kırıklığı eğik duruşunda dalgalanıyor.

"Döndüğünden beri onunla konuşmadım." Yanına çömelıyorum. "Ona neler olduğunu anlatmalıyım.

deva

m Ellerini yüzüne götürüyor, öfkesini bastırmaya çalışıyormuş gibi alnını ovuşturuyor. Trace'le et." aralarındaki en büyük fark da bu. Trace kendini tutma ustasıdır. Kahretsin.

Dört ay boyunca neredeyse her gün benimle birlikte oldu ve bana olan hislerini gömdü.

Cole bunu asla yapmaz. Yapabileceğini sanmıyorum. Duyguları üzerinde hiç kontrolü yok. Beni istediğinde, beni alır ve iddia açlık ve vahşetin barut fiçisidir. En azından eskiden böyleydi.

Aramızdaki hiçbir şey farklı değil, kimya ve tutku tanıştığımız günkü kadar vahşi ve kontrol edilemez. Yine de her şey değişti. O öldüğünde benim de bir parçam onunla birlikte öldü ve ardında aşık olduğu kadının hayaletini bıraktı. Kariyeri söz konusu olduğunda onunla bağlantı kuramıyorum ve Trace ile olan ilişkimin asla bir parçası olmayacak. Daha önce böyle bir ayrılık yaşamamıştık ve bu durum bazı açılardan bizi birbirimize yabancı kılıyor.

Bu onun benim için doğru kişi olmadığı anlamına gelmiyor ama bu korkutucu bir ifşaat. Onu geri kazanmış olabilirim ama bu ilişkimizin düzeltilebilir olduğu anlamına gelmez.

"Bree'yi arasan iyi olur," diyor, "beni görünce altına işmeden önce." "Bana gizli hikâyeyi anlatmalısın."

On dakika sonra, yatak odamda yalnızdım ve telefonda Bree'nin ağır nefes alışlarını dinliyordum.

"Lanet olsun, Danni." Boğuk bir ses çıkardı. "Irak hapishanesinde onca zaman? O

Tamam mı? Zihinsel olarak yani. Eminim ona terapi sağlıyorlardır."

"Durumu iyi." Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Sahip olduğum tüm içgüdülere ters düşüyor. Ama gerçeği bilmiyorum ve bu muhtemelen iyi bir şey, çünkü ona güvenmek isteyebilirdim.

Yan odada duş açılıyor, borular duvarları inletiyor. Bu Cole'un içeride olduğu anlamına geliyor. Pantolonunu çıkarıyor. Ağız sulandıran fiziğini santim santim ortaya çıkarıyor.

Hâlâ komando mu? Döndüğünden beri onu kot pantolonsuz görmedim. Kalçasının etrafında hala siyah bir yılan dövmesi var mı yoksa onu da mı sildirdi? Kıyafetsiz nasıl görünüyor? Daha mı ince? Daha mı sert? Yeni bir yara izi var mı?

Çok fazla fotoğrafı var, o gittikten sonra günlerce baktığım fotoğraflar. Ama hiçbirisi çıplak değildi. Kolayca unutulabilecek bir vücuda sahip değil - geniş göğüs, dar kalça kesimi ve güçlü bacakların arasında iyi donanımlı bir paket. Yine de onu tekrar çıplak görmek için yanıp tutuşuyorum.

Yatak odamın kapısı açılıyor ve Trace üzerinde sadece bir havluyla içeri girerken düşüncelerimi bölüyor.

Bree kulağımın dibinde keşkeler ve keşkeler hakkında gevezelik etmeye devam ediyor ama benim dikkatim Trace'e, dolabımda durmuş giyecek bir şeyler seçerken omurgasının iki yanındaki kaslara odaklanıyor.

Kendimi şıfıntı gibi hissediyorum, çıplak bir adamı hayal ederken iki saniye sonra bir başkasını süzüyorum. Cole'dan Trace'e ve tekrar geri dönmeye bu kadar kolay geçiş yapabilmem üzücü. Bu şekilde olmamalı ama duygularımı nasıl kapatacağımı bilmiyorum.

"Şu anda yatağa mı sıcıyorsun?" Bree'nin sesinden endişe fişkırıyor. "Aman Tanrım, bu ikisiyle de nişanlı olduğun anlamına mı geliyor?"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Oh, Danni. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. İkisini de çok seviyorsun." Fısıltısı telefonda duyuluyor. "İkisi arasında seçim yapmanın imkanı yok."

Cole, Trace ile olan bağlantısını gizli tutmamı önerdi. Bu, şüphe uyandıracak çok fazla soruya yol açar. Bree, Trace'le yeni tanıştıklarını sandığı için kalp acısının ne kadar derin olduğunu bilmiyor. Seçmediğim kişi sadece nişanlısını kaybetmeyecek. En iyi arkadaşını da kaybeder.

Trace belindeki havluyu çözüyor ve yere bırakıyor. Burun deliklerim keskin bir nefesle genişliyor, bakışlarım arka tarafının sert yanlarında geziniyor. Yağsız kas katmanları, sıkı poposu ve uzun bacaklarıyla gülünç derecede güzel bir vücuda sahip, hepsi de gergin ve kusursuz bir tenle sarılmış.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve yüzümde gördüğü şey onu sırtıtmaya itiyor. Kafasını çevirmeden, yavaşça, metodik bir şekilde, bir çift siyah boxer külot ve ardından kömür rengi pantolon giyiyor, her ikisinin de fermuarını çekmeden poposunun üzerinde sarkmasına izin veriyor.

"Alay et," diyorum.

Gülümsemesi tam bir sırtışa dönüşüyor ve aramızdaki boşlukta taklalar atarak göğsümün ortasına çarpıyor. Gülümsemeleri o kadar nadirdir ki, bana bir tane hediye ettiğinde, onu kalbime sımsıkı tutarım.

"Buraya gelmemi ister misin?" Bree soruyor. "Angel'ın birkaç saat içinde futbol maçı var ama o zamana kadar boşum."

"Hayır, ikisi de burada ve onlarla bir şeyler konuşmam gerekiyor."

Trace sırtıtmayı bırakır ve giysi rafına geri döner.

"Bu çılgınlık." Bree nefes verir. "Bir planın var mı?"

"Hiç var mı?"

"Hayır, ama ne yapacağınıza dair bir fikriniz olduğuna eminim."

Trace dolaptan çıkıyor, pantolonunun açık fermuarının içine beyaz bir düğme sıkıştırıyor. Onu giyinirken izlemek beni büyülüyor. Titiz hareketleri, detaylara gösterdiği özen, ellerinin vücudunda kendinden emin bir şekilde gezinmesi... Sanki her hareketi baştan çıkarmaya yönelik. Kendi iyiliği için fazla seksi.

Giyinmeyi bitiriyor ve gözlerinde meraklı bir parlıltıyla yatağa yaklaşıyor. Sarı saçları alnına dökülüyor, henüz o gün için terbiye edilmemiş. Tıraş edilmeyi bekleyen kirli sakalları çenesini tozlandırıyor. Yine de dünyayı ele geçirmeye hazır gibi görünüyor, o zahmetsiz hareket tarzıyla bana doğru ilerliyor, takım elbisesi vücudunun her lezzetli santimine uyum sağlıyor.

Bree'ye "Bir dakika bekle," diyorum ve telefonun sesini kapatıyorum.

Bir dizini şiltenin üzerine koyuyor ve dudaklarını yanağıma sürtmek için üzerime eğiliyor.

"Seviyorum

sen."

"Ben de seni seviyorum." Cole'un o gün söylediği bir şeyi hatırladığımda damarlarım sıcaklıkla doluyor

geri döndü.

Sen benim her şeyimsin ve bunu kabul ettiğim an, seni korumak artık bir iyilik ya da iş olmaktan çıktı. Bir ayrıcalık haline geldi.

"Beni sevdiğini ne zaman anladın?" Bir elimi saçlarının mısır ipeği tellerinde gezdiriyorum.

Dokunuşuma doğru eğiliyor ve iç çekiyor. "Seni Bissara'da ilk gördüğümde-"

"Beni kontrol etmek için oraya gittiğinde."

"Sana göz kulak olmak ve seni güvende tutmak için." Başını çeviriyor ve bileğimi öpüyor. "İçeri girdim ve seni dans ederken gördüm. O zamandan beri nefesimi tutamadım."

Kalbim küt küt atıyor, ciğerlerimdeki rüzgâr kesiliyor.

"Beni sevdiğini ne zaman anladın?" Mavi gözleri benimkilere dikilmişti.

"Bana Beyoncé konserinin biletini verdiğinde." Sırtıttım.

Yüz ifadesi düşüyor ve sertçe başını sallıyor. "O gece beni kucağımda o kadınla görmüştün."

Çenesinde bir tık zıplıyor. "Hepsi gösteriş içindi. Bunu biliyorsun, değil mi?"
"Evet."

"Çok özür dilerim. O sabah bodrumunda söylediklerime rağmen, seni *asla* incitmek istemedim. O kadar çok aptalca girişimde bulundum ki-"

"Bunu neden yaptığını anlıyorum." Parmaklarımı yüzünün keskin hatlarında gezdiriyorum ve telefonuma bakarak geriye kayıyorum. "Bree ile görüşmemi bitirmem gerekiyor. Bir dakika içinde çıkacağım, tamam mı?"

Yoğun kirpikler, yüz hatlarımın üzerinde dolaşan soluk mavi gözleri saçaklıyor, sanki her ayrıntıyı hafızasına alıyor.

"İstediğin kadar zamanın var." Yataktan kalkıyor, yakasını düzeltiyor ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkıyor.

Ağır bir nefes vererek telefonun sesini açıyorum. "Geri döndüm."

"İkişle de çıkmalsın," diye patladı Bree, yüksek sesle ve aceleyle, sanki kelimeler onu beklettiğim otuz saniye boyunca değil de haftalarca dudaklarını yakıyormuş gibi. "İki erkek. Bol bol seks. Bu bir emirdir."

"Bunu yapmayacağım." Elimin topuğunu göğsüme bastırıyorum ve "Bu bencillik" diye fısıldıyorum. "Biliyor musun? Siktir et onu. Hayatınızda bir kez olsun, kendinizi ilk sıraya koyacaksınız. Tanrım,

Danni, hiçbir şeyin kalmayana kadar verirsın ve verirsın. Tüm kalbinle seviyorsun ve kimseden bir şey istemiyorsun. Bencilliğin anlamını bile bilmiyorsun."

Yan odadaki duş kapanıyor ve bana duvarların ne kadar ince olduğunu hatırlatıyor.

"Biraz arka plan gürültüsü açacağım." Yataktan kayıyorum ve şifonyerden tabletimi alıyorum. Bir an sonra, Julia Michaels'ın *Issues* şarkısı yatak odasında tıngırıyor.

"Onları tanıyorsun, Bree." Dolap kapısının yanındaki duvarda duran boy aynasına doğru ilerliyorum ve bir elimi cama dayıyorum. "Burada sıradan, pasif erkeklerden bahsetmiyoruz. Onlar küstah, kıskanç, oyuncaklarını paylaşmayan mağara adamları."

"Sen bir oyuncak değilsin," diyor sert bir şekilde.

Cole bana küçük pis bebeğim derdi ve bu beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik ederdi. Ama bu bilgiyi kendime saklayacağım.

"Lafın gelişi. Ne demek istediğini anlıyorsun." Şarkının keskin notaları içime işliyor, kalçalarımı kavırıyor ve beni ritme bağlıyor. "Onları oyalamayacağım."

"Kendini bu duruma sen sokmadın." Nefesini dışarı üflüyor. "Bunu Cole yaptı."

Trace de bir rol oynadı ama o bunu bilmiyor. Eğer Trace'i desteklemeye başlarsa bunu göz önünde bulundurmam gerekecek, ki Cole hayranı olmadığı için bunu yapması muhtemel.

Aynada formumu incelerken, göbeğimi dalgalandırıyorum, göğüs kafesime ve leğen kemiğime titreşimli hareket dalgaları gönderiyorum. Melodi gamda bir aşağı bir yukarı koşarken, elimi cama dayıyorum ve sanki yansımamla dans ediyormuş gibi kalçalarımı zıt vuruşlara göre oynatıyorum.

"Zamana ihtiyacın var," diyor. "Haksız mıyım?"

"*Tam da* ihtiyacım olan şey bu. O kadar gafil avlanmış hissediyorum ki son bir haftadır bir sisin içinde yürüyorum." Başımı şarkının unutulmaz nakaratına doğru sallıyorum. "Bu hayatımın sonuna kadar sürecek bir karar, biliyor musun? Ama ertelemek için acınası bir bahaneye dönüşmeden önce bunu daha ne kadar sürdürebilirim?"

"Ne kadar sürerse sürsün. Sizi seviyorlar. Sevmeselerdi orada olmazlardı. Bu yüzden seni bekleyecekler. Sen hangisinin seni daha çok hak ettiğini bulana kadar sonsuza dek bekleyecekler. Bu arada, onlarla zaman geçirmelisiniz. Onları güneşin altında ve... örtülerin altında her düzeyde tanıyın-"

"Bree-"

"Keyfinize bakın. *Onlarla* eğlenin. Bırakın doğal, organik bir şekilde gelişsin. Her biriyle vakit geçirdikçe

ikisinden birine diğerkinden daha fazla yöneleceksiniz."

"Ya yapmazsam?" Şarkı yavaşlarken parmaklarımı yüzümün yansıması üzerinde gezdiriyorum. "Ya yaparsan? Bunu şu çevrimiçi arkadaşlık sitelerinden biri gibi düşünün. Ama senin bir

Seçenekleri daraltan algoritma. En iyi iki seçiminizi zaten biliyorsunuz. Yüzlerce abartılı profil arasında gezinmek ya da onlarca acı dolu randevuya çıkmak zorunda değilsiniz. İki adayı incelediniz ve her yönden eşleştiginizi biliyorsunuz."

"Sanırım bu da bir bakış açısı." Aynadan uzaklaşarak geriye doğru ilerliyorum, düşük bas sesi ve nefesli vokallerle bacaklarımın esnemesini abartıyorum.

"Ne yaparsan yap, bunu *kendin* için yaptığından emin ol." Bree ses tonunu sertleştiriyor. "Bu konuda yüzde yüz bencil olmazsan ciddi bir hayal kırıklığına uğrayacağım."

"Vay canına. Ne kadar iyi niyetli tavsiyelerle dolusun değil mi?"

"Daha akıllı, daha güzel kız kardeş olarak bu benim işim. Senin işin de beni dinlemek."

Gözlerimi deviriyorum. Onun ilkokul öğretmenliği parlıyor. Bu ona benden 18 ay küçük olduğunu unutturuyor.

"Şimdi kapatıyorum." Sesimde bir gülümseme beliriyor.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Aramayı sonlandırıyorum ve dikkatimi *Issues*'ın aralıklı ritmine veriyorum, ritimle hareket ediyorum, başlıyorum ve duruyorum. Bu bir akış ve kopuş, bir dalgalanma ve bir çarpışma. Geriliyorum, yükseliyorum, yükseliyorum ve uzuvlarımın aşağı yuvarlanmasına izin veriyorum, sanki sıkılıp gevşeyen kukla iplerine bağlıymışım gibi.

Şarkı sözleri o kadar öfkeli ki, parmaklarımın kıvrımından başımın hareketine kadar her kelimeyi hissediyorum. Dar kot pantolonum serbest kalmak için titreşen enerjiyi kısıtlıyor, ancak müzik içimde eridikçe, onun tarafından ele geçiriliyorum, kanımda dolaşan ve kaslarıma hakim olan tempoya göre sallanıyorum ve sarsılıyorum.

Ellerim vücudumda geziniyor, her eklemi okşuyor ve her derin kıvrımı teşvik ediyor. Şarkı bittiğinde daha hafif nefes alıyorum. İçim daha yumuşak hissediyor ve özümde daha önce olmayan bir sıcaklık var. Beni hayata bağlayan bir huzur. Ve aşka.

Beş dakika sonra, kollarım iki yanımda ve damarlarımda sürekli bir güven akışı ile oturma odasında duruyorum.

Trace ve Cole kanepenin karşılıklı köşelerine yerleşir, ikisi de tamamen giyiniktir. Trace'in yüzü tıraş edilmiş, saçları geriye doğru taranmış ve dokulandırılmıştır. Cole, beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş, bıyıkları yanaklarını koyulaştırmış ve gözlerinde çiğ bir yoğunluk var.

"Bu konuya girmeden önce, bir şeye cevap vermeni istiyorum." Sol elimi kaldırıyorum ve Cole'un bakışlarıyla buluşuyorum. "Bu yüzüğü parmağıma sen taktın. Hem de iki kez. Hâlâ benimle evlenmek istediğini varsayabilir miyiz?"

"Evet." Öne doğru eğiliyor, yüz ifadesi hevesle parlıyor. "Sen benim kalbimsin, Danni. Sensiz yaşayamam."

Yutkunuyorum ve Trace'e bakıyorum. "Hâlâ yüzüğünü takıyorum. Sen-?"

"Seninle bugün evleneceğim. Hemen şimdi." Trace dudaklarını yalıyor, gözleri kocaman ve kırışmıyor. "Yolum hiç bu kadar açık, geleceğim hiç bu kadar güzel olmamıştı."

"Teşekkür ederim." Midem bulanıyor. "Bunu konuşarak halledeceğim, çünkü ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum." Ellerimi esnetiyorum ve gevşetiyorum. "Sadece... sözümü kesmeden konuşmama izin ver, tamam mı?"

İkisi de minderlerinin kenarına tünemişlerdir. Önce Cole kayıyor, görünüşe göre kendini yaslanmaya ve gevşemeye zorluyor. Bir kalp atışı sonra Trace de aynı şeyi yapıyor.

"Gördüğüm kadarıyla üç seçeneğim var." Elime bakıyorum. "Birinci seçenek. Birini geri veririm

bu yüzükler ve bu ilişkiyi bitirmek. Sonra da sakladığım yüzükle bir düğün planlarım."

Odada bir gerilim dalgası dalgalanıyor ve nabzım düzensizleşiyor. Nefes alıyorum ve devam ediyorum.

"İkinci seçenek. İki yüzüğü de geri veririm ve baştan başlarım. *Sensiz.*" Aralarına bakıyorum, sertleşen bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Yollarımızı ayırırız ya da en azından ben ayırırım. İkinizin bu senaryoda farklılıklarınızı çözebileceğinizi düşünmek hoşuma gidiyor."

Cole çenesini çalıştırıyor ve Trace'in ağzı düz bir çizgi oluşturuyor. Konuşmak için can attıklarını söyleyebilirim ama isteklerime saygı gösterip sessiz kalıyorlar.

"Üçüncü seçenek." Parmağımdaki bantları çeviriyorum, boğazım gıcıklanıyor. "İki yüzüğü de geri veririm ve baştan başlarım. *Seninle.* İkinizle de."

Cole pozisyonunu ayarlıyor, bir elini ağzına götürürken önce öne sonra arkaya eğiliyor. Trace hâlâ sakin, ürkütücü bir şekilde donmuş durumda.

Onların tepkilerinin beni etkilemesini istemiyorum, çünkü Bree haklı. Yaptığım seçim *benim* kim olduğumu yansıtmalı, onların kim olduğunu değil.

"Bir yanımla bu seçenekleri oylamaya sunmak istiyorum." Çelik gibi bir nefes alıyorum ve omurgamı güçlendiriyorum. "Ama bunu yapmayacağım. Büyük kız pantolonumu giyeceğim ve sana nasıl olacağını söyleyeceğim. Bununla yaşayabilir misin?"

Başlarını sertçe sallıyorlar ama gözlerinden süzülen ışıltılar ayaklarımı yerden kesmekle tehdit ediyor. Gurur, saygı, sadakat; hepsi sevginin parlak ışıltısı içinde. İkisinden birinin ya da her ikisinin de dünyasını yıkmak üzereyim ve onlar hala bana hayranlıkla bakıyorlar.

Nişan yüzüklerini kavriyorum, gözlerim titreyen parmaklarımda, yüzükleri oldukları yerde tutmak için titreyerek döndürüyorum.

Aşk bana iyi davrandı. Aynı zamanda gaddar ve acımasız da oldu. Bundan sonra kalbime ne yapmayı planladığımı bilmiyorum ama benimle işinin bitmediğini bilmenin verdiği kutsanmış bir rahatlık var. Sevdiğim adamlardan birinden vazgeçmek zorundayım ama aşktan tamamen vazgeçmek zorunda değilim.

İlk yüzüğü parmağımdan çıkarıp Cole'a uzatıyorum. Bir nefes çekiyor, sonra bir nefes daha, almayı reddediyor. Yüzü bembeyaz kesiliyor ve gözlerinden dehşet dolu bir bakış süzülüyor.

Önündeki sehpanın üzerine koyuyorum ve ikinci yüzüğü kaydırarak Trace'e uzatıyorum.

Trace'in boğazı düğümleniyor ve yüzüğe uzanırken parmaklarında bir titreme oluyor.

"Üçüncü seçeneği seçiyorum." Sesimde gerginlik belirliyor. "Yeniden başlamak istiyorum. İkinizle de çıkmak istiyorum."

Cole'un omuzlarındaki gerginlik gözle görülür bir şekilde gevşer ve yumuşak bir şekilde nefes verir.

Trace'i okumak daha zor. Elini yüzüğün etrafına kapatıyor ve üzerine anlaşılmaz bir sessizlik çöküyor. Eğer üzgünse, onu suçlamıyorum. Mutlu bir nişanlılık döneminden bu korkutucu belirsizlik dönemine geçti. Bir bakıma, ondan ayrılıyormuşum gibi hissediyorum ve bu da midemin korkuyla patlamasına neden oluyor.

"Yaşam düzeni nasıl?" Trace alçak sesle ve sessiz bir şekilde soruyor. "Eğer ikimizle de çıkıyorsan."

Bana göre iki erkekle çıkmak ayrı olmayı gerektiriyor. Onlarla ayrı ayrı birlikte olmalıyım, aynı çatı altında tıktış tıktış değil.

"Çatı katına geri taşıınıyorsun." Çenemi kaldırıp tartışmaya hazırlandım. "Peki ya o?"

Trace, Cole'a kaşlarını çatıyor ve bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

"Cole kendi evini alabilir ya da bodrumda kalabilir."

"O burada kalmayacak!" Trace ayağa fırlar, elleri kalçasındadır. "Ben buradayken onunla aynı evde kalmayacaksın."

"Otur da bitireyim." Kanepeye inmesini beklerken omuzlarım geriliyor. "I

Uyanık olduğum saatlerin yarısını *senin* yaşadığın kumarhanede geçiriyorum. Aylardır burası ve senin çatı katın arasında gidip geliyoruz. Bunu bir süre daha yapmaya devam edebilirim. Ama..." İkisine de gözlerimi kısıyorum. "Seninle yatmıyorum. İki erkekle çıkmak karmaşık bir durum. Buna bir de seksi eklemek tam bir felaket olur."

Sözlerim kafama dank ettikçe, oturma odasını bir sessizlik kaplıyor; endişeli ve belki biraz da rahatlamış bir sessizlik. Bunu kendime zaman tanımak için yapıyorum, ama bu onlara da zaman tanıyor.

"Ne kadar süre için?" Cole başını kaldırıyor ve gözlerimle buluşuyor. "Bizimle ne kadar süre *çıkacaksın*?" "Ben bilene kadar."

eight

Ön verandada durup Trace'in son eşyalarını sedanın bagajına koymasını izlerken göğsüm kurşun bir balon gibi hissediyor.

Kendime bunun bir son olmadığını söyleyip duruyorum. Bu yeni bir bölümün başlangıcı. Ama bu doğruysa, neden bu kadar acıtıyor?

Trace ve şoförü dolabımdaki kıyafetlerini temizlerken Cole ortalıkta görünmedi. Sanırım Trace'in çalışanlarından biri ilk kez evime giriyor. Bu çok garip. Kahretsin, tüm bu durum kafamı karıştırdı. Birbirimizi seviyoruz ve ben onu evimden kovuyorum, sanki geriye gidiyormuşuz gibi.

Geriye değil. Baştan başlıyoruz.

Boğazımı sıkıyor, acı veren bir yumrunun etrafında yutkunuyorum.

Trace bagajı kapattı ve arka yolcu kapısını açtı. Ona gitmesi gerektiğini, işe gitmesi gerektiğini ve yarın restorana döndüğümde onu göreceğimi söyledim.

Bugün izin günüm ve evsizler barınağını ziyaret etmek istiyorum. Cole döndüğünden beri oraya gitmedim.

Ön bahçenin karşısında, Trace sedanın açık kapısının yanında oyalanıyor. Koyu renk takım elbisesi sarı saçlarını normalden daha solgun gösteriyor ve gözleri o kadar hafif ki güneş ışığında parıltıyor.

Oradaki duyguyu göremiyorum ama görmeme de gerek yok. Sert duruşunun her santimi yıkımla titreşiyor. Beni terk etmek onu öldürüyor. *Beni burada Cole'la bırakmak.*

Ama bu kuralları ben koydum. Şimdi onlara sahip çıkmalıyım.

Elini kravatının üzerine koyuyor, sanki kravatının soğuk esintiyle havalanmasını engellemek istermiş gibi. Sonra dönüp arka koltuğa çöküyor ve göğsündeki eli daha çok kırık bir kalbi tutuyormuş gibi görünüyor.

Kapıyı kapatıp renkli camın ardında kaybolduğunda kalbim acı verici bir şekilde çarpıyor ve daha da şiddetleniyor.

Hoşça kal demedi ve şimdi araba hareket ederek onu benden uzaklaştırıyor.

Bunu ben yapmış olsam da, bununla başa çıkamıyorum. Bana tutunacak bir şey -bir umut fısıltısı, şefkatli bir dokunuş- vermeden gittiğini görmek içimde paniğe yol açıyor.

Ya bir araba kazası geçirirse? Ya ölürse ve onu bir daha göremezsem?

Verandadan uçuyorum, çıplak ayaklarım soğuk çimlerin arasından geçip sessiz sokağa çıkıyor. Ama çok geç kalmıştım. Zaten bir blok ötede.

Koşmaya, kovalamaya devam ediyorum, beni saran kollarının kendine güvenen gücünü arzuluyorum. Fren lambaları yanıyor ve sedan yavaşlayarak duruyor. Mesafeyi kapatırken nefesim kesiliyor, bacaklarım eforla yanıyor.

Sonra sedan geri geri giderek arka kapı açılana kadar aradaki boşluğu daraltıyor. Araba durmadan önce Trace'in uzun bacağı dışarı kayıyor. Ama ben zaten oradaydım, arka koltuğa ve onun kucağına yuvarlanıyordum.

"Danni." Tınısı nefes nefese ve derin, yüzümde dalgalanıyor.

Kapıyı kapattım ve nefes nefese, kollarım boynunu sarmış ve alnım onunkine yaslanmış bir şekilde kalçalarına sarıldım.

Parmaklarıyla saçlarımı tarıyor, ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor ve yüzümü çerçevelemek için kaldırıyor.

Ağzı dudaklarımı kaplamadan bir milisaniye önce hüzünlü mavi gözlerine bir an bakıyorum. Dudaklarının sıcak, yumuşak ve lezzetli hissi nabzımı hızlandırıyor.

İhtiyacım olan şey buydu ve içim memnuniyetle mırıldandı.

Parmakları saçlarımın arasına dalıyor ve dili ağzımın kenarlarında gezinirken sıkılaşıyor. Ona ağzımı açıyorum, aç yalamalar ve iniltilerle onu davet ediyorum.

O devralıyor, başımı eğiyor ve daha derine, daha hızlı dalıyor, aciliyeti ellerinin kenetlenmesinden ve takım elbisesinin altındaki kasların esnemesinden belli oluyor.

Ve bir anda, sanki damarlarıma çakmak gazı enjekte etmiş gibi çılgınca tahrik oldum. Boynumun altına bir dokunsa alev alacağım. Kalınlaşan sikinin üzerinde kıvranmamak için tek yapabildiğim bu.

Ağzımın içine giriyor, ustaca vuruşlarla süpürüyor, hızı ve derinliği kontrol ediyor ve dilinin çılgınca sürtünmesini karşılamamı talep ediyor. Dudaklarından bir inilti yankılanıyor ve ben onu yutuyorum, nefesimi tutamıyor ya da kalbimin atışını kontrol edemiyorum.

Göğsüm huzur ve mutlulukla kabarıyor ama aynı zamanda korkuyla da dolu. Bize ne olacağını bilmiyorum. Tek bildiğim, sahip olduğumuz şeyin çok sık karşımıza çıkmadığı ve bir mucize eseri bu nadir, harika şeyi iki erkekle yakalamayı başardığım. Bırakamıyorum.

"Seni kızdırmak istememiştim." Pürüzsüz yanağına bir öpücük yolu çizdim. "Sadece... seni sevdiğimi bilmeni istedim."

"Biliyorum, Danni." Kulak mememi ısıırıyor. "Ama bunu duymaktan asla bıkmam." Kucağı daralıyor, beni göğsüne doğru inanılmaz derecede sıkıyor. "Tek düşünebildiğim senin onu böyle öpmen."

"Şöyle düşün. Az önce ilk ilişkimizin son öpücüğünü paylaştık. Cole bunlardan birini dört yıl önce almıştı." Kolları gevşeyene kadar geri itiyorum. "Yeniden başlıyoruz. Hemen şimdi." Kucağından kayıyorum ve yanındaki koltuğa diz çöküyorum. "Burası sıfır noktası."

Yüzündeki kaslar gerildi.

"Yavaş gideceğim." Çenesine dokunuyorum. "İkinizle birlikte. Bu yeni bir başlangıç ve..." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "İçimden bir ses bu başlangıcın bir öncekinden bin kat daha iyi olacağını söylüyor."

Gözlerini kapatıyor ama derinlerdeki suçluluk gölgesini kaçırmıyorum.

"Seni seviyorum, Trace Savoy." Kapıyı açtım ve arabadan geri çıktım. "Yarın görüşürüz." "Seni sevdiğim kadar değil." Uzanıp çenemin altından bir parmak eklemeni sıyrıyor. "Ve Dakikaları sayıyorum." Başımı

sallayarak kapıyı kapattım.

Bu sefer, araba hareket ettiğinde, o kadar panik hissetmiyorum. O his hâlâ var, midemi kemiriyor

ama onu sevdiğimi biliyor. Bunun bitmediğini biliyor.

Aceleyle ön bahçeye dönüyorum, ayak parmaklarım soğuk havada morarıyor. Ama ön kapıya yönelmek yerine, Cole'u dışarıda bulmayı umarak evimin yanındaki araba yoluna sapıyorum.

Elbette, motosikletinin yanına çömelmiş, etrafı bir yığın aletle çevrili.

Yaklaştığımda başını kaldırıyor, yüzü dizginlenemez bir ilgiyle kaplı, beni ayaklarımdan göğüslerime kadar tarıyor, dar kot pantolonumu ve omzu açık sweatshirt'ümü yavaşça inceliyor. Sonunda gözlerini benimkilere diktiğinde, kaşlarımı kaldırmış birkaç adım ötede duruyorum.

"Yeni işine ne zaman başlıyorsun?" diye sordum.

"Birkaç gün içinde." Boyunun tamamına kadar yükseliyor ve ellerini bir bez parçasına siliyor. Trace kadar uzun değil ama yine de benden neredeyse bir baş daha uzun.

Sıcak bakışlarını yakalamak için boynumu eğiyorum. "Bugün bir planın var mı?"

Başını yavaşça sallıyor ve sanki sözlerime pek dikkat etmiyormuş gibi bir hali var. Beni şüphelendiren şey flörtöz gülümsemesi. Her ne düşünüyorsa doğası gereği özel ve muhtemelen çok kirli.

Dört yılı aşkın süredir seks yapmadığını hatırladım. Trace burada olmadan, tüm o bastırılmış açlığı yatağımdan uzak tutmak üzücü bir irade sınavı olacak.

Dudaklarımdan bir iç çekiş dalgası geçiyor. "Gitmem gereken bir yer var. Sen yokken neler yaptığımı görmek ister misin?"

"Çok isterim." Gülümsemesi ışık kırıntıları halinde patlıyor, gamzelerini ortaya çıkarıyor ve aramızdaki gölgeleri yok ediyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Beklenti-"

"Zevki artırıyor." Göz kırıyor ve beni eritiyor. "Bisikleti alacağız." "Bunu söylemeni umuyordum."

"Temizleneyim, sonra gitmeye hazır olurum."

On beş dakika sonra, tanışmamızdan kısa bir süre sonra bana verdiği suni deri ceket, eldiven ve botlarla soğuğa karşı büzüşerek garaj yolunda onu bekliyorum. Deri gibi görünen siyah tozluklar kıyafetimi tamamlıyor.

Motorcu bir piliç değilim ama böyle giyinip arkasına bindiğimde kendimi hep belalı hissetmişimdir.

Bacaklarımdaki o nostaljik gümbürtüyü deneyimlemek için heyecandan başım dönüyor. Tanrım, çok uzun zaman oldu.

Elinde kasklarımız, tepeden tırnağa solmuş kot ve deri giysileriyle dışarı çıkıyor. Hareketlerinde bir av hayvanı ve gözlerinde parlayan bir ateşle, yıllar önce sokakta tanıştığım adam bu. O zaman olduğu gibi şimdi de onun gücünde kaybolmuş durumdayım, gerçeküstü duyguların çılgınlığı karşısında titriyorum. Onu bir daha göreceğimi, hele hele bisikletinin arkasına bineceğimi hiç düşünmemiştim.

Kendi yarım kaskını koltuğun üzerine koyarak benimkini kaldırıyor ve başıma geçiriyor. Saçlarımı sırtımda toplamaya özen gösteriyor, parmakları şefkatle yüzümde ve boynumda geziniyor, tüylerim diken diken oluyor.

Nazik dokunuşlar Cole için çok iffetli, kendi başına davranabileceğinin bir işareti. Ama ne zamana kadar? Benimleyken kendini hiç dizginlemek zorunda kalmamıştı ve bu bekârlık kuralı onu eninde sonunda kıracak mı merak ediyorum.

"Benden uzaktayken güzel kadınlarla karşılaştın mı?" Dudağımın kenarını çiğniyorum.

Elleri hâlâ yüzümün yanında sallanan kayışların üzerinde, ifadesi şaşkın. "Evet," diyor temkinli bir şekilde. "Neden sordunuz?"

Ağzımda filtre yok. İşte bu yüzden. "Suçlayıcı olmaya çalışmıyorum. Sadece benden uzakta geçirdiğin zamanı merak ediyorum."

Doyumsuz bir seks dürtüsü var. Nasıl bu kadar uzun süre seks yapmamış? Elbette, baştan çıkarılmıştı. "Sana zaten söyledim, Danni. Başka kimse olmadı." Ses tonu tüm nüanslarıyla yankılanıyor

Bu konuda konuşmamız bitti.

"Eminim biri vardı-"

"Hayır." Kayışı çenemin altından geçiriyor ve gereğinden fazla sert çekiyor. "*Seni* seviyorum. Seni ve sadece seni istiyorum. Başka bir kadına dokunma fikri beni hasta ediyor."

Yine de başka birine dokunmaktan fazlasını yaptım. Başka bir adama fena halde aşık oldum.

Göğsüm ağrıyor ama kendime durumlarımızın farklı olduğunu hatırlatıyorum. Onun öldüğünü sanıyordum. "Büyüleyicisin." Geri çekildi ve bana baktı. "Bu, mastürbasyon yaptığım fantezilerden biriydi.

için."

Vücudumun uzunluğuna bakıyorum, daracık siyah pilinin içindeki kıvrımlı şeklini inceliyorum.

"Bu mu?"

"Evet, *bu*. Bir erkeği dizlerinin üstüne çöktürüyorsun." Alanıma giriyor, ellerini kalçalarımın doluyor ve burnu benimkinin üzerinde kayıyor. "Hala piercingin var mı?"

"Bu soru ilk buluşma için fazla kişisel olabilir."

"Bu mudur yani?" Parmakları kıkırda sertçe bastırıyor. "Bir randevu mu?"

"Eğer öyle olmasını istiyorsan." Ona göz kırpmıyorum.

"Çok itaatkâr." Sesi duman ve viski, nefesi nane kokulu bir uyuşturucu. "Bu yönünü çok seviyorum."

Beni serbest bırakıyor ve yarım kaskını takıp bir bacağına bisikletin üzerine atarken beni gürleyen tınısının peşinde sallanırken bırakıyor.

"Atla, bebeğim." Omzunun eğimli çıkıntısından beni izlemek için boynunu eğiyor.

Bir elimi o kalın kasın üzerine koyuyorum ve arkasına doğru kayarak kalçalarımı dar kalçalarının etrafına sıkıştırıyorum.

Deri endüstrisinin savunucusu değilim -gereksiz ve insanlık dışı- ama onun üzerindeki o vahşi ve farklı kokuyu koklamaktan rahatsız olmuyorum. Burnumu ceketine gömdüğüm, kollarımla beline sarıldığım ve o gazı açıp bizi rüzgârın içinden geçirirken yaşadığım pek çok harika anıyı geri getiriyor.

Ellerini geriye kaydırıyor, parmaklarını kalçalarımın doluyor ve beni sırtına doğru çekiyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yemek yemelisin." Bacaklarını kavrayıp yağsız kaslarını sıkıyorum.

Kilo kaybı beni endişelendiriyor. Hala belirgin ve taş gibi sert, ama onunla tanıştığım zamanki kadar hantal değil.

"*Seni* yemek isterdim." Omzunun üzerinden bakıyor, kahverengi gözleri yaramaz niyetlerle dolu. "Menüde bu da var mı?"

Bir iniltiyle sırtına yaslanıyorum ve kaskımı omzuna dayıyorum. "Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Seni sevmek kolay. Geri kalan her şey... Eğer çok zorlaşırsa..." Motoru çalıştırır ve sesini yükseltir. "Seni daha çok seveceğim."

nine

Cole mahalleden hızla çıkarken soğuk rüzgâr saçlarımı kamçılıyor ve yanaklarımı yakıyor. Bir köşeyi dönüyor ve ben de onunla birlikte eğilerek sırtına yapışıyorum ve motosikleti yere doğru bastıran yerçekimi hissinin tadını çıkarıyorum. Dünyada Cole'a sarılmış olmak ve hayatımı onun yetenekli ellerine teslim etmek gibi bir his yok.

Onun bisikletine binerken hiç gerilmedim ya da korkmadım. Sürtünme fiziği sayesinde manevra kabiliyetini kanıtladı. Ve Tanrım, bacaklarının arasındaki o ham güçle çok seksi görünüyor.

Güçlü parmaklarının gazı hızlıca çevirmesi, dönüşlerde ağır ağır eğilirken kaslarının kasılması ve soğuk bir günde vücudunun benimkine sımsıkı sarılması - bana *ona binmenin* nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor.

O vites değiştirirken motorun mırıltısı heyecanımı artırıyor ve duyumlarımı harekete geçiriyor. Canlı yeşil peyzaj ve göz kamaştırıcı mavi gökyüzünden eski evlerin mimarisine ve yağlı asfalta kadar, motosikletten gördüğüm manzara etrafımdaki dünyayı yeniden takdir etmemi sağlıyor.

Ayrıca beni onunla daha uyumlu hale getiriyor. Vücudundaki her seğirmeyi, nefes alışverişlerinin temposunu ve yontulmuş karın kaslarının avuçlarımla oynamasını hissediyorum. Muhtemelen ellerimi ceketinin altına sokmamalıydım. Ama onunla kendi halinde, bisikletin üzerinde, risk alarak birlikte olmak çok doğal, çok doğru geliyor.

Miller'ın fırınına yaklaşırken taze ekmek kokusu burnumu gıdıklıyor. Daha iyi bir şey olabilir mi? Belki de sadece Cole'un benimle saatlerce seviştikten sonraki ten kokusu olabilir. Ama şimdilik fırından memnunum ve o da otoparka girerken bana katılıyor gibi görünüyor.

Şehir merkezinin kenarında sakin bir bölgedeyiz. Çok sayıda eski tuğla bina ve Arnavut kaldırım var. Louis'in bu bölgesini, aile işletmelerinin ve farklı kültürlerin oluşturduğu gelişen nüfusuyla seviyorum.

Motosikleti park edip motoru kapatıyor ve gözlerimin içine bakmak için belini büküyor. "Sandviçler kulağa hoş geliyor mu?"

"Mükemmel. O zamandan beri burada yemek yememiştim..." "O gün seni getirdiğimden beri mi?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu."

"Titriyordun, sırlıslıkdındın ve çok güzeldin."

Koltuktan kayıyorum, yanaklarım kızarıırken başımı eğiyorum.

Kasklarımızı saklıyor ve parmaklarını benimkilere geçirerek beni girişe doğru yönlendiriyor. Ta ki otoparkın uzak ucunda bir şey dikkatimi çekene kadar.

"Bekle." Botlarımı kazıyorum.

Genç bir çift küçük bir çocuğun etrafında toplanmış, ellerinde kartondan bir pankart tutuyor. Karalanmış kelimeleri buradan okuyamıyorum ama bakışlarını tanıyorum - yenik duruşları, kirli saçları ve kıyafetleri, onlardan yayılan genel çaresizlik.

Cole'un elini bırakıyorum ve ayak sesleri arkamdan gelirken onlara doğru koşuyorum.

Aileye ulaştığımda kalbim sıkışıyor. Angel'ın dört yaşlarındaki kızı göğsüne yasladığı küçük bir köpek tutuyor. Adamın elindeki işaret *her zamanki gibi yemek için çalışacağım* anlamına geliyor ve kadının boş bakışları ve derin kaşları hayattan umudunu kestiğini gösteriyor.

"Merhaba." Kadına elimi uzattım. "Ben Danni, bu da Cole." Cole onlara gülümsüyor ve çenesini kaldırıyor.

"Oh, um... Ben Holly." Elimi sıkıyor ve gülümsemeye çalışıyor ama yüzü geriliyor. "Bu kocam Frank ve kızımız Aubrey."

"Çok sevimli bir köpek, Aubrey." Onun önünde çömeliyorum. "Sandviç sever misin?" Başını sallıyor, bakışları temkinli ve ürkek.

"Fırına doğru gidiyoruz." Cole başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Bize katılmak ister misin?"

Ben ısmarlıyorum."

Coşkuyla başlarını sallayarak kabul ediyorlar ve ben de Cole'a en büyük, en minnettar sırtışıma veriyorum.

Daha sonra, karnımız doyduktan sonra, küçük kız köpeği çözmek ve çimenlik bir alanda yürümek için fırının dışına çıkıyor.

Masaya doğru eğilip anne ve babasına bakıyorum. "Bana neler olduğunu anlatacak mısınız?"

Frank içinde bulundukları durumu anlatıyor, benim de sayısız kez dinlediğim bir hikâye. O ve karısı Kaliforniya'da işlerini kaybetmişler. Sonra evlerini ve sahip oldukları her şeyi kaybetmişler. Daha düşük yaşam maliyeti için Ortabatı'ya gelmişler ve yol boyunca karınlarını doyurmak ve başlarını sokacak bir çatı sağlamak için arabalarını satmak zorunda kalmışlar. Bir motelde kalıyorlarmış ve bu sabah otelden ayrılmak zorunda kalmışlar. Paraları bitmiş ve görünürde hiç umutları yok.

"Buradan yaklaşık on dakika uzaklıkta bir evsizler barınağı var." Ses tonumu yumuşatıyorum.

"Yapabilirim-"

"Yardımanız için minnettarız. Gerçekten." Holly pencereden kızına ve minik köpeğe bakarken çenesi titriyor. "Ama elinde kalan tek şey o köpek. Evsiz barınakları evcil hayvan kabul etmiyor-"

"Bunun var." Elini aramızdaki masanın üzerinde tutuyorum. "Aileler için özel odaları, sağlıklı yemekleri ve iş bulup yeniden ayağa kalkmanıza yardımcı olacak harika programları var. Aslında şimdi oraya gidiyorum."

Cole kaşlarını kaldırarak bana baktı ve "*Yaptığın şey bu muydu?*" diye sordu.

"Adı Gateway Shelter," diyorum ona ve Cole'a başımı sallıyorum. "Cole burayı hiç görmedi ve ben de onu göstermek için oraya götürüyorum, çünkü burası harika bir yer."

"Köpek konusunda emin misin?" Sesi güvensizlikle tırmalandı. "Barınakların evcil hayvanlara izin verdiğini hiç duymadım."

Bu doğru. Çoğu, zahmet ve maliyet nedeniyle bunu yapmıyor. Sonuç olarak, pek çok insan - özellikle de kadınlar- sırf kedi ya da köpeklerinin bir yuvası olsun diye istismara göz yumuyor. Evsiz ailelerle her zaman karşılaşıyorum, tıpkı bunun gibi, refakatçi hayvanları hoş karşılanmadığı için barınak aramayı reddedenler.

Bir süre önce, Gateway'in müdürü Peder Rick'in kulağına Gateway'in değiştirilmesi hakkında bir

evcil hayvan kuralı *yok*. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, son yenileme çalışmaları sırasında

köpekleri ve kedileri barındırır.

"Söz veriyorum." Elini sıkıyorum. "Köpeğin başımızın üstünde yeri var."

Holly ve Frank birbirlerine bakarlar ve gözleri parlak bir ışıltıya bürünür.

"Kontrol etmeyi çok isteriz," diyor Frank. "On dakika uzaklıkta mı?"

"Arabayla on dakika." Gözlerimi kısarak pencereden motosiklete bakıyorum. Birini aramam gerekecek

Tak

si. "Bana bir dakika ver." Cole dışarı çıkar ve telefonunu kulağına dayar.

"Gerçekten çok yakışıklı." Holly kızarıyor, kısa kumral saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Evet," diye iç geçiriyorum. "Gerçekten öyle."

Gözleri de pek iyi görmeyen Frank başını sallar.

Cole fırına geri döndüğünde telefonunu cebine koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Trace soförünü gönderiyor. Araba birkaç dakika içinde burada olacak."

Trace'i mi aradı? Bu çok... beklenen bir şey. Göğsüm güneş ışığı ve gamzelerle doluymuş gibi hissediyorum ve aniden dans etme isteği duyuyorum. Masanın üzerine atlamak ve sahip olduğum her şeyi sallamak gibi. Ama kendimi tutuyorum ve gülümsemeye karar veriyorum.

"Teşekkür ederim." Uzandım ve elini tuttum.

Yirmi dakika sonra barınağa vardık. Peder Rick aileyi kollarını açarak karşılıyor ve onlara evi gezdiriyor. Cole ve ben de peşlerine takılıyoruz, böylece son altı aydır devam eden tadilatın kapsamını görebiliyor.

"Danni ve nişanlısı tüm genişlemeyi finanse etti." Rick bize yeni duş odalarından birinde rehberlik ederken ışıldıyor.

Gözlerini Cole'a çeviriyor ve gülümsemesi kayboluyor. Cole arkamda duruyor, kıskançlığı yüzünü kaplayan parıltıda bariz. Kaburgalarına dirsek atıyorum ve homurdanıyor. Sonra bir elini ağzına götürüyor ve bana sırtıyor.

Rick bize şüpheyle bakıyor. Ne düşünüyor olabilir? Trace'le nişan partime katıldı ve şimdi burada yüzüğüm olmadan başka bir adamla flört ediyorum. Gitmeden önce bazı şeyleri açıklığa kavuşturmalıyım.

Gezintiye devam eden Rick, yenilenmiş mutfak, büyük kileri, aileler için özel odaları ve son olarak herkesin bir araya geldiği yemek alanını gösteriyor.

Dışarıda iş arıyor olmaları beklendiğinden kimse gün boyunca dışarıda takılmıyor. "Kapılar birazdan açılacak..." Rick saatine bakar. "Yaklaşık otuz dakika sonra

Herkesin karnını doyurmak ve gece için yerleşmelerini sağlamak için acele edin." Bana döndü. "Bir süre daha kalacak mısınız?"

"Evet." Küçük kıza ve köpeğine doğru yürüyorum ve eğiliyorum. "Dans etmeyi sever misin?" Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve yeşil gözleri parlıyor. "Evet."

"Harika." Rick ellerini birbirine vuruyor ve anne babasına işaret ediyor. "Hadi gelin. Sizi Susie'yle tanıştırayım. Kendisi iş danışmanımız. Sonra seni özel odalardan birine yerleştireceğiz."

Yemek salonundan çıkıyorlar, Cole ve beni yalnız bırakıyorlar, birbirimize sırtıyoruz. "Arabasını istediğinde Trace seni azarladı mı?"

"Hayır. Sesimi duyunca kesinlikle rahatladı." Gözlerim irileşti.

"Gerçekten mi?"

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor.

"Benim yüzümden aranızın açılmasından nefret ediyorum."

"Sen buna değersin. O ve ben en azından bu konuda hemfikiriz." Geniş odanın etrafına bakıyor.

"Burada gönüllü çalışmaya ne zaman başladın?"

"Sen öldüğünde." Ses tonum amaçladığımdan daha asitli çıktı.

Sesi kapatıyorum ve müzik sistemi kurduğum uzak duvardaki masaya doğru ilerliyorum. "Danni." Sırtımın alt kısmına dokunuyor, ifadesi bozuk.

"Sorun yok, Cole." Hoparlörleri açıyorum ve ellerimi masaya dayıyorum. "Depresyondaydım ve tüm bu negatif enerjiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Burası bana bir amaç verdi. Mutfakta gönüllü çalışmaya başladım. Sonra bir şeyleri değiştirmek için kışma çılgın bir saç aldım."

"Burada dans ediyorsun." Küçük dans pistini ve müzik ekipmanlarını inceliyor.

"Line dansı." Bir omzumu kaldırıyorum. "Üzgün insanlara gülümsemeleri için bir sebep vermeyi seviyorum."

"Sen oldukça harikasin, bunu biliyor musun?" Elimi dudaklarına götürüp parmaklarımı öpüyor. "Ne zaman seninle olsam uçuyormuşum gibi hissediyorum. Ama aynı zamanda ödümü koparıyorsun."

"Ne? Neden?"

"Sen her şeyin en iyisisin. Ruhun o kadar saf ki onu karartmak istemiyorum." "Cole-"

"Güzellik, aşk ve özgürlük... İşte sen busun, hepsi küçük baştan çıkarıcı bir pakete sarılmış.

Tanrım, her santimini, içini ve dışını şımartmak istiyorum." Elimi ters çeviriyor ve ağzını bileğimin iç kısmına bastırıyor. "Tadın hayat gibi."

Ona doğru adım atıyorum, beline sarılıyorum ve yanağımı göğsüne yaslıyorum. "Seni özledim Cole. Hem de çok."

"Seni hissediyorum, bebeğim." Beni sıkıca kucaklıyor, dudaklarını başımın tepesine bastırıyor. Yemek salonunun girişinde bir boğaz temizleniyor.

Rick kollarını kavuşturuyor ve kel kafasını eğiyor, muhtemelen Trace olmayan bir adama neden bu kadar karşı çıktığımı merak ediyor.

"Ona senden hiç bahsetmedim," diye fısıldadım. "Bu çok... zordu. Ama yapmalıyım-" "Onunla konuşacağım." Cole benden ayrılıyor ve Rick'e doğru ilerliyor.

Bakmak istemiyorum, ama o yırtıcı çalım, o düşük bel kot pantolon, arka tarafının sert esnemesi...

Tatlı arsız molassy, gözlerimi ayıramıyorum. Bacaklarım onu kovalamak için seğiriyor. Parmaklarım ona bir şeyler yapmak için kaşınıyor. Toplum içinde, bir rahip izlerken ya da herhangi bir yerde yapılmaması gereken edepsiz şeyler. Çünkü biz sadece çıkıyoruz. Seks olmadan.

Boğazımda bir inilti düğümleniyor ama bakışlarım Cole'un kışında takılı kalıyor. Onu çıplak hayal etmek, kotun fermuarını açtığımda serbest kalan sert, şişmiş uzunluğunu hayal etmek acı vermiyor. Onu tekrar bacaklarımın arasında hissetmek için can atıyorum, vuruyor, geriyor, zonkluyor- Gözlerim Peder Rick'in daralmış bakışlarıyla çarpışıyor ve arkamı dönüyorum.

Tanrı yardımcım olsun, zihnim tam bir sürtük. Yatayda sevişmekten mutlu, arka kapı Betty'si.

Pazar sabahı gibi rahat.

Ama Cole'a karşı rahat olmak istiyorum. Ve Trace'le.

Bu şimdiye kadarki en kötü fikir. Birkaç gün içinde birden fazla erkekle yattım ama onlar sadece kaçmaktı. Kalbimi elinde tutan iki erkekle yatmak, özgür aşkın bambaşka bir seviyesi. Bunun için duygusal beceriye sahip olduğumdan emin değilim, bu yüzden bunu sürtük kafamdan çıkarmam gerekiyor.

Müzik sistemiyle dikkatimi dağıtıyorum, önümüzdeki birkaç saat boyunca tekrar tekrar çalacağım sıra dansı şarkısını ayarlıyorum. Sonra bekliyorum.

Cole tam kapılar açılırken geri dönüyor ve salon darmadağınık, aç bedenlerin itiş kakışıyla inliyor. Barınak şu anda iki yüz evsizi barındırıyor ve hâlâ her gece maksimum doluluk oranına ulaşıyor.

Herkesin kayıt yaptırması ve yemek kuyruğuna yönlendirilmesi bir saat sürüyor. Cole ve ben gereken yerlerde yardımcı oluyoruz ama gönüllülerin iyi işleyen bir sistemi var.

"Rick'le konuşman nasıl geçti?" Yemek salonunun boş bir köşesinde Cole'un yanındaki duvara yaslanıyorum.

"Ona bizim hakkımızdaki gerçeği anlattım. Nasıl tanıştığımızı. Nişanımızı. Görevlendirilmem ve ortadan kaybolmam."

"O zaman ona gizli bir hikaye anlattın?"

Başını sallıyor. "Bu şekilde olmak zorunda, Danni." "Biliyorum." Nefesimi bırakıyorum. "Sorun değil."

"Bir rahip için, sana vurgun olduğu kesin." Alnı kırışıyor. "Ve Trace'e." "Rick Trace'e vurulmuş *değil*." Gülüyorum.

"Biraz zaman aldığını itiraf etti ama sonunda Trace'e ısındı. *Diğer nişanlının* burada çok zaman ve para harcadığını söyledi." Ruh hali bozuldu. "Benim tanıdığım Trace böyle bir yerde ölü bulunmazdı."

Rick'e ilk on bin dolarlık çeki verdiğimde Trace'in geçirdiği sinir krizini düşünüyorum. "İnsanlar değişir."

Dudakları düzleşti.

"Bundan bir şey çıkarma Cole." Bir elimi deri ceketinin fermuarına dayadım. "Seni olduğun gibi seviyorum."

Ağzı güzel ve nazik bir şekilde kıvrılıyor ve sözlerimin onu rahatlattığını biliyorum çünkü mutluluğunu iliklerime kadar hissediyorum.

"Hazır mısın?" Geriye doğru hoparlörlere doğru yürüyorum, kalçalarımı sessiz bir melodiyle sallıyorum. "Çünkü batmak üzere."

"Bunu en son söylediğinde bisiklette kucağıma binip beni taciz etmiştin."

"Zavallı bebek." Yaramazca sırtarak müzik setinin düğmesine basıyorum ve *Uptown Funk*'ın yumuşak, akılda kalıcı ritmiyle bileğimi başımın üzerinde oynatıyorum.

Bu şarkı için öğrenmesi kolay bir çizgi dansı koreografisi hazırladım, elektrikli kaydırağın bir varyasyonunu kullanarak, eğlenceli kalça sallamaları ve seksi kalça kıvrımları ile. Dans sekansı, kendi adıma söylemem gerekirse, çok güzel ve Cole benim ilk kurbanım olacak.

Yemek salonunun zeminindeki bantlanmış bölüme geçiyorum ve sesimi iki yüz kişilik kalabalığa yükseltiyorum. "Merhaba, ben Danni. Yemeğinizi bitirdiğinizde buraya gelin. Size adımları öğreteceğim."

Sonra Cole'a dönüp parmağımı kıvrıyorum.

Başını sallıyor, meydan okumaktan çok deli olduğumu düşündüğü için. Belki de öyleyim. Ama o zaten benimle deli olmak için buraya geliyor.

Ceketini çıkarıp benimkinin yanına atıyor ve boynunu kıvrıyor. Kalabalıktan biri ısıklık çalıyor ve ben gülüyorum çünkü bu kesinlikle bir erkek ısılığıydı.

"Sanırım bir hayranın var." Cole'a göz kırpiyorum.

"Numaralarımızı çoktan değiştirdik." Etrafımda dolanıyor, yüzünde düz bir ifade var. "Bana bu gece özel bir gece sözü verdi."

"Aferin sana, ama önce benimle dans edeceksin."

"Nuh uh." Dudaklarıma dokunuyor. "Önce sihirli kelimeyi söyleyeceksin."

Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve sesime biraz tavır kattım. "Lütfen?"

Gözlerini kapatıyor ve derin nefes alıyor. "Bu kelimeyi solurken tamamen ve çılgınca uygunsuz bir şey yaptığını hayal ediyorum."

Kaya gibi sağlam karın kaslarına vuruyorum, gözleri açılıyor ve ağzı sevimli bir sırıtışla yaylanıyor.

"Sana adımları göstereceğim." Pozisyonumu alıyorum. "Ayaklarıma odaklan. Sonra sana yardım edeceğim."

kalçalarını oynat."

Onun başını sallamasıyla rutin boyunca ilerliyorum, önce sağa sonra sola kayıyorum, kıcımlı sallarken yere doğru salınımlı bir inişe geçiyorum. Bir sıçrama daha, bir bükülme, kalça eğme ve kaldırma. Birkaç kol hareketi de ekliyorum ve bam! İşte bu benim reçelim.

Adımları tekrarlarlarken omzumun üzerinden bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum.

Sapık ayaklarımı izlemiyor. Kapüşonlu bakışları popoma sabitlenmiş durumda. "Cole." Başını kaldırına kadar parmaklarımı şıklatıyorum. "Sende mi?"

"Hayır." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Ama ben istiyorum. O pantolonun kıcını nasıl gerdiğini..."

Oh aşkına. Önüne geçiyorum, popom kasıklarına değecek şekilde bastırıyorum. "Ben ne yaparsam onu yap, tamam mı?"

Elleri anında kalçalarımın düşüyor. *Mükemmeldi.* Şarkının yeniden başlamasını bekliyorum, birkaç kez sayıyorum, sonra hareket ediyoruz.

İlk başta beceriksizce. Botları çok hantal. Bacakları çok uzun, gergin ve rahatsız görünüyor. Ama birkaç tekrardan sonra işi öğrenmeye başlıyor. Bir dansçı olmayabilir ama ritmi var ve kim izlerse izlesin ya da nerede olursak olalım benimle birlikte gevşemekten asla korkmuyor.

Adımları ezberledikten sonra dönüp arkasına geçiyorum. Ellerimle *onun* kalçalarını inceleme sırası bende.

Birlikte geçirdiğimiz on ay boyunca onun her santimini yaladım ve kokladım. Ama ben bir kalça kızıyım ve Cole'un vücudunun o yuvarlak, sert kısmı ballı çörek gibi çok lezzetli. Pasif ya da cinsel olarak kemirmek, mıncıklamak ve dişlerimi geçirmek istiyorum. Her türlü ısırık işimi görür. Çünkü açım.

Odaklan, seni aşıfte.

Sırtına doğru kıvrılarak kalçalarını kendiminkilerle birlikte yönlendiriyorum. Bunu yaşıma uygun tutmaya çalışıyorum ama Cole'un başka fikirleri var. Ellerinin suni deri tayıtım boyunca gezinmesini ve popomu avuçlamak için geriye uzanmasını içeren fikirler.

Etrafında dönerek dans ediyorum, gülümsemesini paylaşıyorum ve rutine ekstra hareketler eklerken kaslarının dalgalanmasının tadını çıkarıyorum.

Eğer tam zamanlı bir çizgi dansçısı olmaya karar verirsem, kesinlikle onu işe alacağım. Karizması ve enerjisi bulaşıcı. İnsanlar şimdiden dans pistinin kenarında toplanmış, ritme göre başlarını sallıyorlar.

Onlara el sallayarak yaklaşıyorum ve fırındaki küçük kız Aubrey'nin kalabalığının arasında gezindiğini görüyorum. Kollarımı başımın üzerinde tutarak ona doğru ilerliyorum.

"Denemek ister misin?" Elimi uzattım. "Sana öğreteceğim."

Yakındaki bir masada oturan ve kucığında küçük bir köpek tutan babasına bakıyor. Bana dönerek başını sallıyor ve gülümsüyor.

O gülümseme... Bu küçük kızın yaşadığı her şeye ve önündeki zorlu yola rağmen, saf ve gerçek bir gülümsemeyi başarıyor ve işte *bu* yüzden buraya geliyorum.

Minik parmaklarını benimkilere doluyor ve sonraki bir saat boyunca yanımdan ayrılmıyor, benimle gülüyor, benimle dans ediyor. Bu akıl almaz bir neşe anı, umarım hayat imkansız hissettirdiğinde buna tutunur.

Esnemeye başladığında onu ailesinin yanına götürüyorum ve eğilip kulağına fısıldıyorum. "Ne zaman üzgün hissedersen, küçük bir dans yap. Salla gitsin."

Dudaklarını büzüyor, şüpheli görünüyor.

"Benim işim bu." Omuz silkiyorum. "Bu beni her zaman daha iyi hissettirir."

"Tamam." Annesinin kucağına tırmanıyor ve sarılıyor.

"Teşekkür ederim." Holly elini Aubrey'nin başının üzerinde gezdirir. "Tüm bunlar için. Ne kadar çok şey ifade edemem

."

"Bir şey değil." Ona sulu bir sırtı atıp arkamı döndüğümde Rick'in dışarıdan beni izlediğini görüyorum.

odanın diğer tarafında. Ben de o tarafa yöneldim.

Cole dans pistinde her şeyi kontrol altında tutuyor gibi görünüyor ve otuz kadar kadına dans boyunca zahmetsizce rehberlik ediyor. Yaşları ergenlik çağının sonlarından büyükannelere kadar değişiyor ve hepsi de kalp şeklinde gözlerle onu takip ediyor.

Onların hayranlığını paylaşıyorum. Beyaz bir tişört ve yıpranmış bir kot pantolon giymiş, 1.80'in üzerinde kaba ve hazır bir kas gücüne sahip, kaba bir gözdağı yayıyor. Ancak gözlerindeki o sıcak ışık, sert duruşunu yumuşatıyor, onu ulaşılabilir, çekici ve çok yakışıklı yapıyor. Hatta o kadar yakışıklı ki, başka tarafa bakmak imkansız.

"Ondan hoşlanıyorum," diyor Rick ben yaklaşırken.

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var." Cole yanında ayaklarını sürüyen orta yaşlı kadına destek olmak için elini uzatırken gülümsüyorum.

"Ne yapacaksın, Danni?" Rick kollarını kavuşturur ve gri bıyıklarını düzeltmek için bir elini kaldırır.

"İşte milyon dolarlık soru bu." İç çektim. "Rahip tavsiyen var mı?"

"İkisini de seviyor musun?"

"Bu yanlış mı?"

"Hayır, yanlış değil. Ama Tanrı'nın evlilik planı bir kadın için bir erkektir. Aksi takdirde Havva için daha fazla Adem yaratırdı." Bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Birini seçmeli ve diğerini kendi eşini bulması için serbest bırakmalısın."

Evliliğe ilişkin dini görüşleri konusunda onu düzeltmeyeceğim, ancak bir tanrıya inansaydım, bu tanrı bir ilişkide tüm cinsiyet ve cinsel yönelim çeşitlerini kabul ederdi. Ancak bir konuda onunla aynı fikirdeyim.

"Seçim yapmam gerektiğini biliyorum." Belime sarılıyorum ve kuruyan boğazımı kavramak için bir elimi kaldırıyorum.

"Biraz zaman ayırın ve her ikisine karşı olan duygularınızı gerçekten değerlendirin. Birini gerçekten sevdiğinizi ve onunla daha fazla bağ kurduğunuzu göreceksiniz."

"Planımız bu."

"O zamana kadar, kendinizi iki kat yüksek ve iki kat düşük seviyeye hazırlayın. Bir kişiyle ilişki kurmak çok zahmetli bir iştir. Ama iki kişiyle?" Sırtımı sıvazlıyor ve bana bir babanın kızına baktığı gibi bakıyor. "Seni kıskanmıyorum, genç bayan."

"Evet." Kıkırdıyorum ama daha çok bir inilti gibi geliyor.

"Teşekkürler." "Ne zaman konuşmak istersen, beni nerede bulacağımı biliyorsun."

"Bunu takdir ediyorum."

Dans pistine dönüyorum ve Cole'a oturup izlemesi için bir süre veriyorum. Ve izliyor, bir sandalyeye yaslanmış, bacaklarını açmış ve vücudumun her hareketini yutarken gözleri sıvı ateş gibi.

Yüzü sert, köhne otel odalarını, ellerinde silahları ve dudaklarının arasında tünemiş bir sigarayı çağrıştıran ölümcül bir şekilde kesilmiş. İşinin neye benzediğini bilmiyorum ama onun beni izlemesini izlerken, muhtemelen çok tehlikeli bir adam olduğunu fark ediyorum. Benim için tehlikeli değil. Ama içimde insanları öldürdüğüne dair bir his var ve bunu nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum.

Ben de her zaman yaptığım şeyi yaptım ve müziğin düşüncelerimi bastırmasına izin verdim.

Gülümseyecek çok az şeyi olan düzinelerce gülümseyen insanla senkronize bir şekilde sallanıyor, dönüyor ve hareket ediyorum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Cole'un motosikletinin arkasında eve dönerken hem dinç hem de yorgundum ama

biraz da endişeliyim.

Eve gittiğimizde bana asılacak. Bunu biliyorum. Beni dans ederken izlerken göz kapaklarının yarıya inişindeki erimişlikte gördüm bunu. Beni dört yıldan fazla bekledi ve o seks yapmadan duracak bir adam değil.

Bir eli gazda, diğeri debriyajda, gücün ve baştan çıkarıcılığın timsali. Kulağa çok aptalca ve kız gibi geliyor ama ona karşı hep böyle bir tepki verdim. Sanki yeniden on altı yaşıdaymışım, bir çocuğa aptalca bir saplantı derecesinde aşıkmışım gibi.

Ama hepsi bu değil. Aşkımız derinlere uzanıyor, kilometrelere, yıllara ve hatta ölüme bile dayanıyor.

Geniş sırtına sarılıyorum, gücünün, *hayatının* yakınlığının tadını çıkarıyorum. Bu adamı seviyorum ve vücudumun her santimetresiyle bunu ona göstermek istiyorum. Ama yapamam. Çünkü Trace...

Bu düşünceyle kendimi durduruyorum ve kişisel bir yemin ediyorum. Onlardan biriyle birlikteyken diğerini düşünmeyeceğim, o ana kadar kendime engel olamayacağım. O zaman anlarım. Eğer birlikte olmadığım kişiyi özlüyorsam, hangisini daha çok istediğimi bilirim.

Şehir merkezinden çıkarken, soğuk havada hafif bir çiseleme oluşuyor, siyah gökyüzüne karşı hortlak gibi beyaz bir sis gibi asılı duruyor, cansız, annesiz. Cole'un sıcaklığına sokuluyorum ve o garaj yolumda motoru kapattıktan sonra da uzun süre orada kalıyorum.

"Danni?" Çakıllı sesi içimde gümbürdüyor. Daha

sıkı sarılıyorum. "Çok sıcaksın."

"Seni içeride daha sıcak yapacağım."

"Sıcak bir duş da öyle." İsteksizce kendimi onun vücudundan sıyrıp içeri giriyorum.

Sırayla banyoya giriyoruz ve birlikte duş almamızı önermemesine şaşıyorum. Belki de bu düşündüğüm kadar zor olmayacak.

Yatağında uzanıyorum, ıslak saçlarımı parmaklarımla tarıyorum ve o banyoda işini bitirirken boruların tıkırtısını dinliyorum. Duş kapandığında doğrulup yatak odamın kapalı kapısına bakıyorum.

İyi geceler demedik ve saat daha dokuz. Bodruma mı gidecek yoksa yatağıma girmeye mi çalışacak?

Gergin enerjimle pijama pantolonumun iplerine uzanıyorum. Sanki bu onu dışarıda tutacakmış gibi çift düğüm atıyorum.

Sonra dikkatimi dağıtacak bir şey aramak için telefonumu aldım. Muhtemelen Trace'ten gelen birkaç cevapsız mesaj var. Onları görmezden gelip çalma listemi açıyorum ve kısık seste yumuşak bir şarkı seçiyorum.

Arka planda Lana Del Rey'in *Lust For Life* şarkısı çaldığında gözlerimi kapatıp melodiyle sallanıyorum.

Günü Cole'la geçirmekten ne beklediğimi bilmiyorum. Bir karar vermek için çok erken ama kendimi her zamankinden daha kaybolmuş hissediyorum.

Hayır, kaybolmadım. Ona karşı olan hislerimden bu sabah olduğundan daha eminim. Hayatımı sert, seksi Cole Hartman ile geçirmek her zaman hayal ettiğim gibi destansı ve tutkulu olacaktı. Akı başında hiçbir kadın onu bırakıp gitmez.

Yüzümü ellerimin arasına alıyorum ve duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Zamana ihtiyacım var ve bu sorun değil. O ve Trace mutsuz olmadıkları sürece, kararsız olduğum için kendimi affedebilirim.

Yatak odasının kapısı çalınıyor ve başımı kaldırıyorum.

O kapıyı açacağım ve o da beni bakışlarıyla zayıflatacak. Reddedemeyeceğim bir bakış. Ve saçları ıslak ve dağınıkken temiz ve nefis kokacak.

Boktan, boktan, boktan. Tam Lana kıyafetleri çıkarmakla ilgili nakarata başlarken derin bir nefes

alıyorum. Bu ona yanlış bir fikir falan vermez.

Yataktan kaydım ve kapıyı dışarı çıkabilecek kadar araladım. Sonra arkamdan kapattım ve eğildim.

Gözlerimi onunkilere kaldırmadan önce ağır tahtaya yasladım.

Lanet olsun. Koridor karanlık, ama onun bakışları daha karanlık. Gölgesi siyah, gizemli bir mağara gibi, tehlikeli heyecanlar ve pervasız macera vaadiyle beni içine çekiyor.

Yontulmuş göğsünün olukları boyunca su damlacıkları süzülüyor. Dilimle bu parlayan izleri takip etmek istiyorum, sert meme uçlarının etrafında, karın kaslarının oluklu çeliğinden aşağıya ve daha aşağıya, egzersiz şortunun düşük bel bandının altına. Malzeme o kadar ince ki, serbest bırakılmak için sarsılan uzun sert şeklini görebiliyorum.

"Yatmaya mı gidiyorsun?" Bir elini başımın üstündeki kapı çerçevesine koyuyor ve Ben

"Mm hmm." Nabzım yükseliyor.

"Seni tatmak istiyorum."

Dizlerim titriyor. "İlk randevumuzda olmaz."

"Son ilk randevumuzu hatırlıyor musun?" Daha yakına eğiliyor, bıyıklı yanağını yanağıma doğru kaydırıyor ve

kulağımın yanındaki boşluğa fısıldıyor. "Bütün gece senin içindeydim. Bu evin her metrekaresini vaftiz edene kadar yatak odasına gidemedik."

Kalçalarım hatırladıkça titriyor. "Bu sefer farklı olmalı."

"Biliyorum." Bana bakacak kadar geri çekildi. Daha doğrusu ağzıma. "Dudaklarını tatmakla yetineceğim."

Bir öpücük. Bu ilk buluşma için gayet kabul edilebilir bir şey.

Cole'un sikişir gibi öpüşmesi dışında - derinlemesine, yoğun bir şekilde, insanoğlunun bildiği en tatmin edici, en şehvetli, en sapkın tekniklerle ve bunu benim her boş köşemi çalarken ruhuyla yapıyor.

Ağzını üzerime koyarsa ölebilirim. Yapmazsa kesinlikle öleceğim.

"Gözlerini kapat." Burnunu benimkinin yanında gezdiriyor, nefesi ılık ve nane kokulu.

Kirpiklerimin aşağı doğru dalgalanmasına izin veriyorum, parmaklarım arkamdaki kapıya çarpıyor.

Dudaklarının ilk dokunuşu kalbimi durduruyor. İkinci okşayış, sistemimi kan ve arzudan oluşan titreşimli bir huniye dönüştürüyor.

Başını eğiyor, daha sert, daha derin bastırıyor, ağzımı ayırıyor ve dilini sokuyor. Titriyor ve nefes nefese kalıyorum, kollarımı boynuna doluyor ve her kışkırtıcı sürtünme ve yalamaya karşılık veriyorum.

Ağzı bunun için yaratılmış, bir kadına derinin altında eriyen ve bir fantezi gibi kalıcı olan yavaş yanan türden bir zevk vermek için tasarlanmış ve yontulmuştur.

İçime ve etrafıma eğilerek o kadar yaklaşıyor ki gidecek hiçbir yerim yok. Ama beni bedeninin beşiğinde deliliğin eşiğinde tutarken tam da olmak istediğim yerdeyim.

Bir saat bir dakika boyunca öpüşüyoruz, sonsuzluğun kumaşına dolanıyoruz. Ellerim saçlarında, omuzlarında, pazalarında geziniyor, göğüs kaslarını avuçluyor ve kaşıyor.

Her yeri sert ve en sert yeri karnıma saplanan demir bir çubuk gibi. Gıcırdatmıyor. O kadar büyük ve yakın ki her kalın santimini hissediyorum, sanki içeri girmek için acil bir yalvarış gibi.

Sonra çılgına dönüyor, ateşleniyor, emiyor, kemiriyor ve kayıp yılları telafi ediyor. Kapı, bedenlerimizin baskısıyla pervazında tıkrıyor. Duvardan bir resim çerçevesi düşüyor. Sürtünme, deri yanıkları, ısırık izleri... Tanrım, ne öpücüktü ama.

Sonunda geri çekiliyor ve nefesimi tutmama izin veriyor. Dudaklarını çenemde gezdirdikten sonra boynumda duraklıyor.

"Bir sonraki randevumuzda devam ederiz," diye nefes alıyor tenime karşı. "Tatlı rüyalar, bebeğim." Sonra gidiyor, bodrum kapısına doğru ilerliyor ve arkasında kayboluyor.

Bac
akla
r. Onun ardından bakarken tahrik olmuş olmalıyım. Tanrı biliyor ya, benimkiler arasında sıcak ve ıslak bir karmaşa var.

Çünkü o öpücük mükemmeldi. Onsuz yaşayamayacağım türden bir öpücük. Bunu daha ne kadar sürdürebileceğim konusunda endişelenirken kalbim duygu savaşına giriyor. Yatak odamda, telefonumdaki müziği kapatıyorum ve mesajlarımı açıyorum.

İz bırak: Sensiz kayboldum. Trace:

Sen benim gülümsememsin.

İz: Aşkın uğruna savaşmaya değer olduğunu hiç düşünmemiştim. Ta ki seninle tanışana kadar.

Savaşa hazırım. Trace: Seni özledim.

Gün boyunca gelen mesajlar aklımdan çıkmadığımı gösteriyor. Onu yatıştırmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissediyorum, bu yüzden hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Gece için yattım, yalnızım ve seni de özliyorum.

Sonra ışığı kapattım ve şükürlerimi saydım. Yalnızdım. Acı verici bir şekilde, çaresizce yas ve depresyonun izolasyonunda sıkışıp kalmıştım. Artık öyle bir yerde değilim.

Aşk hayatım şu anda ne kadar imkânsız gibi gelse de, çok daha kötü olabilirdi.

ten

Ertesi sabah erkenden kalkıyorum, duşumu alıyorum ve saat dokuz olmadan yoga pantolonumu ve atletimi giyiyorum. Sanırım gece yarısından önce yatmanın avantajları var. Ya da dezavantajları, nasıl baktığıma bağlı. Bekârlık ve sokağa çıkma yasağı hayatta arzuladığım şeyler değil.

Mutfağa girdiğimde, döşeme tahtaları bodrumdan gelen kaba ve yıkıcı bir sesle titriyor. *Cole ve onun punk rock gürültüsü*. Onunla ilgili özlemediğim bir şey varsa o da müzik zevki. Dans edemiyorum, o yüzden buna *müzik* denebilir mi?

Mutfak tezgâhı boyunca ilerliyor, peynir altı suyu proteini, keratin, L-Sitrülin-her neyse ve diğer toplu takviyelerin sayısız plastik kaplarına gözümü kısarak bakıyorum. Görünüşe göre birisi bu sabah steroid dükkanından alışveriş yapmış.

Kahve çoktan demlenmiş -*Tanrı onun tatlı kıcını sevsin*- ve beni bekleyen boş bir fincan bile var. Kremalı bir fincan hazırlıyorum ve gürültü kirliliğini bodruma kadar takip ediyorum.

Onu bir yığın dambılın arasında, sırtı bana dönük, ciddi bir ağırlık kaldırırken buluyorum. Her pompalamada pazıları şişiyor, omurgası parçalanmış kasların altında derin bir şekilde kesiliyor. Eğer müziğin sesi bu kadar yüksek olmasaydı eminim her kaldırıшта tısladığını duyabilirdim.

Onu sürekli çalışırken izlerdim. Bunu yaptığında tahrik olurdu ve her zaman beni sikerdi, terden sıırıslıklam olmuş ve her tarafım sertleşmiş bir halde, tam orada, o ağırlık sehpasının üzerinde.

İç çekerek kahveyi en alt basamağa koyuyorum ve şiltesine doğru sürünüyorum. Yatağı, bükülmüş ve birbirine karışmış, fazlasıyla davetkâr görünüyor. Sokuluyorum ve burnumu yastığına bastırıyorum.

Şampuanının baharatlı kokusuyla karışan erkeksi ve misk kokusu duyularımı doyururken gözlerim kapanıyor.

Müzik kapanıyor ve bakışlarımı kaldırıp onunkilerle çarpışıyorum.

Ellerini kalçalarına dayıyor, başını eğiyor ve nefes nefese kalıyor. "Yastığımı mı kokluyorsun?"

"Arada bir durup koklayamayacaksan yastıkların ne anlamı var?" "Gülleri kastediyorsun."

"Güller ölür ama yastıklar sonsuza dek kalır." Bir koklama daha yapıyorum ve sırt üstü dönüyorum. "Nefesinle vurgulanmış bir buketini alacağım. Bebek nefesi değil, çünkü bu garip olurdu."

"Ya da bir yastığı paylaşabiliriz." Bana doğru ilerliyor. "Ve bir yatak. Ve vücut sıvısı."

"Vücut sıvısında beni kaybettin." Yüzümü buruşturmuş gibi yapıyorum. "Yapış yapış görünüyorsun."

"Eskiden benimle yapış yapış olmayı severdin." Yayılmış pozisyonuma doğru eğiliyor ve bir avucunu göğüs kafesinden gövdesinin altındaki ince saç izine doğru kaydırıyor. Sonra daha aşağı, daha aşağı...

Ohmygina, parmakları içeri giriyor, bel kemerinin altına dalıyor ve bana erkeklik organını ne kadar iyi şekillendirdiğini gösteriyor.

"Cole." İnledim. "Durman gerek."

"Nefesli sesin aksini söylüyor." Bir dizini bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve kalçalarımın birinin üzerine oturuyor.

Elinin yarısı hala bel kemerinin üzerinde görünüyor, yani kendine dokunmuyor. Ama yüzündeki hararetli ifade bana bunu istediğini söylüyor. Ya da daha doğrusu, *benim* yapmamı istiyor.

"Kalçadaki yılan dövmesi hâlâ duruyor mu?" Ona bakıyorum, koyu çikolata gözlerinin içine hızlı ve sert bir şekilde düşünüyorum.

"Evet. Görmek ister misin?" Elini bir santim daha indiriyor.

"Olmasa iyi olur." Yutkunuyorum. "Antrenmanını bitirdin mi?"

"Şınavım kaldı." Gamzeleri ortaya çıkıyor, çift yaramazlık çukurları gibi. "Terlemek ister misin?"

"Oh, hayır. Sakın-"

Belimi kavırıyor ve üstüme düşüyor, kaygan tenini benimkinin her yerine sürüyor ve vücudumu lanet bir havlu gibi kullanıyor. Çılgılık atıp gülüyorum, şişmiş göğsünü itiyorum ama bu boşa bir çaba. Manevralar yapıyor, bana üstünlük sağlıyor ve beni terli, yıpranmış bir uzuvlar yumağı haline getirerek güreşiyor.

"Sen kazandın." Ağırlığının altında eziliyorum ve bir elimi sırtının kıvrımlarında gezdiriyorum. "Seninle tanıştığım gün kazandım." Boynuma sokuluyor ve kalçalarını hafifçe benimkilere doğru çeviriyor.

Sertleşmiş. Çok güzel, lezzetli bir şekilde uzun, şişmiş ve hazır. Dört yıl önce elimi şortunun içine sokar ve onu okşayarak orgazm olurdum. Ama doğru olanı yapmalı ve hayatımdaki felaketleri minimumda tutmalıyım.

"Şınav çekmeye ne dersin?" Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Ne kadar sert olsam da..." Başını kaldırıyor ve bana sırtıyor. "Belki bir sik şınavı çekebilirim."

"Oh Tanrım. Bu kulağa hiç seksi gelmiyor." Göğüs kaslarının çıkıntısının altında bir parmak izi bırakıyorum. "Sen

Doksan kiloluk şınav çekmeye hazır mısın?"

Ben, onun sırtına oturarak, bunları yapmanın tek yoluydum.

"Hmm. 90 pound?" Dizlerinin üzerinde yükseliyor ve vücudumu inceliyormuş gibi yapıyor.

"Sanırım birkaç kilo almışsın. Ya da yirmi."

Benimle tanıştığından beri bir gram bile kilo almadığımı çok iyi biliyor. Aksine, daha da zayıfladım. -Depresyonun bir yan etkisi.

"Bana denemekten korkuyormuşsun gibi geliyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Siktir et." Ayağa fırladı.

Onu egzersiz makinelerinin yanındaki mindere kadar takip ediyorum ve vücudunun zahmetsizce hareket edişinin tadını çıkarıyorum. Şınav pozisyonuna geçiyor, dirsekleri bükülü, yüzü aşağı bakıyor. "Tırman bebeğim."

Omurgasına oturup bacaklarımı çaprazlayarak ayaklarına bakıyorum. Bir dansçı olarak üstün bir dengeye sahibim, bu yüzden işim kolay. Öte yandan onun işi çok zor.

Eskiden bunlardan yirmi tane yapabiliyordu ama kas kütesinden çok şey kaybetmiş. Sessizce sayıyorum, her düşüş ve yükselişte kıcının esnemesini izliyorum. Ve lanet olsun, o seksi homurtu sesi.

Bunlar beni her zaman etkilemiştir, seksin sert, tam gaz sesleri gibi.

Onuncu kaldırışta sırtı titremeye başlıyor ve içinde sadece bir ya da iki tane kaldığını biliyorum. Ama o devam ediyor, altıma yığılmadan önce üç tane daha kaldırıyor.

"On üç." Homurdanıyor, ağır ağır nefes alıyor. "Siktir."

Sırtından kayıyorum ve yanına uzanıyorum. "Oraya varacaksın." "Evet."

Bana doğru yaklaşıyor ve yüzümdeki saçları fırçalıyor. "Yapacağım."

Günün geri kalanında evde oyalanıyoruz, çamaşır ve ev temizliği gibi sıradan şeyler yapıyoruz.

Arabamın yağını değiştiriyor, bahçemdeki yaşlı meşe ağacını buduyor ve banyodaki sızdıran musluğu tamir ediyor.

O ve Trace arasında, Cole kesinlikle evin etrafında daha becerikli ve bunun için çok minnettarım.

Ama sırf her şeyi çalışır durumda tuttuğu için onu seçmezdim. Sızdırmayan bir musluk benim için önemli şeyler listesinin başında değil.

Dans etmek benim için önemli ve Cole her zaman, her yerde kalçalarımı sürekli hareket ettirme ihtiyacımı takdir ediyor gibi görünüyor. Bugün olduğu gibi, o geç bir öğle yemeği hazırlarken Beyoncé çalma listemi açıp onun etrafında dans ettiğimde olduğu gibi. Sinirlenmiyor ya da bana büyümemi söylemiyor. Başını sallıyor, gülüyor ve bana güzel olduğumu söylüyor.

O zaman işe gitme vaktim geldi.

Beni arabama kadar götürüyor, ben emniyet kemerimi takarken açık kapının yanında oyalanıyor. Ellerini kalçalarına koymuş, kaldırırma bakıyor, sanki beni eve geri götürmek üzereymiş gibi bakıyor.

Boynundaki kordonlar geriliyor. Yüz ifadesi sertleşiyor ve gözlerimle buluşması rahatsız edici uzun saniyeler alıyor. O sormadan önce sorunun geleceğini biliyorum.

"Bu gece eve gelecek misin?"

Duruşundaki tüm acıyı çekip almak için can atıyorum ama ona yalan söylemeyeceğim.

"Bilmiyorum." Ona doğru uzanarak inatçı çenesine dokunuyorum ve bakışlarını kendime yönlendiriyorum. "Onunla seks yapmayacağım."

Burun delikleri şişiyor ve ensesini tutuyor.

"Bu çok mu fazla?" Sesimi endişe kaplıyor. "Mutsuz musun? Çünkü dayanamıyorum-"

"Onunla yatmadığın sürece bununla başa çıkabilirim. Ben sadece... bencil bir hıyar gibi davranıyorum." Nefesim kesiliyor. "Bencil olan benim. İki kişiyle çıkıyorum-"

"Hayır, Danni." Yanıma çömeldi ve belime sarılmak için arabanın içine doğru eğildi. "Bunu sana ben yaptım. Aldığım kararlar yüzünden seni bu duruma ben soktum. Bunun bedelini ödemeye tamamen hazırım."

"Cole-"

"Hata yapmayın. Bu hayatımın en önemli dövüşü ve elimden gelenin en iyisini yapacağım." Tınısı kaşınıyor, duygusallıkla hırçınlaşıyor. "Bunun için eğitilmemiş olabilirim ama kazanmak için eğitildim. Ve kazananlar asla pes etmez."

eleven

Cole kesinlikle bir çeşit asker. Emekli olsun ya da olmasın, yılan onun ruhani hayvanıdır ve zehirli saldırganlık kanında sıcak bir şekilde yanar. Bu yüzden gecenin ilerleyen saatlerinde Trace'in restoranında ortaya çıktığında hiç şaşırmadım.

İçeri girdiğinde, yemek salonunun ortasındaki dairesel platformdayım, göbek dansı rutinime dört saattir devam ediyorum. Bana bakmıyor, dikkati genç ev sahibesinin üzerinde, eğilip ona bir şeyler söylüyor. Sonra sahnenin yanındaki tek boş masayı işaret ediyor.

Trace'in masası. Trace şu anda burada değil ama bütün gece girip çıktı ve tam da o noktada oturdu. Muhtemelen akşam için ayırmıştır.

Ev sahibi başını sallıyor ve Cole'u başka bir masaya yönlendiriyor. Ama onu takip etmek yerine, yemek odasından bana doğru yöneldi.

Saçını kestirmiş. Yanları soluk ve tepesi çivili, tanıştığımızda giydiği yüksek ve sıkı stile benziyor, sadece daha asi. Ve çok daha seksi.

Koyu renk kot pantolon ve siyah yakalı gömlek giymiş, birkaç adım ötedeki Trace'in masasına oturuyor ve bakışlarını benimkilere diyor. Temiz traşlı yüzü, güzel kıyafetleri ve yeni kesilmiş saçları beni yanıltmıyor. O iyi bir şey yapmıyor.

Hostes koşarak gelir ve adam ona parmağını uzatır. Kadın eğildiğinde, adamın dudakları tek bir kelimeye dönüşür. *Menü.*

Daha fazla kafa sallıyor, yemek odasını işaret ederken ağzı hareket ediyor. Adam el sallayarak onu uzaklaştırdığında, muhtemelen Trace'i aramak için oflayıp pufluyor. Bu eğlenceli olmalı.

Cole dikkatini bana verdi. Beni göbek dansı yaparken görmüştü ama kalabalık bir salonda sahnede değil.

O gittikten kısa bir süre sonra Bissara'daki işi, onun yokluğunda kendimi meşgul etmenin ve düğün için biraz ekstra para kazanmanın bir yolu olarak buldum.

Bu gece, taraklı süslemeli siyah bir balconette sütyen ve minimal dekoltemi bölen askılı bir yular vurgusu giyiyorum. Siyah geniş paçalı pantolon etek gibi akıyor ve kalçalarım o kadar oturuyor ki karın kaslarımdaki tek bir dalgalanmayı ya da seğirmeyi fark etmemek imkansız.

Beyoncé ve Shakira'dan *Beautiful Liar*'ın erotik ritimleri eşliğinde göbeğimi sallarken Cole'un gözleri beni tepeden tırnağa süzüyor. Bu şarkının koreografisi, sert vuruşları noktalamak için senkronize el dönüşlerine, kafa sallamalara ve dramatik kalça vuruşlarına odaklanıyor.

Onun katıksız ilgisi üzerimdeyken, çapkın bir gülümsemeyle bakışlarını üzerimde tutarken kıvrımlarımı coşkuyla kıvrarak yüksek vitesle takıyorum.

Göğsünü kaldıran bir nefes çekiyor ve dudaklarını aralıyor.

Ona bir göz kırpıyorum ve dönüp gidiyorum. Sonra arkamı havaya kaldırıyorum, avuç içlerimi hayali bir duvara yaslıyorum ve omzumun üzerinden onu izliyorum, alt tarafım şehvetli müzikle kıvrılıp sallanıyor.

Elini başının arkasına götürdü. Dudak okumayı pek beceremem ama sanırım İsa'ya dua ediyor. Sonra sandalyede iki büküm oluyor, muhtemelen sahiplenici bir kıskançlık dalgasıyla seyircileri tarıyor.

Restoran müşterileri mest olmuş durumda. Burası sadece yetişkinlere özel bir mekan ve burada yemek yiyenler iffetli insanlar değil. Çoğu sadece gösteriyi izlemek için gelen müdavimlerden oluşuyor.

Seyirciler arasında erkekler kadar kadınlar da var ve bu durum Cole'un omuzları daha rahatlamış bir şekilde bana doğru dönmesini sağlıyor.

Trace'in uzun silueti girişte belirlediğinde bir sonraki şarkının yarısındaydım. Doğrudan Cole'a doğru adım atarken pelvik bir titremeye geriliyorum.

Siyah takım elbisesi ve kravatı, bembeyaz gömleği ve tüm o asık suratıyla Cole'un yanında durur ve ellerini arkasında kavuşturur.

Cole arkasına yaslanır ve Trace'e şeytani bir ifade takınır ama gamzelerinde muziplik vardır. Buraya kavga çıkarmaya gelmediğine emin misin?

Dans rutinine odaklanmaya çalışıyorum ama önümdeki etkileşime yapışmış durumdayım.

Trace, Cole'un yanına oturmadan önce gergin bir an boyunca ona bakıyor.

Yumrukların masaya vurulduğu, hararetli fısıldaşmaların yaşandığı ve yüzlerin kızardığı sert bir sohbeta başlarlar.

Tanrı aşkına. Bu şarkı yeterince çabuk bitemez. Şarkı biter bitmez geleneksel selamımı veriyorum ve alkış sesleri arasında sahneden iniyorum.

Masaya doğru yürüyüp karşılarındaki sandalyeye çöktüğümde, şarkı listemdeki bir sonraki şarkı hoparlörlerden akıyor.

Benim yaklaştığımı görünce tartışmayı bıraktılar ve şimdi sanki kavga etmeye hazırlanıyorlarmış gibi bana bakıyorlar.

Onlara bir tane vermek yerine çenemi yumruğuma dayayıp Cole'a gülümsüyorum. "Saç kesimini beğendim." Trace'ten yayılan hoşnutsuzluk yüzümü ısıtıyor ama Cole'a odaklanmaya devam ediyorum.

"Teşekkürler bebeğim." Cole da sırtıyor. "Fas yemeklerini sever misin?" diye soruyorum. "Evet."

Yoldan geçen bir sunucuyu yakalayıp menü istiyorum. Sonra Trace'e dönüyorum. "Bu gecelik işin bitti mi?"

Kolalı bir şekilde başını sallıyor, boynu sıkıca iliklenmiş gömleğinin içinde boğulmuş gibi görünüyor. "Neden kravatını gevşetmiyorsun?" Kendi boğazımı işaret ediyorum.

"Biraz rahatlar mısın?"

"Gecenin geri kalanında izin al." Bizi ayıran küçük masaya doğru eğildi. "Geceyi benimle geçir."

"Vardiyamı bitireceğim." Başımı eğip Cole'a bakıyorum. "Buraya yemek için mi, gösteri için mi yoksa Trace'i kızdırmak için mi geldin?"

Trace arkasına yaslanıp Cole'a kaşlarını çatıyor ama bu daha çok somurtmaya benziyor.

"Yemek ve gösteri." Cole sırtıyor. "Trace kendi tüylerini kabartabilir."

"Burada hoş karşılanmıyorsun," diyor Trace sertçe.

"Kumarhaneye ilk kez mi geliyorsun?" Cole'un ayık ifadesini inceliyorum. Elini salladığında

"Buraya benimle tanıştıktan sonra mı geldin? Trace'i ziyaret etmek için mi?" "Evet." Kaşlarını çatıyor.

Benimle yaşarken, benim bilmediğim en iyi arkadaşıyla takılmak için kumarhaneye giderdi. Bu benim için acı bir nokta, arkadaşlıklarını neden gizli tuttuğunu anlasam da affetmekte zorlandığım bir aldatmaca.

Trace ile Cole aracılığıyla tanışmış olsaydım, nişanlığımın arkadaşı olarak tanıştırsaydım, Cole öldükten sonra da ona aşık olur muydum? Yoksa onu arkadaş bölgesinde mi tutardım? Bunu söylemek zor ve bu noktada gerçekten önemli değil, ama her şeyin ne kadar farklı olabileceğini merak ediyorum.

"Bu restorana gitmediğinizi biliyorum." Sunucu yaklaşırken menüyü alıp Cole'a uzatıyorum.

"Sadece altı aydır açık."

"Nerede çalıştığını görmek için bir kontrol edeyim dedim." Cole etrafına bakınır. "Güzel bir yer."

Bir spor ayakkabı masanın altındaki çıplak ayağıma doğru kayıyor ve baldırımın altına takılıyor. Cole'a gözlerimi kısıyorum ama ayaklarımı oynatmıyorum.

"Buradaki eğlence enfes." Menüyü açıyor ve diğer bacağına bana doğru uzatarak ayak bileklerimi beşiğinin içine alıyor. "Üzerinde dans ettiğin ışığı kısıyorum."

"Kıskanç mı?" Gülüyorum. "Neden?"

"Evdeki en iyi manzaraya sahip."

Aman Tanrım. Sırtarak alnımı ovuşturuyorum.

"Saçmalık," diye mırıldanıyor Trace.

"Eminim sana tonla para kazandırıyor." Cole, Trace'e ters ters bakar.

"Benim param onun parası olacak." Trace sabit bakışlarını benimkilere dikti. "Benim soyadımı aldığı an."

Sessiz yoğunluğu sinir bozucu, her yerimi titretiyor.

"Danni parayı sikine takmaz." Cole dikkat çekmeden bacaklarını benimkilere doluyor ve menüyü tarıyor.

"Yanılıyorsun." Trace'in gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Büyük bir banka hesabı, tutkuyla bağlı olduğu hayır kurumlarına sonsuz bağış anlamına gelir." Bakışlarını Cole'a çeviriyor, sesi ürkütücü derecede sakın. "O lanet ayaklarını kendine sakla yoksa seni mülkten attırırım."

Trace'in masanın altında neler olup bittiğini bilmesine şaşırarak gözlerimi açtım.

Cole kımıldamıyor. "Ücretli hizmetkarlarına beni ortadan kaldırtacaksın, çünkü yeterince erkek değilsin.

."

"Kes şunu." Geri çekiliyorum, bacaklarımı sandalyemin altına sıkıştırıyorum ve daha dik oturuyorum.

"Almak yerine

Birbirinize pot atışları yapacağınıza, birlikte keyifli bir akşam yemeği yemeye ne dersiniz?" Cole'a bakıyorum. "Yemekler harika. Sosu emmesi için *Kefta Mkaouara*'yı lezzetli ekmeğiyle birlikte tavsiye ederim." Trace'e dönüyorum. "İşin bittiğinde ona restoranı gezdirebilirsin. Bu arada ben de setimi bitirmeliyim."

Tepkilerini beklemeden sahneye dönüyorum. Şarkının ortasında kendimi bulup koreografisini yaptığım rutine geçtiğimde salon alkış ve ısıklı sesleriyle inliyor.

Trace ve Cole akşam yemeği sipariş ediyor ve biftek bıçaklarını silaha dönüştürmeden sessizce yiyorlar. Çoğunlukla birbirlerini görmezden gelip bana odaklanıyorlar. Ama sonraki iki saat boyunca birkaç konuşma oluyor. Duyabilmeyi çok istediğim konuşmalar. Konuşurken tavırları ve ifadeleri ciddi, hatta fırtınasız.

Sonunda masadan kalktıklarında, Trace çıkışa doğru yönelir.

Cole onu takip etmek yerine sahneye çıktı. Ona doğru dans ediyorum.

Akrilik platformun altından parlayan ışık demeti. Bir süre inceliyor ve hareket sensörünü test etmek için uzanıyor, elini takip etmesini sağlamaya çalışıyor.

Spot ışığı ayaklarımın altında kalıyor ve ben ayak hareketlerini yaparken beni bir yandan diğer yana takip ediyor.

Belki de terli kadınlardan etkileniyordur, çünkü tatlı merhamet, yanıyorum. Neyse ki ışık ısı yaymıyor. Trace bunu benim için özel olarak tasarlattı, ayrıca bu restoranın tadilatını, sahnenin eklenmesini ve kendi özel soyunma odamı da. Bunların hepsi -yakın zamanda öğrendiğim üzere- ben daha asık suratlı kumarhane sahibiyle tanışmadan önce benim işim için inşa edilmiş.

Cole ayaklarımın dibinde oyalanıyor, sanki ayrılma düşüncesine dayanamıyormuş gibi bana bakıyor. Bundan nefret ediyorum. Bizi buraya getiren *neden ve nasıllar* ne olursa olsun, şu anda ipleri elinde tutan benmişim gibi görünüyor ve yaptığım şey acımasızca.

Kafamda acı verici bir çözümü canlandırırken göbek dansı hareketleriyle akılsızca dönüyorum. Cole'la ilişkiyi şu anda bitirebilirim. Ona hayatıma devam ettiğimi, Trace'i *daha* çok sevdiğimi söyleyebilirim.

-Eşyalarını toplayıp gitmesini talep et. Bağları kopar. Kilitlerimi değiştir. Numarasını engelle. Onu başka biriyle yeni bir aşk ve daha derin bir mutluluk bulmaya zorlayın.

Benim için dayanılmaz olurdu, ama yapılacak en merhametli şey bu. Uzun vadede, hayatı bunun için daha iyi olacak. İki erkeği birden seven bir kadınla birlikte olmaktan iyi bir şey çıkmaz.

Bir sızı göğsüme saplanıyor ve yüzüm buruşuyor. Dönerek uzaklaşıyorum, dönüş rutinin bir parçasıymış gibi davranıyorum. Ölçülü nefeslerle, orta bölgemi dalgalandırmaya ve ifademi oluşturmaya odaklanıyorum. Sonra geri dönüyorum.

Sahnenin kenarına tutunuyor, artık tek görevinin *ben* olduğumu söyleyen bir bakışla beni buldozer gibi eziyor ve bir asker kavgadan geri adım atmaz.

Aynı zamanda bana az önce hayal ettiğim senaryonun tamamen saçmalık olduğunu söylüyor. Aşkımız değişen kilitler ve engellenen numaralarla bitmeyecek. İnatçı, sarsılmaz ve *kaderimizde var*.

Bakışlarımı yemek odasının girişinde duran adama doğru kaldırıyorum. Parmaklarını özel dikim pantolonunun ceplerine sokmuş olan Trace, omzunu uzaktaki duvara yaslamış, tek bir noktaya odaklanmış bir şekilde beni izliyor.

Belki de gitmesine izin vermem gereken kişi odur. Ama Cole döndüğünden beri hiç baş başa vakit geçirmedik. Belki bu gece onunla kalırım ve bu konuyu açıkça konuşurum.

Cole ellerini sahneden kaldırıyor ve sanki gitmeye hazırlanıyormuş gibi doğruluyor. Tavrını okuyabiliyorum; gergin omuzlar, sıkışmış dudaklar, *oyalanma*. Kabul etmeyebilir ama bu ona zarar veriyor.

Ona doğru süzülüyorum ve dudaklarımı parmaklarıma bastırıyorum. Sonra eğilip parmaklarımı ağzına değdiriyorum, okşayışımın çenesi boyunca tüylenmesine ve çenesindeki girintiden uzaklaşmasına izin veriyorum.

"Seni seviyorum," diyor.

Başımı sallıyorum ve kalabalık bir yemek salonunda sahnede söylemek isteyip de söyleyemediğim onca şeyle gözlerimi yumuşatıyorum.

Çıkışa doğru adım atar ve Trace'e katılır. Birlikte, tüm havayı da yanlarına alarak kapının ardında kaybolurlar.

Aşk, kanatları olan derin bir nefestir. Göğüste çırpınır, çırpınır ve kalbin ritmiyle dans eder. Onsuz kendimi boğulmuş ve cansız hissediyorum.

Onlar olmadan, bir daha asla nefes alamayabilirim.

Gece yarısı fiziksel olarak bitkin ama duygusal olarak enerjik bir şekilde sahneden iniyorum. Dans etmek kafamı boşaltıyor ve ruhuma hayat veriyor. Kendimi mutlulukla güçlenmiş hissediyorum ve Trace'le her şeyi konuşmak için can atıyorum.

Bissara'dan ayrıldıklarından beri onu da Cole'u da görmedim. Cole'un eve gittiğini varsayıyorum. Trace arazinin herhangi bir yerinde olabilir.

Soyunma odama gitmek yerine, Regal Arch Casino and Hotel'in ana katına doğru yöneldim. Şıngırdayan, yanıp sönen kumar makinelerinin ve kalabalık oyun masalarının yanından geçip sessiz bir koridora sapıyorum ve Trace'in özel asansörünü çağırmak için erişim kodumu giriyorum.

Asansörün içinde 31'e basıyorum. Kısa bir yolculuktan sonra kapılar açılıyor ve dışarı çıkıyorum.

Çatı katı sessiz, boş gibi görünüyor. Loş ışıklar soldaki açık mutfakı aydınlatıyor. Tam karşıdaki oturma odası karanlık, dikkatimi pencerelerin ötesindeki ışıltılı St. Louis şehir manzarasına çekiyor.

"Trace?" Koridorda ilerliyorum, ilk kapı aralığında duruyorum ve başımı egzersiz odası ile kapalı havuz alanına sokuyorum. "Evde misin?"

Sessizlik.

Lanet olsun. Alt kattaki barlardan birinde müşterilerle takılıyor olmalı.

Klorun nemi ve aroması beni bir huzur buharıyla kucaklıyor ve birden canım yüzmek istiyor.

Açık tuğla duvarları takip ederek yatak odasına ulaşıyorum ve burayı da çatı katının geri kalanı gibi düzenli ve boş buluyorum. Otelin en üst katında endüstriyel bir depo teması hakim, ancak bu odadaki yumuşak kırmızı ve kömür dokuları, erkeksi ambiyansı kaybetmeden sıcak ve rahat bir his veriyor.

Hizmetçi servisi haftada üç kez geliyor. Bugün izin günü, yine de kral boy yatağı yapılmış, uyumlu yastıklarla vurgulanmış. Düzelttiği ve kabarttığı görüntüsüne gülümsüyorum. Tam bir temizlik manyağı.

Hızlı bir duş alıp makyajımı, parıltımı ve sekiz saatlik terimi temizliyorum. Bitirdiğimde hala dönmemişti.

Onun devasa dolabında, en sevdiğim pembe bikinimi bulmak için çekmeceleri karıştırıyorum. Biraz düzensiz ve dağınık olduğum bir sır değil - Trace'in tam tersi. Takım elbiseleri ve gömlekleri

Benimkiler askıya nadiren çıkarken renk kodlu sıralar.

Arkamdan sürekli temizlik yapar ve asla şikâyet etmez. Çok az şeye tahammül eden bir adam için, benim tuhaf, sinir bozucu alışkanlıklarına bir şampiyon gibi katlanıyor.

Şimdi bikinimi nereye koydu?

Daha önce hiç görmediğim birkaç tanesiyle birlikte *mayo* etiketli bir çekmecedeki buluyorum - bunu *hayal edin*. Kişisel alışverişçisi yok. Bunun için fazla kontrolcü. Onu bir giyim mağazasında dururken ve bu cimri şeyleri seçerken hayal etmek kalbimi gülümsetiyor.

Yeni kıyafetlerden birini, aslında düzinelerce spagetti ipiyle birbirine bağlanmış birkaç küçük kumaş parçası olan askılı gümüş bir monokini giyiyorum.

Koridorda ilerleyerek egzersiz odasını geçiyorum ve kumarhane otelinin çatısındaki cam muhafazaya giriyorum. Sıcak aylarda, pencereli paneller geriye kayarak dışarıyı içeriye taşır. Ama St. Louis'de Ekim ayı soğuktur. Havuz alanı kış için kapatıldığından, burası sauna gibi hissettiriyor.

Havuz girişinin yanındaki dijital panelde duruyorum. Akıllı ev sisteminin çatı katındaki herhangi bir odada müzik çalmasını seviyorum. Aynı zamanda güvenlik ve başka şeyler de yapıyor, *daha önemli şeyler*

-*Trace*'in sözleri- ama ben sadece ses sistemi için giriyorum.

Çalma listem zaten yüklüyken, The Chainsmokers'tan *Don't Let Me Down*'ı seçiyorum ve sesi açıyorum.

Nemli sarı saçlarımı toplayarak belime kadar uzanan tutamları başımın üstünde düğümlüyorum ve bacaklarımı zıplatıyorum. Elimde değil. Müziğin kölesiyim ve saniyeler içinde dikdörtgen havuzun kenarında dans ediyorum.

Akılda kalıcı sözler beni şarkıya eşlik etmeye ve kalçalarımı oynatmaya teşvik ediyor. Nakarata geldiğimde, hiç olmadığım bir şarkıcı gibi şarkıya eşlik ediyor ve bir kol belime dolanıp beni döndürdüğünde tamamen hazırlıksız yakalanıyorum.

Güçlü dudaklar nefesimi yutmadan hemen önce sinsi mavi gözler ufkumu aydınlatıyor.

Trace kalçalarımın arkasından tutuyor ve beni vücuduna kaldırıyor, beni öyle tutkuyla öpüyor ki dünya eğiliyor ve sonsuzluk duruyor.

Bacaklarımı kalçalarına doluyor ve dilinin günahkâr darbelerine uyararak ona karşı eriyorum. Tadı sıcaklık ve aşk gibi ve seks gibi hissettiriyor. Gevrek takım elbisesinin altında açlığı titreşiyor ve parmakları özür dilemeden kışımı kazıyor. Sabırsız. Açgözlü. Şehvet dolu.

Kollarımı omuzlarına dayıyorum ve ellerimi saçlarına doluyorum, ağzımın içini yalarken, dilimi kovalarken ve zevkini inletirken dayanıyorum.

Belimi sıkıca kavrayarak başımdaki düğümü gevşetiyor ve sırtımdan aşağıya doğru saçlarımı okşuyor. Düğümleri nazikçe ayırması şeytani, dili duyularımı yok ederken parmakları dalgınca hareket ediyor.

İlahi derecede güzel ve şeytani derecede baştan çıkarıcı, lütuftan düşmüş bir savaşçı melek gibi. Ama her zaman zarif, her hareketi hesaplanmış, hareketleri kesin, kontrollü ve erotik olarak çekici.

Şarkı kayboluyor, nefes alışverişlerimiz dışında tüm sesler kesiliyor.

Öpüşmeyi kesiyor ve kaşlarında sert bir çatıklık ve dudaklarında daha da derin bir çatıklıkla bana bakıyor. Bu onun için çok doğal bir ifade -şiddetli, heybetli, görünüşte hoşnutsuz. Kaşlarını çatması eskiden beni rahatsız ederdi. Ama şimdi onun arkasındaki adamı anladığım için, onu çok lezzetli ve yalanabilir buluyorum.

"Selam, seksi şey." Parmak uçlarımı fayanslara doğru indiriyorum.

Benden o kadar uzun ki ona gülümseyebilmek için başımı arkaya doğru eğmem gerekiyor.

"Selam, güzelim." Yüz ifadesi yumuşuyor ve bir parmak eklemine çenemde gezdiriyor. "Teşekkür ederim."

Dün geceki mesajı. İyi uyuduğumu söyleyemem ama mesajın bunu kolaylaştırdı. Seni özledim." "Ben de seni özledim." Ellerimi takım elbise ceketinin keskin yakalarında gezdiriyorum.

"Bu gece benimle kal."

"Tamam." Yanağımı göğsüne yaslıyorum ve tıraş losyonunun baştan çıkarıcı kokusunu içime çekerken gözlerimi kapatıyorum. "Benimle yüzer misin?"

Etrafında bir daire çizmek için geri adım atmadan önce huzurlu bir an için beni tutuyor.

"Sen bunu giyerken seninle suya girersem..." Belimdeki çapraz askıları çimdikliyor. "Bu perhiz saçmalığı sona eriyor." Arkamda durup parmaklarını kalçalarımın kaburgalarına doğru gezdiriyor, kollarını altına sokup göğüslerimin altındaki iplere fiske vuruyor. "Çıkar şunu."

Vücuduma yayılan sıcaklık dalgaları meme uçlarımı sertleştiriyor ve tenimi karıncalandırıyor. Mayoyu çıkarmak mümkün değil. Kravatını tutup onu da mayosuyla birlikte benimle birlikte suya sokmak istiyorum. Ama o da mahvolmuş giysilerini çıkarmak zorunda kalacaktı. O zaman tamamen ıslak, çıplak ve karşı konulmaz olurdu.

Seks yok kuralıma lanet olsun.

Onun elinden kurtulup havuza doğru koşar adımlarla atlıyorum ve derinlere doğru gülle atıyorum. Başımın üzerinden akıp tenimi doyururken suyun sıcaklığı mükemmel.

Dip boyunca kayarak sıg uca doğru yüzüyorum ve merdivenlerin yakınında hava almak için yukarı çıkıyorum.

Trace birkaç adım ötedeki bir şezlongun kenarına çöküyor. Parlak ayakkabıları, kolalı siyah pantolonu ve kravatıyla yerinde görünmemesi gerekirdi. Ama tam tersi, sanki su sesi ve klor yoğun atmosfer burada olmamalıymış gibi. Kıyafetler ve çevre adamı adam yapmaz. Ne giydiğine ya da nerede olduğuna bakılmaksızın, sanki aurası ona dokunan havayı tanımlıyormuş gibi, ambiyansı belirliyor ve mekana hükmediyor.

Şezlongun ucuna tünemiş, dizlerini bükmüş, dirseklerini ve vücudunun üst kısmının eğimini destekliyor. Duruşu tembel bir umursamazlık yayıyor ama kutup mavisini gözlerindeki parıltı bana rahat olmadığını hatırlatıyor, bu gece değil. Bizimle ve gelecekle ilgili çok fazla belirsizlik var.

Ona doğru yürüyorum ve kollarımı güvertede kavuşturuyorum. "Cole'la ne konuştunuz?"

"Zamanımı seninle Cole'u tartışarak geçirmeyeceğim."

"Yani o yokmuş gibi mi davranacaksın?"

"Şimdilik... evet."

"Konuşmamız gerek Trace. Er ya da geç değil. Mesela bu gece."

Bana bakıyor, hareketsiz, ifadesiz, güzel yüzünde en ufak bir teslimiyet pırıltısı yok. Hayal kırıklığına uğramış bir nefes bırakıyorum. "Birkaç dakika yüzmek istiyorum. Ne yapacaksın?"

"Seni izleyeceğim."

Zaten beni izliyor. Yoğun bir şekilde. Zorlayıcı bir şekilde. Yanağımın içini çiğneyerek başka tarafa bakıyorum. Yüce İsa, bu adam... bu düğmeli, katı katmanlı, yapışkan bir merkezi olan kötücül bir şekilde yakışıklı adam derimin altında o kadar derin ki kendimi ondan ayırma düşüncesini yutamıyorum. Onu itmenin ıstırabı dayanılmaz olurdu.

Bu düşüncelerden sıyrılarak bedenimi harekete geçiriyorum ve suyu yarıyorum. İleri geri, yönsüz ve amaçsızca dalıyor ve yüzüyorum. Ama ne zaman hava almak için yukarı çıksam, bakışlarım hiç şaşmadan onunkilere takılıyor.

Hala bir heykel gibi, duruşu güçlü *bir* adamın duruşu, sanki *ben tüm topraklardaki en büyük ve en acımasızım ve dikkat etmeniz iyi olur der gibi.*

Dikkat çekici olan şey, agresif ya da gürültücü olmadan bir lider olması. Sofistike bir incelikle dikkatimi çekiyor; sesinin soğuk tonu ve vücut dilindeki sakin hesaplama, ellerini arkasında kavuşturarak her zaman takındığı çok bilmiş tavır gibi. Nerede ve kiminle olursa olsun pozisyonunda

rahattır. Buna oturmak da dahil

nemli havuz odasında ağır bir takım elbise giyiyor.

Yüzmemi bitirip sudan çıkmak için merdivenleri kullanıyorum, göz ucuyla onu inceliyor, bakışlarının başka yöne kaymasını bekliyorum. Ama bakmıyor.

Bana bakmaktan hoşlandığını defalarca söyledi ama beni izlemesinin tek nedeni bu değil. Her şeyden sorumlu olmak, etrafında olup biten her şeyin farkında olmak onun doğasında var. Ve *benim etrafımda*. Eğer istediği gibi olsaydı, soluduğum havayı, tenimdeki suyu ve kalbimin atışını kontrol ederdi.

Onun bu yönünü seviyorum ve sanırım bu benim itaatkâr olduğum anlamına geliyor. Ama bunun için onu çalıştırmayı da seviyorum. İşleri zorlayıcı ve ilginç tutmak için.

İstedikini elde ettiğinde -ki genellikle elde eder- aldırmiyorum. Çünkü niyeti samimi. Beni ezmeye, zarar vermeye ya da aşağılamaya çalışmıyor. Beni havuzda boğulmak, kilitli olmayan evimde soyulmak ve ölü bir adamın yasını tutarak yıllar geçirmek gibi hayatın tüm tehlikelerinden korumak istiyor.

Göğsüm sıkışıyor. Onun aşırı korumacı bir kontrolcü olmasından yakınıyor olabilirim ama o da en az benim kadar biliyor ki zorba tavırları beni hiç memnun etmiyor.

Ben kurulanırken o da ayağa kalkıp beni yatak odasına ve dolabına kadar takip ediyor. Havluyu bırakıp omzumdaki kayışlara uzanıyorum ve kapı aralığında duran çerçevesine bakıyorum.

"Biraz mahremiyet?" Ona kocaman, masum gözlerle bakıyorum.

Çıplaklık konusunda mütevazı olmadığımı biliyor. İlişkimizin bu kafa karıştırıcı döneminde kendimi frenleme ihtiyacımı da anlıyor. Yine de gitmek için bir hamle yapmıyor.

Onun yerine daha uzun duruyor, elleri kalçalarında, göğsü açık. Cesaretin varsa yap tavrıyla kabarmış bir horoz gibi.

İnatçı Trace Savoy'la savaşmanın en basit yolu boyun eğmemektir ki bence bundan gerçekten zevk alıyor.

İlk adım ona daha iyi bakmaktır ve ben hile yapmaktan çekinmem. İşin püf noktası burun köprüsüne bakmak çünkü cidden, gözleri kemik eriten lazerler gibi ve kimse bununla yarışamaz.

Burnu da geri kalanı gibi mükemmel. Blok şeklinde erkeksi bir şekli destekleyen şık yan duvarları ve köprü ucundan aşağı doğru eğimli doğal bir düzlük derecesi ile orantılı ve aristokratik yüzüne uyuyor.

Tamam, sadece lanet bir burun. Gerçekten onun serulean gözlerinin parlaklığına kapılmak istiyorum, ama aynı zamanda kazanmak da istiyorum.

"Bunu bütün gece yapabilirim." Saniyeler geçtikçe pes ettiğimi hissediyorum.

"Ya da sadece mayoyu çıkarabilirsin." Daha geniş bir duruş benimsiyor, bacakları açık, omuzları geride, buz mavisi havuzları asla başka tarafa bakmıyor.

İkinci adımın zamanı geldi. O bana dokunmadan *önce* ben ona dokunacağım. Çünkü ilk hamleyi ben yaparsam, üstünlüğü ele geçiririm, değil mi?

Uzanıp parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum, kravatının arkasındaki o seksi oyuğa dalıyorum. "Arkanı dön. Hemen geliyorum."

Yavaşça nefesini bırakıyor ve kaşlarını çatıyor.

Bakışlarım kayıyor, sanki onun traktör ışını gözleri tarafından çekilmiş ve yakalanmış gibi. Bu bir tuzak. Onun sarsılmaz göz temasına dayanamıyorum. O *beni* tutuyor. Sadece bir bakışla yakalanıp zincirleniyorum.

Lanet olsun. Bu artık mayomu çıkarmakla ilgili değil. Bu bir irade savaşına dönüştü ve neden bilmiyorum ama onu yenmek istiyorum.

Trace gibi bir adamla karşı karşıya gelmenin üçüncü adımı, onun incelikli sinyallerini görmezden gelirken arkadaş canlısı ve ağırbaşlı görünmektir. Parmaklarını pantolonunun cebine sokup başparmaklarını sikine doğru eğmesi gibi, sanki bana en büyük aletin kimde olduğunu hatırlatmak ister gibi.

Bir aracım olmadığını ve bu maskaralığın tüm amacının dikkatini sahip olduğum varlıklara çekmemek olduğunu görünce, ne yapacağımı şaşırdım. Ama pazarlık yapabilirim. Beni Bissara'da dans etmem için işe aldığında bir şekilde pazarlık yapmayı başardım.

"Bu gece nerede uyuyacaksın?" Ona sırtımı veriyorum ve çekmecelerde pijama arıyorum. Hiç bulamayacağım, çünkü sadece Trace'le çıplak yattım.

"Yatakta uyuyorum." Derin tınısı omurgamı titretiyor. "Seninle birlikte." "İki şartla."

"Tartışmaya açık değil."

Cole'un yatağını paylaşmasına izin vermeyeceğim ve aynı kuralı Trace için de uygulamalıyım. Ama bir istisna yapacağım, çünkü Trace'in özdenetimine kesinlikle güveniyorum. Cole'un mu? O kadar da değil.

Ama bunu sadece Trace koşullarına uyarsa yapacağım.

"İlk koşul," diyorum. "Kıyafetlerle uyuyorum ve bütün gece üzerimde kalıyorlar."

Eli çevremde hareket ediyor, askılarından birinden beyaz bir düğme çekiyor ve önümde tutuyor. Gömlek ince, neredeyse transparan, ama kabul ediyorum ve çekmecedan bir çift beyaz külot çıkarıyorum.

"İkinci koşul." Arkamda asılı duran çatık kaşlara bakıyorum. "Ben giyinirken dışarı çık." "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Daha da yaklaşıyor, göğsü sırtımı okşuyor.

Ellerini omuzlarımdan geçirip kayışları kollarımdan aşağı kaydırıyor. "Vücudunun her santimini öptüm. Her kıvrımı, çukuru ve narin çili bilirim. Saklayacak hiçbir şeyin yok-"

"Saklanmıyorum." Bir elim kalçamda, çenemi omzumun üzerinden kaldırıyorum. "İsteklerime saygı göster, Trace."

Çenesi sertleşiyor ve etrafımda hışımla dolanıyor, hızlı ve öfkeli adımlarla dolabın derinliklerine doğru yürüyor. Sırtı bana dönükken mokasen ayakkabılarını tekmeliyor ve ayakkabılar düzenli ayakkabı rafının yakınına düşüyor. Takım elbise ceketini çıkarıp çamaşır sepetine doğru fırlatırken nefesleri öfkeyle yükseliyor.

Çok kızgındı ve bunu kazanamayacağımı biliyordum. Bu yüzden arkamı dönüp hızla tişört ve külotumu giydim.

Bunu yaptıktan sonra geriye kayıyorum ve onu kalçalarının üzerinden bir çift lacivert boxer külot geçirirken buluyorum, uzun omurgası hayal kırıklığıyla gergin.

Bana doğru dönüyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Belirsizlik tenimden süzülüyor ve kollarımı belime doluyorum.

Yüz ifademde gördüğü her neyse, duruşunun kendinden emin halden endişeli hale geçmesine neden oluyor. Ensesini ovuşturuyor ve bir ayağından diğerine kayıyor.

Sonra kollarını indirip yanlarına doğru uzatıyor. "Buraya gel."

thirteen

Son altı ayın bir noktasında, düğümlü kravatı ve kolalı kişiliğiyle asık suratlı Trace Savoy, kalbime girme yolunda pazarlık yaptı. Bana puştlukla ilgili yepyeni bir bakış açısı kazandırdı - onun kırılganlığının nadir anlarını takdir etmemi sağlayan *bir* bakış açısı. Kollarını açmış, üzerinde boxer külotu ve çıplak bir şefkatten başka bir şey olmadan karşımda durduğu zamanki gibi.

Şimdi olduğu gibi.

Beni bekleyen kollarına atılıyorum ve çıplak göğsünün erkeksi kokusunu içime çekerek sıkı beline sarılıyorum.

Yavaşça, derin derin nefes alıyor, sanki aylardır aldığı ilk nefesmiş gibi.

"Aç mısın?" Saçlarımı okşuyor, parmaklarını şefkatle saç tellerimin arasında dolaştırıyor.

"Birkaç saat önceki molamda bir şeyler yedim."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kaldırıyor, kollarının beşiğinde tutarak beni dolaptan çıkarıyor ve yatağına yuvarlıyor. Kalçaları bacaklarımın arasına sıkışmış ve kalbi benimkine çarparken üstüme düşüyor.

Birlikte, dekoratif yastıkları yere fırlatıyoruz ve yatak takımları yoldan çekilene kadar kıvranıyoruz. Sonra sadece o, ben ve dolapta birbirimize söylediğimiz her kelimenin altında mayalanan öpücük.

Dudakları ağzıma karşı duyuşal bir şekilde hareket ediyor, dili sürtünüyor, alay ediyor ve benimkini dans etmeye ikna ediyor. Pazılarına yapışıyorum, üzerimdeki ağırlığını seviyorum, uzun, kaslı gövdesinin aşağı doğru bastırdığını ve bizi o ana hapsettiğini hissediyorum.

Bacaklarımız içgüdüsel olarak birbirine dolanıyor ve elleri saçlarıma geri dönüyor, şimdi eskisinden daha sert, öpücüğün hızını kontrol ederken kökleri çekiyor. Daha derin, daha sert, ağzımı hararetle yiyor, başlarımızı eğiyor ve bizi birbirimize mükemmel bir şekilde uyduruyor.

Kalın, ağır boyu külotumun kasıklarına sürtünüyor, ama itmiyor ya da aramızdaki engelleri kaldırmaya çalışmıyor. Tanrıya şükür, çünkü irade gücüm hızla düşüyor.

Bunu hissetmiş gibi görünüyor ve geri çekilerek bizi yan yana, göğüs göğüse konumlandırıyor. İri gözbebekleri, kapüşonlu gözleri ve kesik kesik aldığı nefesler arzusunun sinyallerini veriyor. Eğer aşağı baksaydım, iç çamaşırının delik olduğunu görürdüm.

Ona işkence ediyorum ve bu düşünce göğsümü sıkıyor.

Biraz yoksunlukta yanlış bir şey yok, ama bu konuda kendimi suçlu hissediyorum. Baş belası gibi hissediyorum. "Bundan hoşlanmıyorum... Aramızdaki bu mesafeden." Parmaklarımı yüzünün yontulmuş çizgilerinde gezdiriyorum,

Saat beş yönündeki gölgesinin çizilmesinden zevk alıyordu.

"Geçici bir durum." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Ne kadar geçici? Zaten bir hafta oldu. İhtiyacım var-"

Bir parmağını dudaklarıma dokunduruyor. "Zorlama. Bir yarışta değilsin ve ben de hiçbir yere gitmiyorum."

Elini tutuyorum ve parmaklarımızı aramızda birleştiriyorum. "Bu senin için sorun değil mi? Yeniden başlamak, çıkmak falan?"

"Şeyler mi?" Bana için için yanan bir bakış fırlattı. "Bu konuda daha fazla şey duymak isterim." "Ciddiyim, Trace. Bütün bunlar hakkında aklın nerede?"

"Durum pek ideal değil ama bensiz yeniden başlamandan çok daha iyi." Ağzı seğiriyor ve kalçasını benimkinin arasına sokarak bizi yakınlaştırıyor. "Rekabetle başa çıkabilirim."

Keşke onun özgüveni bana da yansısı, çünkü kararsızlığım yüzünden kendimi çok kötü hissediyorum. "Bu gece eve gelmeden önce kiminleydin?"

Gözleri kararıyor. "Cole."

Onca zaman mı? Ve birbirlerini öldürmediler mi? Onları birlikte takılırken hayal etmeye çalıştıkça merakım çılgınca artıyor. "Neredeydiniz? *Saatlerdir* mi?"

"Ofisimde."

"Ne yapıyorsun?"

"Konuşuyorum"

"

"Artık kısa cevaplar yok, lanet olsun. Ne hakkında konuştunuz?" "Bir şeyler." Gözleri parlıyor.

İnledim. "Çileden çıkarıyorsun."

"Göz kamaştırıcısın." Alt dudağımı öpüyor ve yavaşça ağzına çekiyor. "Flört etmeyi bırak." Sırtışımla savaşıarak geri çekiliyorum. "Ciddiyim."

"Ben de öyle." Büyük boy gömüğümün altından kalçamı kavırıyor ve kalçalarımızı birbirine kenetliyor. "Gerçekten nefes kesicisin."

"Teşekkür ederim." İltifatının tadını çıkararak sert bedenine daha da sokuluyorum ve ne konuştuğumuzu hatırlamaya çalışıyorum. Ah, doğru ya. "Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum ama hayatımdaki en önemli iki insan birlikte çalıştı, eskiden en iyi arkadaşlardı ve ben sadece... İlişkiniz hakkında daha fazla şey anlamak istiyorum. Bu benim için önemli."

Dalgınca saçlarımla oynuyor ve gözleri birkaç saniyeliğine odağını kaybediyor, sonra düzelip benimkilere kilitleniyor. "Onun idarecisi olmadan önce ben de onun gibi bir ajandım."

Dirseğimi kaldırarak doğruldum. "Operatör mü? Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu şekilde kalacak. İnternette araştırma yapmayın. Cevap bulamazsınız ama birileri araştırdığınızı anlar."

"Birisi mi?" Kafa derimde bir ürperti dolaşıyor. "Hükümet mi? Beni izliyorlar mı?" "*Hükümet* herkesi izliyor. Özellikle Cole gibi insanlarla bağlantılı olanları ve beni." Bir elini yanağıma koyuyor ve başparmağını dudaklarımda ileri geri gezdiriyor. "Birlikte sahadaydık, birkaç yıl boyunca çeşitli görevlerde ayrılmazdık. Böyle biriyle birlikteyken, yaptığımız şeyi yaparken, onu açıklayamayacağım bir düzeyde tanırsın. Ona zayıflıklarınızla, korkularınızla, *hayatınızla* güvenirsiniz. Kardeş olursunuz."

Boğazı düğümleniyor ve tüm ifadesi sertleşiyor. Elimi onun elinin etrafına doladım ve

Ağzımı, parmak eklemelerini teker teker öperek.

Düşüncelere dalmış sessizliği sürdükçe, içimdeki her şey kıpırdamadan duruyor ve sessizce devam etmesini istiyor. Ama kendimi sabırlı olmaya zorluyorum.

Beni fazla bekletmiyor. "Onun idarecisi olmam için terfi teklifi aldım." "Patronu gibi mi?"

"Evet, onun patronuydum ama bu düşündüğünüzden farklı. Bu güven üzerine kurulu bir ilişki. Her operasyonda ona rehberlik ettim ve o da kendisini öldürtmeyeceğim konusunda bana güvendi."

"Ona nasıl rehberlik edeceksin?" Cevap alma ihtiyacıyla gergin bir şekilde ona doğru geriliyorum. "Ticari sırları veremeyeceğini biliyorum ama onun bir suikastçi gibi insanları öldürdüğünü hayal edip duruyorum. Doğru iz üzerinde olup olmadığımı bana söyleyebilirsiniz."

Sanki vereceği yanıtı düşünüyormuş gibi alnında oluklar oluşuyor. "Bilgi toplamanın ulusal güvenlikte önemli bir rol oynadığı bir sır değil."

"Gizli istihbarat gibi mi? Cole bir istihbarat elemanı mıydı?"

Dudakları, "*Ne kadar tatlısın*," diyen bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bazen bir görevdeki tek amaç bir parça bilgi elde etmektir. Bazen bu yıllar alır."

"Kimden bilgi? Bir düşmandan mı?"

"Bir düşman, muhbir, sığınmacı ya da kendi iç kurumlarımızdan. Burada genelleme yapıyorum ama kanunları yapanlar ve kanunları yapanlar üzerinde kanunları uygulayanlar var."

"Tanrım. Kulağa sinsice geliyor. Ve tehlikeli." Onun çakmak çakmak gözlerine bakarken kalbim hızlanıyor. "Ama kar maskesi takıp haneye tecavüz ederek bilgi çalamazsın. İncelik ister, değil mi? Eğer tek bir görev için yıllarını harcıyorsan..."

...görünüştümü değiştirmek, başka bir takma isim almak ve senden çok ama çok uzakta kalmak zorunda kaldım...

Gözlerim farkına vararak irileşiyor. "Bu gizli bir iş, değil mi?"

"Süreçler ve çalışma tarzı sınır dışı konulardır. Size gizli bilgi vermedim, ancak kullandığım bazı terimleri tekrarlıyorsanız dikkat çekebilir."

"Yapmayacağım."

"Bree'ye ya da ailene değil-"

"Söz veriyorum, Trace." Yastığa doğru eğildim ve yüzümü onunkine yasladım. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Cole'un bana verdiğinden çok daha fazlası ve şimdi yaptıkları işi daha net anlıyorum. Arkama yaslanıp Trace'in rahatlamış ifadesini inceliyorum.

Kuşkuya kapılıyorum. Bunu bana neden şimdi söylüyor?

O ve Cole savaş halindeler. İkisinin de birbirlerine üstünlük sağlamak için ellerinden geleni yapacaklarını sanmıyorum. Ve Trace bana Cole'un veremeyeceği bir şey verdi. *Samimiyet*. Bu sadece onun bir oyunu mu? Böyle düşünmekten nefret ediyorum ve belki de yanıliyorumdur. Umarım yanıliyorumdur.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Cole'la bu gece ne konuştunuz?"

Burun delikleri alevlendi. "Bunun cevabını zaten biliyorsun."

Muhtemelen *ben*. "Varsaymak istemiyorum. Bana söyleyecek misin?"

"Tehditler savurdu. Ben de kendi tehditlerime karşılık verdim. Şimdi aynı sayfadayız." "Ne tür tehditler?"

"Danni-"

"Lütfen?"

"Ölüm tehditleri." Nefesini dışarı üflüyor. "Onunkinin benimkinden daha yaratıcı olduğunu kabul ediyorum. Ama annemle ilgili olan..."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne dedi o?"

"Eğer sana bir daha aletimi sokarsam, canlı canlı derimi yüzecek, derimi güneşte kurutacak ve annemin cesedini sismek için prezervatif olarak kullanacak."

Vücudum soğuyor, sesim dehşet dolu bir fısıltıya dönüşüyor. "Öyle bir şey söylemedi." "Bunu ağzından kaçırdığında oldukça ateşliydi."

"Aman Tanrım." Sırt üstü döndüm ve tavana baktım. "Ve sen de onun hayatı için tehditler savurdun?" "Evet." Kararlı bir yanıt, utanmaz bir şekilde. "Eğer seninle seks yaparsa-"

Ona doğru dönüyorum, ağzım açık. "Birbirinizi öldüremezsiniz."

"Elbette, yapabiliriz. Ama yapmayacağız." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bunu sana yapmayacağız." Gözleri titriyor. "Sadece onun canına okuyacağım."

"Hayır, yapmayacaksın."

Gülümsemeden gülüyor. "Yıllar boyunca birbirimizi kaç kez ölümüne dövdüğümüzü sana anlatamam."

"Ne zaman? Benimle tanışmadan önce mi?"

"Evet." Dudakları uğursuz bir zevkle kıvrılıyor. "O inatçı bir orospu çocuğu. Bazen onu yola getirmenin tek yolu çirkin suratını dağıtmaktır."

"Bunu arkadaşken mi yaptınız?" Omuz silkiyor.

Mideme kramplar giriyor. "Bu çok boktan."

"Konuyu değiştirmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle."

Cole'la olan ilişkisini bir daha duymazsam, çok erken olacak. Ama bu konuşma bana pek doğru gelmedi.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bu konuşmayı manipüle ettin, değil mi? Onun hakkında konuşmayı bırakalım diye mi?"

Beni göğsüne doğru çekip yüzümü birkaç santim ötesinde tutmadan önce yüz ifadesinde bir şey yanıp sönüyor, neredeyse bir gülümseme. "Çok zeki ve güzel. Lanetlendim."

"Ölüme mahkûm mu?" Sırtarak başımı sallıyorum. "Şimdi dramatik olmaya başladın."

"Öyle miyim?" Saçlarımı yanağımdan çekip alıyor, kulağımın etrafında gezinen parmaklarının hareketini izliyor.

"Sana önemli bir soru sormam gerekiyor."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı.

"Eğer sen ve ben yollarımızı ayırırsak-" Kendimi aniden sertleşen göğsünün üzerinde yeniden konumlandırıyorum ve tereddütsüz bakışlarını tutuyorum. "Bir saniyeliğine bu senaryoyu hayal etmeyi deneyebilir misin? Kendini çok uzak bir gelecekte görebiliyor musun? Aşkını yeniden bulabilirsin, değil mi?"

"Bunu yapmayacağım." Beni vücudundan itiyor ve sırtı bana dönük bir şekilde yatağın kenarına tünüyor.

"Neden olmasın?" Ona doğru sürünüyorum. "Sadece bir fikir edinmeye çalışıyorum."

"Kimin kalbinin daha az kırılacağını belirlemeye çalışıyorsun." Omzunun üzerinden bana bakıp alay ediyor. "Gerçekten buna dayanarak mı karar vermek istiyorsun?"

Ses tonundaki küçümseme karşısında nefesim kesiliyor ve geriye yaslanıp aramıza birkaç metre mesafe koyuyorum. "Yıkım miktarını azaltmaya çalışıyorum."

"Pekâlâ, hadi *bu* senaryoyu oynayalım." Belini büküyor ve mavi alevleri bana doğru çeviriyor. "Kimin sensiz mutluluğu bulma ihtimalinin daha yüksek olduğuna karar veriyorsun ve onun gitmesine izin veriyorsun. Geriye hassas, huysuz, senin ellerin yol göstermeden aletini bulamayan bir dangalak kalıyor. İkimiz de onun kim olduğunu biliyoruz."

"Götlük yapma." "Bu lanet bir kopya."

"Pislik gibi davranıyorsun." Çaresizlik uzuvlarımı titretirken yataktan kalkıp odada adımlarımı hızlandırıyorum.

"Ben bir pisliğim, Danni. Birincilik için vereceğin oyu etkilemek için kişiliğimi değiştirmeyeceğim." "Bu bir yarışma değil." Ellerimi iki yanımda birleştirip önünde geniş bir duruş alıyorum. "Bunu bir yarışa çeviriyorsun."

"Bu hiç adil değil," diye fısıldıyorum ve kalbim göğüs kafesime çarparak geri çekiliyorum. *Ben* nasıl Bunu bir yarışmaya mı çeviriyorsun? "Bunu ben istemedim. Sadece doğru olanı yapmak istiyorum."

Boğazım düğümleniyor ve gözlerim doluyor. Arkamı dönüp pencerelerin olduğu duvara doğru yürüyorum ve avuçlarımı serin cama dayıyorum.

"Cole ve ben bu gece bir konuda anlaştık." Penceredeki yansıması yataktan kalkıp sırtıma yaklaşıyor. "İkimiz de bir karar vermek için sana baskı yapmayacağız."

"Ne demek istiyorsun?" Aynalı silüetinin sinsice yaklaşmasını izliyorum.

"Sana bir zaman çizelgesi vermiyoruz. Hiçbir şey *yapmana* gerek yok." Birkaç santim arkamda duraklıyor. "Bırak kendi kendine olsun."

"Kararın gerçekleşmesine izin vermek mi?" Kelimeleri ağzımda evirip çeviriyorum, fikrin tadına bakıyorum. "Kader gibi mi?" "Evet." Alnını başımın arkasına değdiriyor. "Diğer her şeye böyle yaklaşıyorsun.

hayatında. Tüm kalbimle ama plansız."

"İkinizin de kaderi beklemek isteyeceğini sanmıyorum. Sizi oyalamayacağım."

"Beni oyalamadığından emin olabilirsiniz." Ellerini omzumda gezdiriyor, birini kolumdan aşağı okşarken diğerini boğazıma doluyor ve sıkıyor. "Kontrol bende. Her zaman."

"Ama kuralları ben koyuyorum." İçimde çığ gibi büyüyen arzuyla boynumdaki parmakları sıkıca kavriyorum.

Arkamda giderek artan sertliği nefesimi kesiyor ve bacaklarımı titretiyor. Güç ve cazibe tek bir güçlü elde toplanmış, beni yerimde sabitliyor ve dikkatimi istiyor.

Onu nasıl da istiyorum. Onun hâkimiyetini, açlığını ve dayanıklılığını istiyorum. Ona doğru geri çekiliyorum, sert göğsüne doğru sarkarken bir yandan da geri çekilme ihtiyacıyla savaşıyorum.

Sırtıma doğru yaklaşıyor, boynuma doğru yukarı doğru baskı uyguluyor - parmak uçlarımda yükselmem için sessiz bir komut. Bunu yaptığımda, ereksiyonunun şişmiş başını kıkımın çatlağından aşağı kaydırıyor ve amıma doğru itiyor. O kadar sert ki, boxer külotunda bir delik açmadığına şaşıyorum.

"Küçük, dar bedeninin içinde olmak istiyorum." Boğazımı sıkarken, diğer elini karnımın üzerinde gezdiriyor ve daha aşağıya, daha aşağıya inerek bacaklarımın arasına girip külotumun kasıklarını okşuyor. "Eğer konuyu zorlamak istersem, saniyeler içinde yalvarmanı sağlayabilirim. Yeterince açık olabildim mi?"

Elinin kelepçesinde başımı sallıyorum. Yetki onda ve benim bir şikayetim yok. İkimizin de hoşuna giden bu. Endişe ve karar yükünü omuzlarımdan alıyor ve sınırlarıma saygı göstermesi konusunda ona güveniyorum.

Ama aptal kurallarım yüzünden şu anda çok fazla limitim var.

Boğazımı serbest bırakıyor ve ödünç aldığı gömleğin yakasını boynumda düzeltiyor. Sonra bir elini başımın üstündeki cama dayıyor ve arkasını işaret ediyor. "Yatağa geç ve üzerini ört."

Ses tonundaki sertlik, emrine uymak için sıçramama neden oluyor. Ondan korktuğum için değil, sözlerinin gerginliğinde kısıtlamasının çözüldüğünü duyduğum için. Acı verici bir şekilde tahrik olmuş durumda ve onunla oynamak gereksiz ve zalimce olurdu.

Yorganın altına giriyorum ve kasıklarına doğru uzanışımı izliyorum, başı aşağıda, ağır ağır nefes alıyor. Sırtı bana dönük ama ne yaptığını tahmin edebiliyorum. Aletin tabanını sıkarak boşalmasını geciktirdiğini görmüştüm. Şimdi de bunu yapıyor, boşalmanın eşiğinde olduğundan değil, ama belki de dürtülerini bastırmasına yardımcı oluyor.

Nefesleri azalmadan ve omuzları gevşemeden önce birkaç dakika bu pozisyonda kalır. Yatağa doğru döndüğünde siki hâlâ kalkıktır ama külotunun içinde aşağı doğru bükülebilecek kadar yumuşaktır.

Odayı geçiyor, ışığı kapatıyor ve yanıma kayıyor. Kolları etrafımda dolanırken ve bacağı benimkinin üzerinde dururken ona doğru yuvarlanıyorum, beni etkili bir şekilde kafesliyor. Onun kucağında kundaklanmayı seviyorum ve onun gücüne sığınarak daha da yakınlaşıyorum.

Koyu sessizlik etrafımızı sarıyor, nefeslerimi tutuyor ve cevaplar için havayı yağmalıyor. Sessizliği, söylemek istediği her şeyi söylediğini gösteriyor. Ama tartışma tamamlanmamış gibi hissediyorum.

Kararın kendiliğinden oluşmasına izin vermemi istiyor ve acelesi olmadığını iddia ediyor. Bu kulağa ideal geliyor - her şey düşünüldüğünde - ama arkama yaslanıp nasıl dinleneceğimi bilmiyorum. Bir karara ihtiyacım var.

Üçümüz arasındaki bu şey hassas bir denge oyunu. Dün gece diğerini yatağımdan reddettikten sonra şimdi bile bir adamla yatıyorum. Kendimce sebeplerim var, ama hala içimi kemiriyor, incelenmek için yalvarıyor.

"Trace?"

"Hmm?" Derin sesi göğsüme işliyor.

"Sana bir şey söylemek istiyorum ama bunu Cole'a karşı kullanmanı istemiyorum."

Bana karşı sertleşiyor. "Kollarımda yatarken onu düşünmenden nefret ediyorum."

"Durumu ve ikinizle de çıkmanın getirdiği her şeyi düşünüyorum." "Sana boş vermeni söylemiştim."

"Bana seçimin kendi kendine olmasına izin vermemi söylemiştin." Bir avucumu göğsüne koyup parmak uçlarımla kalbinin temposunu takip ediyorum. "Ama sizden biriyle her birlikte olduğumda vermem gereken başka kararlar da var."

"Devam et."

"Senin yatağında uyuyorum. *Seninle birlikte*. Bunu Cole ile yapmayacağım." "Nedenini sormaya korkuyorum." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, beni okşuyor. "Nedenini zaten biliyorsun."

"Çünkü aletini kontrol edemiyor." Eli duraklar. "Kaç kadın siktiğini biliyor musun?"

Azı dişlerim birbirine çarpıyor. "Nefret dolu olmana gerek yok. Kadınları hakkında her şeyi biliyorum. Seks yapmayalı yıllar olduğunu da biliyorum. Bu yüzden onu biraz rahat bırak."

"Onu bir daha gördüğünde yapacağın şey bu mu? Hayatının aşkını bir işle takas ettiği için ona biraz müsamaha mı göstereceksin?"

"Ne var biliyor musun? Unut gitsin." Göğsüne bastırıyorum. "Sen gerçekten bir pisliksin."

Kolları sıkılaşıyor, bırakmayı reddediyor. Bir süre mücadele ettikten sonra yere yığılıyorum, benden iki kat büyük bir adama karşı fiziksel bir mücadele veremeyecek kadar yorgunum.

Beni kendine doğru çekti ve derin bir nefes verdi. "Özür dilerim. Haddimi aştım."

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum, kaba tepkisi yüzünden hâlâ kırgınım.

"Bana söylemek istediğin şeyi söyle." Boynumu okşuyor. "Kıçımı göstermeyeceğime söz veriyorum." "Hayır." Ondan uzaklaşıyorum.

"Danni," diyor asık suratlı ve homurdanarak.

"Bana hırlamak yerine, belki de beni kibarca ikna etmeye çalışmalısın?"

"Yuvarlan."

Bu hırıltıdan bir oktav bile değil. Buna boyun eğmemeliydim ama merakım kazandı. Göğsümün üzerine yatmak için yer değiştirdiğimde, karanlıkta üzerime tırmanıyor ve kalçalarıma biniyor.

Neyin peşinde olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum ve hemen yüzüstü yere kapaklanıyorum, çünkü Tanrı'nın tatlı annesi, parmakları... omurgam boyunca... kaslarımı çalıştırıyor... *cennet*.

Yastığa doğru inerken, onun güçlü, büyü, inanılmaz ellerinin altında tereyağı gibi sıvılaşıyorum. "Durma."

"Bunu daha önce başka bir nedenle yastık yerken de söylediğini duymuştum."

"Bu seksten daha iyi olabilir."

Gömleğimi çekerek sırtımı ortaya çıkarıyor ve parmakları kürek kemiğimin etrafına giriyor.

"Oh Tanrım." Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor. "Tam orası."

"Bunu duymuştum-"

"Kapa çeneni."

"Gerçekten çok sıkıdır."

Yarı homurdanıyorum, yarı homurdanıyorum. "Çok komik."

"Hayır, kasların burada..." Gömleğimi önümden çekerken omzumdaki bir düğümü ovuyor. "Seni otelin masözleriyle düzenli bir programa sokacağım. Vücudunu sürekli hırpalarken bunu neden daha önce düşünmedim bilmiyorum."

"Yapma bunu. Birlikte geçireceğimiz zamandan çalacak. Ayrıca, senin ellerini tercih ederim." Zevkle iç çektim. "Tanrım, bu çok iyi."

Sırtımı çalıştırmaya devam ediyor, bir profesyonel gibi hareketler boyunca nefes alıyor. Keyifli bir komaya sürükleniyorum, onu bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu hatırladığımda neredeyse huzurlu bir uykuya dalıyorum.

"Sana daha önce de söyleyecektim," diyorum, "seninle aynı yatağı paylaşma konusunda hiçbir tereddütüm yok. Çünkü sana güveniyorum."

Elleri hareketsiz, sesi temkinli. "Cole'a değil de bana mı güveniyorsun?"

"Özdenetimine güveniyorum." Altında kıvranıyorum, sırt üstü dönerken onu üzerimden kaymaya zorluyorum. En sevdiğimiz pozisyona yerleşiyoruz, yan yatıyoruz, uzuvlarımız birbirine dolanmış, yüz yüze.

"Senin kısıtlamandan faydalanmak istemiyorum." Parmaklarımı çenesinde ve boynunun güçlü sütununda gezdiriyorum. "Sana dokunmaktan, seni kızdırmaktan ve çok fazla zorlamaktan korkuyorum çünkü çizgiyi aşmayacağını ve kurallarımı çiğnemeyeceğini biliyorum. Sen ihtiyaçlarını içine atacaksın ve ben de seni zorlamaya devam edeceğim."

"Danni." Bileğimi kavırıyor ve elimi göğsüne bastırıyor, gözleri karanlıkta simsiyah. "Bunları benimle yap. Dokun bana. Kullan beni. Beni istediğin kadar it. Seni mutlu eden ne varsa al."

"Hayır, yapamam." Kalbim kekeliyor. "Bu yanlış."

"Sana özgürce sunduğum şeylerden faydalanamazsın ve ben sana her şeyi sunuyorum; zaman, destek, saygı, sevgi, koruma... Liste uzayıp gidiyor. Sadece *bana* sahip olduğunu bil. Bana izin verdiğin sürece ihtiyacın olan şey olacağım."

fourteen

Kararların kendiliğinden oluşmasına izin vermenin ruhuyla, önümüzdeki birkaç günü önceden düşünmeden, güzergah veya eylem planı yapmadan geçiriyorum. Bağlı olduğum tek program Bissara'da haftada beş gece, gece yarısına kadar çalışmak.

Trace'le kaldığımın ertesi sabahı tembel ve mutlu bir şekilde uyuduk. O günün ilerleyen saatlerinde, eli elimdeyken, Cole'u anlatmak için ailemi ve en yakın arkadaşım Nikolai'yi aradım. Onlar da haberi en az Bree kadar iyi karşıladılar ve ben işleri yoluna koyarken başsağlığı dileyip destek oldular.

Görüşmeleri sonlandırdıktan sonra Trace ve ben bu konuyu konuşmadık, bunun yerine ben işe gidene kadar birbirimize odaklandık.

Denklemden seks olmadan inanılmaz bir adamla zaman geçirmek hakkında söylenecek bir şey var. O gün, onu tanıdığım altı aydan daha fazla konuştuk ve sarıldık, öpüştük ve flört ettik, fısıldadık ve güldük. O kadar keyif aldım ki iki gece üst üste onunla kaldım.

Üçüncü gece geldi çatı ve ben sahnedan inip vardiyamı bitirirken Trace beni restoranın girişinde karşıladı.

Bir elini belime bastırarak, beni çatı katına götürecek asansöre doğru yönlendirmek için dönüyor. Bu gece için bir planım yoktu ama Cole'u görme ihtiyacı ayaklarımı yere bastırıyor. "Ben eve gidiyorum." Onunla yüzleşmek için döndüm.

İfadesini siyah bir bakış örtüyor. "Benden şimdiden sıkıldın mı?"

Bana bu flört olayının salınımını ne kadar sürerse sürsün kaldırabileceğine dair güvence verdi. Cole'la geçireceğim kaçınılmaz geceler için kendini hazırladığını da biliyorum.

"Sana nasıl söyleyeceğimden emin değildim..." Yüzümü buruşturur gibi yaparak ona bakıyorum. "Aylardır senden sıkıldım."

Kıkırdıyor, muhteşem karanlık ve çakıllı bir ses. Sonra belimi kavırıyor ve beni kaldırıp ağzımı yağmalayan bir öpücükle yakalıyor.

Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve iniltilerimi, arzularımı ve aşkımı ona iletiyorum. Beni boş koridora taşıırken dudaklarımız kilitli kalıyor. Özel soyunma odamın giriş kodunu panele körü körüne girerken yalamaya ve kemirmeye devam ediyoruz.

Kapı açılıyor ve öpüşmeyi kesip ayaklarımı yere bırakıyorum. Huzursuz ve korku dolu

Sıra ona geldiğinde, ellerimi takım elbisesinin keskin hatlarında gezdiriyorum.

"Seninle son birkaç günüm inanılmaz geçti. *Senin sayende.*" Sarı kravatını düzelttim ve geri çekildim. "Haklı olduğun ortaya çıktı. Pislikler nabzımı hızlandırıyor."

"Ve külotun ıslak." Kendini beğenmiş bir bakışla beni igneliyor. "Yarın burada görüşürüz."

İki gün daha çalışacağım. Sonra iki gün ara vereceğim. İzin günlerimde ne yapacağımı ya da kiminle yapacağımı bilmiyorum ve bilmemek hoşuma gidiyor. Beklenti yok. Endişelenecek bir şey yok.

Soyunma odasına giriyorum ve kapıyı yarıya kadar kapatıyorum, taş mavisi gözlerle dolu bir ayak genişliğinde bir aralık bırakıyorum ve yüzünü öpmek istediğim muhteşem bir kaş çatıyorum.

Ellerini kapının pervazına dayayarak eğildi, beni bir süre süzdü, dudaklarını yaladı ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

"Seni daha çok seviyorum."

"İmkansız." Önce omurgasını, sonra da takım elbisesinin ceketini düzeltir. Ellerini ceplerine sokar ve topuklarının üzerinde dönerek köşede gözden kaybolur.

Kapıyı kapatıyorum ve duygularımın gücü altında eziliyorum. Peşinden koşmak ve ona tüm gücümle sarılmak için duyduğum çaresiz dürtü beni güçlü bir şekilde çekiyor. Ama bu sadece vedalaşmayı zorlaştırır.

Eve gitme vakti geldi. Cole'u iki gündür ne gördüm ne de konuştum. Bu gece yeni işine başladı ve bunu duymak istiyorum.

Ve onu özlüyorum.

Trace'i şimdiden özlediğim kadar.

Lanet olsun, hayatım karmakarışık.

Bana kalplerini verdiler, isteyerek, umursamadan. Birini seçersem, diğerini kırarım. Ne yapmam gerekiyor?

İkisi de bende kalsın istiyorum. Ama dünyadaki son üç kişi olsak bile bu gerçekleşmez. Cole ve Trace gibi sahiplenici iki adamla olmaz.

Duş alıp kot pantolonumu, büyük boy kazağımı ve montumu giyiyorum. Eve gidip Midget'i boş garaj yoluma park ettiğimde saat sabahın birini geçiyordu. Motosiklet yok. Cole hâlâ işte mi?

Soğuğa göğüs gererek arka kapıdan, dans odasından, mutfaktan geçip içeri koşuyorum ve duruyorum. *Kapıyı kilitlememiştim.*

Cole'un kendi anahtarları olduğu için adımlarımı evin arkasına doğru takip ediyorum. Dans stüdyosunun içinden geçerken, uzak duvardaki ayna gözüme çarpıyor. Ona doğru dönüyorum, yeni ve tertemiz cama gözlerimi kısarak bakıyorum ve bir elimi sıkılaştıran göğsüme bastırıyorum.

O aynayı üç yıl önce kederin sarhoş öfkesiyle kırdım. Sonra onu, vazgeçtiğimde nasıl göründüğümü hatırlatması için parçalanmış ve üzgün bir şekilde bıraktım.

Ve Cole onu değiştirdi.

Öfke içime işliyor, nabzımı hızlandırıyor. Ama silkindim. O bilmiyordu. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordu.

Artık hatırlatmaya ihtiyacım var mı? Kendimi o karanlık yerden dışarı sürüklediğim gece, bir gün geriye dönüp baktığımda kat ettiğim mesafeyi takdir edeceğimi umuyordum.

Tekrar dans etmeye başladım. Ve gülümsemeye. Ve yaşamaya. Ve aşık oldum. Bu oldukça iyi bir mesafe. Mutlu bir mesafe.

Yakın gelecek kolay olmayacak ama hayatımın en zor engelini aştığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Cole yaşıyor, nefes alıyor ve gamzelerini onu tanıyacak kadar şanslı olanlarla paylaşabiliyor.

Sanki bir işaretmiş gibi, motosikletinin mırıltısı evin yan tarafında titreşiyor. Motor kapanıyor ve ben de kapıya doğru koşarak açıyorum ve soğuk havaya karşı titriyorum.

Gölgeler içinde kalan karanlık silueti bisikletten iniyor ve uzun, telaşsız adımlarla yaklaşıyor. O içeri girerken geri çekilip yer açıyorum.

"Eve yeni mi geldin?" Paltoma ve eldivenlerime bakarak kaskını sandalyenin üzerine koydu. Kapı.

"Birkaç dakika önce." Kapıyı kilitliyorum ve dış giysilerimi çıkarıyorum. "Aynayı tamir ettiğin için teşekkür ederim." "Bir şey değil." Deri ceketini omuz silkerek çıkardı, ceketimi aldı ve her şeyi kapının arkasındaki kancalar. "Cam nasıl kırıldı?" "Bir şişe viskiyle kavga etti."

Bataklik kahverengisi gözleri yüzümü tarıyor. Meraklı değil. Sadece bakıyor. Tanıştığımız ilk günkü gibi yüz hatlarımı inceliyor.

Aramızdaki ilk kıvılcım her zaman görsel bağlantıdır. Göz temasının sessiz selamlaşması. Anlık fiziksel çekim. Dünyanın geri kalanı onsuz olduğu boşlukta kaybolana kadar etrafımızı saran çatırdayan bir parıltı yaratıyor. Işıltılı bir balonun içinde süzülüyoruz, birbirimize bakıp yakınlaşıyoruz ve aptalca gülümsüyoruz.

Kask, kahverengi saçlarını seksi bir meydan okumanın sivri uçları halinde bırakmış. Gamzeleri yanaklarını çukurlaştırıyor ve siyah tişörtü geniş omuzlarına doğru uzanıyor. Siyah pantolon ve kalçasındaki silah kılıfı güvenlik üniformasını tamamlıyor. Üniformalara göre sönük kalıyor ama Tanrım, nasıl çalışacağını biliyor. Bahse girerim bu gece stadyumdaki tüm kadınların başını döndürmüştür.

"Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?" Önceki işinin her türlü ateşli silah konusunda uzmanlık gerektirdiğini varsayarak belindeki silahı gösteriyorum.

Kaşlarını çatıyor ve ofluyor. "Atış poligonuna gidelim, *sana* nasıl kullanılacağını göstereyim."

"Elbette." Omuz silkiyorum. Benim ilgim sadece onun silah kullanmasını izlemek. "Yeni silahını nasıl buldun?"

iş mi?"

"Bu sadece bir iş." Geniş duruşunun etrafında dönerek kıyafetlerinin nefis uyumunu inceliyorum. İnce beline oturuyor,

Kargo pantolonu bacaklarındaki güçlü kasları ve kışının sert şeklini vurguluyor. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, sırtında *Güvenlik* yazan beyaz yazı dışında korkunç bir gölge gibi.

Çok gizli yetkilere sahip bir yüksek hız ajanıyken, sırtında ütüyle yapıştırılmış bir çıkartmayla Nothingham şerifine dönüştü.

"Bundan nefret ediyorsun, değil mi?" Önüne dönüyorum ve karanlık bakışlarını inceliyorum. "Bu evde sensiz olmaktan nefret ediyorum."

Omuzlarım çöküyor. "Bunun zor olduğunu biliyorum-"

"Hey." Bir parmak eklemiyle çenemi kaldırıyor ve elini saçlarımın altından geçirerek ensemini tutuyor. "Bunu seni kötü hissettirmek için söylemedim. Sen çalışırken bu iş bana yapacak bir şey veriyor. Benim için hepsi bu."

"Ve bir maaş çeki."

"Burada duranın ötesinde bir şeye ihtiyacım yok." Kollarını bana doluyor ve beni göğsüne sıkıca sarıyor. "Bu... Bu benim her şeyim."

Belini kavriyorum, gömleğini avuçlarımla arasına alıyorum ve erimiş gözlerine dalıyorum. Güzel dudakları tam orada, bir nefes uzağımda. Onu öpme ihtiyacı o kadar köklü ve içsel ki, bunu daha önce hiç düşünmek zorunda kalmamıştım.

Ama bunu sonu hüsrarla biten tutkulu bir öpüşme seansına dönüştürmek istemiyorum. Ve bu

Çünkü biz hiçbir konuda yarı yolda kalmayız. Tanıştığımızda, anında aşık olduk. Öpüştüğümüzde, çığına döneriz. Vahşi, kontrol edilemeyen bir vahşilik ve her zaman seksle sonuçlanıyor.

Geriye kayıyorum, aramızda bir parça boşluk bırakıyorum. "Yorgun musun?" Başını sallıyor, gözleri sıcak ve kapüşonlu.

"Yatağında piknik yapıp film izlemek ister misin?" diye sordum.

"Yani bir film mi izleyelim? *Tek* film mi?"

"Hatırlıyorsun." Sırıttıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Sırf eve gelip seninle birlikte ezberden okuyabilmek için son dört yıl boyunca *Dirty Dancing*'i sayısız kez izledim."

"Kelimeleri biliyor musun?" "Hepsini."

Heyecanımı kontrol edemeyerek ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum.

"Ben atıştırmalıkları getireyim." "Hızlıca bir duş alıp aşağıda buluşuruz."

Daha sonra, karnım peynir, kraker ve birayla tıka basa doluyken, onun yastığı çenemin altında kıvrılmış halde, yüzükoyun şilteye uzanıyorum. O da yanımda, üzerinde salon pantolonu ve beyaz bir tişört ile benim pozisyonumu yansıtıyor. Bacaklarımız yatağın üst kısmına doğru açılı ve başlarımız ayak ucunda, birkaç adım ötedeki duvardaki televizyona yapışmış durumdayız.

Filmde sadece birkaç sahne kaldı ve aslında tüm kelimeleri bildiğini kanıtladı. Filmin ortalarında kendi konuşma bölümlerimize geçtik, o Johnny Castle'ın repliklerini okurken ben de Baby'ninkileri seslendirdim. Bu *Dirty Dancing*'i yepyeni bir izleme deneyimine dönüştürdü ve gülmeden duramıyorum.

Bir sonraki cümlesini sıralarken yan tarafına, bana doğru kayıyor. Gözleri parlıyor ve ağzı her kelimeye duygusal bir şekil vererek diyalogu tutku ve dramla aktarıyor.

Yoğun yüz ifadesine gözlerimi kısarak bakıyorum. "Bu filmle dalga mı geçiyorsun Cole Hartman?"

"Asla." Biraz daha yaklaşıyor ve bir elini tişörtümün arkasında gezdiriyor.

O duş alırken ben de pijamalarımı giydim ve en çok örtünen pijamayı tercih ettim. Gömlek dar ama çoğundan daha uzun, kalçalarımın etrafında toplanıyor. Flanel pantolonun belinde çift düğümlü bir büzme ipi var.

Dikkatini tekrar televizyona çeviriyor ve konuşma bölümlerine devam ediyor. Ama eli hâlâ hareket ediyor, sırtımın alt kısımlarında geziniyor, sürtünüyor ve keşfediyor. Sevgisinin altında yumuşuyorum, varlığıyla büyüleniyorum. O kadar ki film arka planda kayboluyor.

Kuyruk sokumuma masaj yapma bahanesiyle gömleğimle kemerim arasındaki boşluğu açmaya çalışıyor. Parmak uçları tenimi bulduğunda tüylerim diken diken oluyor.

Yanağını yastığa dayamış, dikkatle beni izliyor. Koyu kahverengi gözleri mıknatıs gibi, odaklanmalarıyla baştan çıkarıcı, beni daha yakına, daha derine bakmaya ve içine düşmeye teşvik ediyor.

Aradaki mesafeyi kapatarak kalçalarını benimkilere bastırıyor ve sıcak, yumuşak dudaklarıyla ağzımı kavırıyor. Parmakları gömleğimin altından uzanıyor ve diğer eli başımı kavrarken sırtımda yayılıyor.

Kollarını bana dolayarak, beni vücuduna doğru çekiyor, göğüs göğüse, ağızlar kenetleniyor ve diller dalıyor.

Bacaklarımız birbirine dolanıyor, sürtünüyor, kayıyor, parmaklarım saçlarına dolanıyor ve tırnaklarım kafa derisini çiziyor. Başımı tutarak açığı ayarlıyor ve öpüşmeyi derinleştiriyor. İnliyor, nefesleri hızlanıyor, diğer elini pantolonumun kemerinin altına daldırıyor ve popomun kıvrımını avuçluyor.

Gerginim, susmayacak bir heyelana doğru gittiğimizi biliyorum. İkimiz de serbest bırakılana kadar.

"Bana sert davranma. Sadece seni hissetmek istiyorum," diye dudaklarına doğru nefes alıyor. "Bu kış..." O

bir avuç eti sıkar. "Kahretsin, bu lanet kıcı özlemişim. Yuvarlak, tonlu şekli, bu daracık küçük deliği..."

Parmaklarını sıkışık yanaklarımın arasına sokuyor ve arka açıklığının kenarını okşuyor.

Sızlanıyorum. "Cole-"

"Sana dokunmama izin ver, bebeğim. Daha fazlası için zorlamayacağım. Sadece... ihtiyacım var..." Tüm vücudu titreyip daha da yaklaşırken kaşları şakağıma yaslanıyor. "Tanrım, Danni, çok uzun zaman oldu."

Bana dokunmayalı çok uzun zaman oldu. Bir kadınla birlikte olduğundan beri. İkimizin de istediği spontane, sınırsız, patlayıcı şekilde bir araya gelmemize izin verdiğimizden beri.

Eğer beni becermesine izin verirsem, Trace'e söylemek zorunda kalacağım ve bu onu paramparça edecek. Ya da ona söylemem ve suçluluk duygusu beni hasta edene kadar içimi kemirir.

Ya da akıllıca davranıp Cole'un tekliflerine direnirim.

"Hayır." Bileğini kavıyorum ve elini pantolonumdan çekmeye çalışıyorum. "Yapamayız."

Bir an benimle mücadele ediyor, parmakları kıcımı sıkıyor. Sonra elini çekip sırt üstü yuvarlanıyor.

"Lanet olsun." Gırtlaktan gelen fısıltısı içimde bir şeyleri kırıyor.

"Üzgünüm-"

"Yukarı çık, Danni." Gözlerini kapatıyor ve ön kolunu alına yaslayarak beni dışarıda bırakıyor.

Omuzlarım öne doğru kıvrılıyor ve boğazımın arkasında bir ağrı oluşuyor. Morarmış, reddedilmiş hissediyorum,

Onu reddeden ben olduğum için bu çok aptalca.

Orada yatmaya devam ediyor, siki salon pantolonunun içinde bayrak direği gibi duruyor. Bir kolunu gözlerine siper etmiş, diğer elini yatağın içinde yumruk yapmış, gitmemi bekliyor.

Çünkü beni gözünün önünden

uzaklaştırmak istiyor. Bana

bakamıyor bile.

Yatağımdan kalkarken çenem titriyor. Kemiklerim ağır ve yaralı hissediyor ve acının boğazımdan yukarı yükselip dudaklarımdan boğulmasına engel olamıyorum.

Şilte ağırlığının altında gıcırdamadan önce merdivenlerin yarısına kadar

geldim. "Ağlıyor musun?" Endişesi tınısını sertleştiriyor.

Hep ağlıyorum, çünkü bunun için yeterince güçlü değilim. Cehennem bende ne gördüğünü biliyor. Akıllı bir adam vaktini benimle harcamaz. Acınacak haldeyim.

Gözyaşlarım serbest kalıyor ve yüzümden aşağı süzülüyor. Yürümeye devam ediyorum, onun ayak sesleri beni takip ederken adımlarımı ikişer ikişer atıyorum. Beni tepede yakalıyor ve kapı aralığında döndürüyor.

"Siktir." Başparmaklarını nemli yanaklarımda gezdiriyor ve ellerini belime indirerek beni kendine doğru çekiyor. "Ben bir pisliğim."

Kalın gölgeler merdiveni kaplıyor, her yarığı ve çatlağı acımadan yakalıyor ve yakalıyor.

Benimkinin bir basamak altında duruyor, bizi göz hizasına getiriyor, bakışları hayalet karanlıkta kasvetli ve mürekkep gibi.

Onun tedirginliğini, sürünen hüznünü hissediyorum. Bunu fark ediyorum, çünkü benden de geliyor.

Son dört yıl bizi değiştirdi ve şimdi her şey dengede duruyor. Umutlarımız ve hayallerimiz duraksamış durumda ve ben play tuşuna basmaktan korkuyorum. Sonunu bilmek istemiyorum.

Gözyaşlarım akmaya devam ederken onları öpüp uzaklaştırıyor, dudaklarının fırçaları arasında fısıldıyor. "Seni yukarı gönderdim çünkü kendime güvenmiyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum ve seninleyken... Kahretsin, Danni, her şeyini istiyorum, mümkün olan her şekilde."

"Durumu daha da kötüleştiriyorum." Gergin boynunu kavrayıp alnımızı birbirine yapıştırıyorum. "Hayır demekte iyi değilim, özellikle de *evet* demek için can atarken. Başarısız oluyorum-"

"Hayır, bebeğim. Burada başarısız olan kişi benim. Sabırsız, bencil ve talepkârım. Ben yaparım

hatalar yapıyorum ve kendimi kaybediyorum."

"Tutkulu ve düşüncesizsin ve evet, bazen kontrolden çıkıyorsun. Ama senin en kötü anlarınla baş edemiyorsam, en iyi anlarını da hak etmiyorum demektir."

"Tanrım. Seninle bir şansım olduğuna göre doğru bir şey yapmış olmalıyım." Sesi hırıltılı, derin ve gırtlaktan geliyor. "Çok güzel bir aklın var. İnanılmaz derecede anlayışlı ve kibarsın. Ve bu nitelikler ete kemiğe bürünmüş çarpıcı bir sanat eserine dönüşüyor. Elimde özel ve nadir bir şey olduğunu anlamak için sana bakmam yeterli." Bir nefes bırakıyor. "Bazen ulaşılmaz bir rüya gibi hissediyorsun."

"Ben sadece bir kızım, Cole. Ve tam buradayım."

"Sen her şeysin ve ben daha fazlasını istiyorum." Arka tarafımı avuçluyor, dudaklarıma karşı konuşurken kalçalarımızı sıkıca birbirine yapıştırıyor. "Bana ait olmanı istiyorum. Yüzüğümün parmağında olmasını, bebeklerimin içinde büyümesini ve geleceğinin benimkine bağlı olmasını istiyorum. Çocuklarımıza nasıl dans edileceğini öğretmeni ve doksan yaşına geldiğinde o direkte sallanmanı izlemek istiyorum-"

"İğrenç."

"Asla. Her zaman güzel olacaksın." Ağzımın kenarını öpüyor. "Dün mezarlıktaki mezar taşı mı kaldırttım."

"Yaptın mı?"

"Daha büyük bir arsa alacağım. Öldüğünde yanıma gömülmeni istiyorum."

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Bu biraz ürkütücü... gerçekten romantik bir şekilde. Şimdi kendimi ısıltılı ve duygusal hissediyorum." Vıcık vıcık, sıcak bir sırtışıla sırtıyorum. "Bu garip mi?"

"Hayır." Yüzümde öpücükler gezdiriyor, vücudumda elektriksel bir heyecan uyandırıyor. "Hiç de değil." "Bunu daha önce de hissettim, tam dışarıda, iri yarı seksi bir adam motosikletiyle yanıma geldiğinde."

"Senin yanındaydım bebeğim." Gülümsemesini benimkine değdiriyor. "Ama şimdi daha çok hissediyorum."

O haklı. Havada güçlü bir yük var, tıpkı enerjik maddenin kıpırdanması gibi, sadece Cole ve benim yaratabileceğimiz evcilleşmemiş bir kimya kozasını arıyor ve kaynaşıyor. Bu aramızdaki açıklanamaz bir bağ, şehvet ve aşk arasındaki boşluğu dolduran bir bağ. Onu göremiyorum ya da duyamıyorum ama hissediyorum, titreyen bir ana ışık tutuyor, karanlıkta beni rahatsız eden tüm saatlerden daha parlak hale getiriyor.

Bizi saran sıcaklığın içinde, vahşi bir öpücüğün içine sert bir düşüş bekliyorum. Elleri sırtımı ısıyor ve aç nefesleri benimkilerin etrafında dönüyor. Ama ağzıma saldırmıyor, görünüşe göre içsel bir savaş veriyor. Sonunda beni merdiven boşluğundan çıkarıp yatak odama götürmesiyle biten bir savaş.

Nabzım hızlanıyor ve bacaklarım titriyor. Beni duvara karşı mı sikecek? Beni yatağa mı yatırarak? Beni şifonyerin üstüne mi çıkaracak?

Beni yorganın altına sokarken bunların hiçbirini yapmıyor. Yatağın ayak ucuna atılmış olan battaniyenin altındaki çarşafı kazıyor. Ona yardım ediyorum, ama bu beni duraksatıyor. Yatak örtüsü öyle karışmış ki... İki gün önce bıraktığım gibi değil.

"Benim yatağında uyudun." Çarşafıya bakıyorum, Trace'in en son uyuduğu zamandan beri yıkanmış olmalarına seviniyorum.

Bura

da. "Eskiden *bizim* yatağımızdı." "Ama ben burada değildim."

"Kokun öyle." Yastığı okşuyor ve nevresimi üzerime çekiyor. "Sayısız kokulardan biri

Her zaman senin bir paran olacak katmanlar. Buruşuk ve dişsiz olduğumuzda ve romatizmalı hayvanlar gibi seviştiğimizde, sen hala kendin gibi kokacaksın."

Bir kahkaha patlatıyorum ve bizi birbirimize bağlayan ipliėe tutunarak yatağa gömülüyorum. "Ben asla

seni özlemeyi bıraktım."

"Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim." Işığı kapatıyor, eğiliyor ve bana uzun bir öpücük veriyor. "İyi uykular, benim güzel kızım."

Odamdan çıktığında uyuyabileceğimden emin değilim. Gidişini izlemek canımı acıtıyor ve o sadece aşağıya iniyor.

Sonsuza kadar gitmesini izlememin imkanı yok.

fifteen

Ertesi sabah, pencereden gelen güneş ışığının yüzümü ısıtmasıyla uyanıyorum. Kaslarım yenilenmiş ve zihnim berrak. Bir mucize eseri, dün gece çabucak kendimden geçtim ve deliksiz uyudum.

Yataktan kalkıp banyoya gidiyorum ve bodrumdan gelen gürültülü sestən irkiliyorum. Cole çoktan işe koyulmuş, ağırlık kaldırıyor ve punk rock müziğini bangır bangır çalıyor. Onu dudak senkronizasyonu yaparken ve kavgacı bir yoğunlukla kafasını vururken hayal ettiğimde yanaklarımda bir sırtıma beliriyor.

Mesanemi boşalttıktan ve dişlerimi fırçaladıktan sonra mutfakta beni bekleyen taze demlenmiş kahveyi buluyorum. Bir fincan hazırlıyorum, yudumluyorum, iç çekiyorum ve kendimi tatlı bir şımarıklık içinde hissediyorum.

İyiliğine karşılık vermek için ona bir protein shake hazırlıyorum ve çikolatalı, köpüklü karışımı bodruma taşıyorum. Yüksek sesli, ısrarcı müzik yol gösteriyor, kulaklarımı şiddetli şarkı sözleriyle kirliyor.

Antrenmanı boyunca yırtık pırtık fiziğinin esnemesini izleme beklentisiyle kanım ısınıyor. Müziğin ayak seslerimi bastırmasıyla, belki bir süre onu gözetleyebilirim, onu tüm korunmasız, ter damlayan, kas parçalayan ihtişamıyla gözlemleyebilirim.

Son basamaktan iniyorum, köşeyi dönüyorum ve tökezleyerek soluk soluğa duruyorum.

Bodrumun uzak tarafında, çalışma tezgahının kenarını tutuyor, bir kolu vücudunun üst kısmının ağırlığını desteklemek için kenara dayanmış. Diğer eli demir pompalamıyor. Onun yerine ereksiyonunun sert, şişmiş çıkıntısını pompalarken dambıllar ayaklarının dibinde, unutulmuş bir şekilde yatıyor.

Elim ağzıma gidiyor, ciyaklamamı bastırıyor ve protein shake parmaklarımdan kaymaya başlıyor. Elimi sıkarak yere düşmesini engelliyorum.

Gitmeliyim. Arkamı dönüp, o beni görmeden üst kata gizlice çıkmalıyım. Ama erotik görüntü beni olduğum yerde felç ediyor, tenimi karıncalandırıyor ve nefes alış verişlerimi hızlandırıyor.

Çırpınan müzik sesini bastırıyor ama homurdandığını biliyorum. Ağzı açık ve parlayan gövdesindeki çıkıntılar, okşayan elinin hızlı temposuyla kasılıyor ve kıvrılıyor. Kıçının üst kıvrımı, kalçalarının etrafından tehlikeli bir şekilde sarkan egzersiz şortunun üzerinde esniyor.

Ve siki... Vay canına, hatırladığımdan daha uzun, daha kalın görünüyor, elinin avucunda sarsılıyor. Dudaklarımı etrafına dolamak, tuzlu başını kucaklamak ve onu bütünüyle yutmak için ağzım

sulanıyor.

Beni fark etmedi, başını hafıfçe başka yöne çevirmiş, sehpanın üzerindeki çerçeveli fotoğrafa odaklanmıştı.

Tezgah.

Bacaklarımı açıyorum ve birkaç adım daha yaklaşıp gözlerini kısarak dikkatini çeken nesneye bakıyorum.

Dans stüdyosunda, ısınma hareketlerimden birinde gerinirken çekilmiş bir fotoğrafım. Buna mastürbasyon mu yapıyor?

Birbiriyle çelişen duygular içime hücum ederken göğsüm sıkışıyor ve kabarıyor. En çok suçluluk duygusu sıkıştırıyor. Kalbim ikiye bölünmüşken o sadece beni düşünüyor. Ama aynı zamanda rahatlama, minnettarlık ve... uyarılma hissediyorum.

Gezegende bundan tahrik olmayacak sıcakkanlı bir kadın yoktur. Adam o kadar erkeksi ve güzel yapılı ki, omuzlarının dik açılı hatlarından karın ve kalçalarının *V kesimli* hatlarına kadar. Fiziki cinselliğin ve erkekliğin yontulmuş bir şaheseri.

Arzu bacaklarımın arasında zonkluyor, etimi nemlendiriyor. Dudaklarımı ıslatıyorum ve bir adım daha atıyorum.

adım.

"Danni." Ağzının profili kelimeyi oluşturuyor, sesi kükreyen sesin altında duyulmuyor

Müzik.

Donup kalıyorum, aniden gerginleşiyorum ve onu gözetlediğim için biraz utanıyorum. Bana bakmıyor ama burada olduğumu, onu bir sapık gibi süzdüğümü biliyor.

Sikinin üzerindeki eli yavaşlıyor, altındaki dar keseyi avuçlamak için duruyor. Sonra yavaşça başını hareket ettiriyor ve gözlerimle buluşuyor.

Konuşmuyor ama konuşmak zorunda da değil. Her şey yüzünün gergin kaslarında; özlem, hayal kırıklığı ve çene çizgisini taşa çevirecek kadar güçlü bir açlık.

Dışarı çıkıp onu kendi haline bırakmalıyım ama içimdeki her şey bu fikre karşı öfkeleniyor. Ona bir, belki de iki el uzatmak ve nefes nefese, titreyerek ve mutlulukla dolmuş bir halde onu uçurumun kenarına getirmek istiyorum.

Gözleri sertleşiyor ve çenesini duvara dayalı duran müzik setine doğru kaldırıyor. Ona doğru ilerleyip kapatıyorum ve bodrum katını sessizliğe gömüyorum.

Ona doğru döndüğümde, şortu yerine oturmuş, avuç içleri tezgâhın yüzeyine yaslanmış, kollarına doğru eğilmişti.

"İsteyerek yapmadım..." Dilim tutulmuş ve kızarmış bir halde ağırlığımı değiştiriyorum. "Sana bir protein shake getirdim." Müzik setinin yanına koydum.

Başını sallıyor ve gözlerini kapatıyor, burnundan ağır ağır nefes alıyor.

Nemli bodrum havası gariplikle çarpışıyor. Bu biz değiliz. Kavga eder, bağırır, çağırır ve birbirimize hatalarımızı söyleriz. Ama birlikte asla garip değiliz.

Dikkatim tezgahın üzerinde, elinin yanında duran kayganlaştırıcı şişesine kayıyor. Seks yapmama kuralımın bir nedeni var ama bu birazcık veremeyeceğim anlamına gelmiyor. Fazla analiz etmeden ona doğru yürüyorum, kayganlaştırıcıyı kapıyorum ve şilteye tırmanıp ortasına diz çöküyorum.

"Buraya gel," diyorum sırtına

doğru. "İyi bir fikir değil, bebeğim."

"Sana güveniyorum."

Düzelip bana dönmeden ve gözlerini elimdeki kayganlaştırıcıya dikmeden önce omuzları hantal bir nefesle çöküyor. "Sen ne-?"

"Şortunu çıkar." Yana doğru eğilip ayaklarına bakıyorum. "Ayakkabılarını ve çoraplarını da. Sonra sırt üstü uzan." Yatağı okşuyorum.

Bir eli kalçasında, ensesini kavırıyor ve sıkıdığı dişlerinin arasından tıslarken, yırtık şortuna, spor ayakkabılarına ve yere bakıyor.

"Lütfen?" Gözlerimi kırpttırıyorum.

"Beni burada öldürüyorlar." İnleyerek iki elini de yüzüne götürüyor. Sonra ayak parmaklarını

ayakkabılarını tekmeleyip yolundan çekerek bana doğru ilerliyor. "Ateşle oynuyorsun, seni çılgın kadın."

"Seninle başa çıkabilirim."

"Bundan emin değilim." Yatağın kenarına doğru eğilirken duruşu o kadar sert ki rahatsız görünüyor.

Çoraplarını çıkarıyor, şortunun kemerini kavıyor ve kucağına bakıyor. Tereddüt ediyor. Kayganlaştırıcının kapağını açıyorum ve çıkan ses onu aklından çıkarıyor gibi görünüyor. Tek bir akıcı hareketle şortunu çıkarıp yuvarlanıyor ve sırtüstü yanıma uzanıyor.

Dikkatim hemen güçlü kalçasının etrafına korkunç güzellikte detaylarla işlenmiş siyah yılanla takılıyor. Dövmelerinin geri kalanı tek bir ameliyatla silinmiş. Ayrıntıları açıklamayı reddettiği için nasıl, nerede ya da bu konuda başka bir şey bilmiyorum.

"Sana yapmak istediğim şeyler..." Ellerini başının arkasında kavuşturuyor ve kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. "Sen onu unutana kadar vücudundaki her küçük deliği ihlal etmek istiyorum."

"Bu kadar yeter." Yüzü gevşeyene kadar elimle ağzını kapatıyorum. Sonra parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Rahatla. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Belki." Gözlerini göğsüme indiriyor, pamuğun arasından çıkma tehdidi oluşturan gergin meme uçlarına odaklanıyor. "Eğer tişörtünü çıkarırsan, ne istersen yaparım."

"Yalancı." Bacaklarının arasına giriyorum, ağır kaslarını kaldırıp etrafımda ayarlıyorum.

Bizi istediğim pozisyona getirdiğimde, kalçalarımın arasında sırtüstü yatıyor ve kıcı kasıklarına yaslanıyor. Bacakları benimkilerin üzerinden geçip arkama uzanıyor, benim bacaklarım da onun gövdesinin iki yanında duruyor.

Baldırlarımı kavıyor ve kalçalarını sallıyor, sikini salladıkça karın kaslarını sıkıyor. Bakışları benimkileri yakıyor ve damarlarında dolaşan testosteronu hissedebiliyorum.

Avucuma bir parça kayganlaştırıcı sıkıyorum ve ellerimi birbirine sürtüyorum. "Bu biraz acıtabilir." Gözleri genişliyor.

"Şaka yapıyorum." Sırıtiyorum ve beni işaret eden şişmiş sertliğe bakıyorum.

Dolgun bir kafası, şaft boyunca yalayabileceği damarları ve düzgünce tıraş ettiği ağır bir kesesi ile baştan çıkarıcı derecede kalın ve iyi donanımlı. Aletinin üstündeki kıllar da bıyıkları gibi koyu kahverengi ve karın kaslarının altındaki düz kas yığnında davetkâr ve mutlu bir iz bırakıyor.

Derin bir nefes alarak ereksiyonunun tabanını kavıyorum ve yağlanmış ellerimi üst üste koyarak santim santim yukarı doğru kaydırıyorum. Tatlı merhamet, çelik gibi sert. Ucuna ulaştığımda, bir avucumu sert bir masaj hareketiyle üzerinde gezdirerek omurgasını şilteden ayırıyorum.

"Lanet olsun." Gözleri sıkıca kapanıyor ve çenesi yukarı kalkarak boynundaki kordonları uzatıyor. "Kahretsin, bu inanılmaz."

Güç içinde uğulduyor ve tekniği tekrarlıyorum, daha hızlı gidiyor ve her geçişte daha sıkı kavıyorum. Nefes nefese kalması, titremesi ve acil ihtiyaç içinde kalçalarını itmesi uzun sürmüyor.

Yağladığım ellerimi taşaklarında, sikinde gezdiriyor ve kesesinin arkasındaki deriyle alay etmek için tekrar geri dönüyorum. Onu okşamıyorum, sadece hissediyorum, ellerimin genişliğini iyi asılı paketinin her santiminde gezdiriyorum. Ama bir ritim tutturuyorum, onu orgazma doğru delicesine ilerletirken doğru miktarda baskı uyguluyorum.

Titremeler kalçalarında sıcıyor ve ben onun yaklaştığını biliyorum. Bunu nefes alış verişlerindeki düzensiz seste duyuyor, sikinin zonklayan kabarışında hissediyor ve beni izlerken gözlerini genişleten karanlık şehvete görüyorum.

"Boşalacağım," diye boğuluyor, yumruğuma doğru şiddetle eğiliyor. "Lanet olsun. Ahhh, Tanrım. Danni... Danni..."

Ellerimin üzerinden fişkırان ejakülat kalçalarına ve karın kaslarına sıçrarken homurdanıyor ve sarsılıyor, tüm vücudu kasılıyor. Onu ovmaya devam ediyorum, daha yavaş, daha yumuşak hareket ediyorum, zevkinin artçı şokları sessizliğe bürünene kadar.

Parmakları yataktan ayrılıyor ve boynumun arkasını kavramak için kalkıyor. O çekiyor, ben veriyorum ve nefeslerimiz kaotik bir aşk büyüünde çarpışıyor.

"Teşekkür ederim." Dudaklarımı yalıyor.

"Bir şey değil." Ben de onun tadını dilimde yuvarlayarak karşılık

veriyorum. "Beni kandırdın."

"Nasıl yani?"

"Ben çıplağım ve sen tamamen giyiniksin. Bu işler böyle yürümez." Göz açıp kapayınca kadar bizi çevirdi ve beni sırtüstü yatırıp ağırlığını üzerime verdi. "Gelme sırası sende."

Gömleğimin eteklerini kavırıyor ve yukarı doğru çekiyor. Çıplak vücudu bacaklarımın arasındayken ve yakışıklı yüzü bana bakarken, *her şeyi siktir et* demenin eşiğinde titriyorum. Bacaklarımın arasındaki çarpan, sıkışan kalp atışı onun kocaman, aç, hala sert olan siki tarafından okşanmayı ve gerilmeyi talep ediyor.

Ama şehrin öbür ucunda, belirsizliğiyle baş başa ve hiç şüphesiz şu anda beni özleyen başka bir adam var. Trace'in duyguları kalbimi öylesine derinden etkiliyor ki onu incitme düşüncesi bile beni geriyor.

Suçluluk duygusu içime sızıyor, beni sarsıyor. Ona ihanet mi ediyorum? Bilmiyorum. İkisiyle de çıkıyorum. "Danni?"

Şaşkınlığımı geniş bir gülümsemenin arkasına saklıyorum. "Hepimiz boşalmış durumdayız. Duş benim hakkım." Onu üzerinden iterek bodrumdan hızla çıktım ve "İşim bittiğinde yıkanabilirsin. Çabuk olacağım."

Merdivenleri uçarak çıkıyorum ve banyoya koşuyorum, kapı arkamdan çarparken kıyafetlerimi çıkarıyorum. Midem ağrıyor ve kalbim, düşünmeden şehvet kaynaklı spontanlığa koştuğum için beni lanetliyor.

Gözyaşlarıma karşı koyarak, mekanik bir şekilde su spreyinin altında hareket ediyorum. Şampuan, durulama, saç kremine uzanırken olanları düşünmeme izin vermiyorum.

Banyo kapısı açılıyor.

Ayak sesleri küçük alanda ileri geri yürüyor ve ben yüzümü duvara dönüyorum, omuzlarım kamburlaşıyor. Üzgün olduğumu biliyor olmalı, yoksa buraya dalmazdı. Belime sarılıyorum, duş perdesini çekip açmasını ya da bir şey söylemesini bekliyorum.

İkisini de yapıyor ve metal kancaları gergi çubuğu boyunca gıcırdatarak gönderiyor. "Sakın beni kapatmaya cüret etme. dışarı."

"Çıplağım."

"Anlıyorum." İçeri girerken ayakları küvetin dibinde gıcırıyor ve vücudunun sıcaklığı Sırtımı eziyor.

"Cole-"

"Danni." Şampuan şişesine dokunuyor, görünüşe göre küçük alanda herhangi bir parçasını bana sürtmemek için çaba sarf ediyor. "Hâlâ saçını yıkaman gerekiyor mu?"

Başımı salladım. "Burada olmamalısın."

Elini klimaya götürüyor ve bekliyor. Başımı sallıyorum.

Sonraki birkaç dakika boyunca kremli durulama suyunu belime kadar uzanan saç tellerime masaj yaparak yedirmeye odaklanıyor. Bana sürtünmüyor ya da neden odun gibi ve somurtkan olduğumu sormuyor. Bana zaman tanıyor.

hırlamaya ve ıkmaya başlamadan önce kendi başıma açılmak için. Sanki ağlamanın eşiğinde olduğum için konuşmadan önce bir ya da yüz nefese ihtiyacım olduğunu biliyor.

Kendi saçını yıkamak ve vücudunu sabunlamak için uzaklaştığında, yutkunarak hava çekiyorum.

Bu düzenlemeye çok mu fazla kafa yoruyor ve endişeleniyorum? Belki de hissettiğim tüm çaresizlik ve kafa karışıklığı yolumun bir parçasıdır? Duygularımdan kaçmak yerine, bana ne söylediklerini anlamaya çalışmalıyım. Cevap içimde. Öyle olmak zorunda. Sadece nefes almam ve yalnız olmadığımı hatırlamam gerekiyor. Onlarla konuşabilirim. Düşündüklerim hoşlarına gitmeyebilir ama beni her zaman dinleyeceklerdir.

"Baş belası mı oluyorum?" O ereksiyonunun üzerinde köpükler gezdirirken omzumun üzerinden bakıyorum.

Nefesim kesiliyor ve başka tarafa bakıyorum. "Bunu olduğundan daha karmaşık hale mi getiriyorum?"

"Aklını okuyamıyorum." Sabunu pervaza koyuyor ve elini duvara dayayarak bana bakıyor.

"Ama bunun *onunla* ilgili olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Hile yapıyormuşum gibi hissediyorum." Ona doğru dönüyorum ve kollarımı iki yana açarak sırtımı fayanslara yaslıyorum. "Şu anda seninle çıplak olmak ihanet gibi geliyor. Onunlayken de aynı şeyi hissediyorum. Sanki seni aldatıyormuşum gibi."

Gözleri kısılıyor, kaşları içeri çekiliyor ve serbest bırakılıyor. Bana sadece onu seçmemi söylemek yerine, en çok ihtiyacım olan yanıtı veriyor. "Anlıyorum."

Bir parmak eklemine çenemin altına kaydırıyor, boynumun çizgisini takip etmek için aşağıya iniyor, sonra daha da aşağıya, göğsümden aşağıya iniyor ve meme ucumu sıyırmak için duraklıyor. Göğüslerimi daha dolgun, daha sıkı hissediyorum ve nabzım hızlanıyor.

Beni dört yılı aşkın süredir çıplak görmemişti, bu yüzden sohbetten aniden uzaklaşmasını affediyorum ve o bakarken hareketsiz duruyorum.

Elini açarak parmaklarını göğsümün etrafında dolaştırıyor, ağırlığını test ediyor, etimi yoğuruyor. Burun delikleri genişliyor, sesi ancak fısıltıya dönüşüyor. "Hatırladığım kadar mükemmelsin."

"Sen de öylesin." Pazusunun dış hatlarını izliyorum ve yumuşak bir şekilde gülümseyerek dudaklarına dokunuyorum.

Bakışları belimin altına inmeye başladığında nefesini içine çekiyor ve başını kaldırıp gözlerini benimkilere diyor. "Hile yapmıyorsun."

"Yani Trace ile duş alırsam, bunu ihanet olarak görmeyecek misin?"

Çenesini göğsüne indiriyor ama yüzündeki ani gerginliği fark ediyorum.

"Bu onun ihaneti olur, senin değil." Yaklaşıyor, ellerini başımın iki yanındaki duvara koyarak beni içine çekiyor.

"Bana ölüm tehditlerinizden bahsetti."

"Bu doğru mu?" Çatık kaşlarının altından bana bakıyor.

"Özellikle ölmüş annesi hakkında."

Gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Tartışma büyüdü. Çok kızmıştım ve söylememem gereken şeyler söyledim. Ben asla-"

"Biliyorum." Ellerimi beline koyup teninin sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

"Baş belası değilsin ya da bu işi karmaşık hale getirmiyorsun. İkimiz de seni içine soktuğumuz durum için seni asla suçlamayacağız. Yaptığın eylemler ve aldığın kararlar için de sana kızmayacağız. Ortaya çıkan herhangi bir öfke asla sana yönelmeyecek. Bu onunla benim aramda."

"Bunu o mu söyledi?"

"Evet. Bunu

konuşmuştuk."

"İkinizin arasında bu olumsuzluğu istemiyorum." Yüzüm düştü. "Arkadaşlığınızı mahvettim."

"Sen hiçbir şey yapmadın ve onun hakkında konuşmaktan bıktım." Boynumu okşuyor. "Sana bir

orgazm borçluyum."

Kalçalarım birbirine kenetleniyor ve tırnaklarımı kalçalarına geçiriyorum. "Sanmıyorum-"

"Bu oluyor, bebeğim. Egom başka türlüünü kabul etmez." "Siktir et onu-"

"Oh, sevişeceğiz, ama şu anda sadece sana konsantre olmak istiyorum."

Bunlar her kızın duymak isteyeceği sözler. Buna bir de gözlerindeki kararlı bakış eklenince savunmasız, güçsüz ve onu durduramayacak kadar dizlerimin bağı çözülmüş bir haldeyim.

Elleri vücudumda geziniyor ve ben inliyorum. Ayaklarımı birbirinden ayırıyor ve kalbim küt küt atıyor. Sonra parmaklarını bacaklarımın arasına sokuyor ve iniltimi bir öpücükle yutuyor.

"Hâlâ yüzüklerimden birini takıyorsun." Piercing'e hafifçe vuruyor ve ağzıma karşı hırlıyor. "Eminim her gördüğünde onu kızdırıyordur."

Ona Trace'in her fırsatta am halkamı emdiğini söylemek geliyor içimden ama o seviyeye inmeyeceğim. "Onun hakkında konuşmadığımızı sanıyordum."

"Haklısın." Başımın arkasındaki saçları kavırıyor ve ağzımı yağmalıyor.

Naneli, erkeksi tadı dilimin üzerinde geziniyor ve eli kıvrımlarımın arasından geçiyor. Başımı çekip öpücüğü derinleştirirken saçlarımın kökleri lezzetli bir acıyla kıvılcımlanıyor.

Vücudunun sert hatları beni duvara yapıştırıyor, tenimiz ıslak ve birbirine kayıyor, beni ısıtan ve nabzımı hızlandıran şeytani bir sürtünme yaratıyor.

Parmakları titreyen merkezimle alay ediyor, ama sularımı akıtan onun ilkel öpücüğü. Dili ustaca vuruşlarla hareket ediyor, dudaklarımın dikişini yalıyor ve daha derine kıvrılıyor, fiskeliyor, sürtüyor ve sahipleniyor.

Sadece öpücüğüyle bile boşalabilirim. Ağzının hareketiyle yarattığı dönen, dönen, her şeyi tüketen his yasadışı olmalı. Beni akılsız, aç, azgın bir hale getiriyor ve iç kaslarım acı çekecek kadar sıkılıyor.

"Cole, ihtiyacım var... Sana içeride ihtiyacım var."

"Çok sabırsız." Dudaklarımı ısırıyor. "Hatırladığım kız bu."

Dizlerini büküyor ve başını eğip bir meme ucuna yapışıyor. Sonra parmaklarını amıma daldırıyor. İki, üç... Kaç parmağı olduğunu bilmiyorum, ama lanet olsun, açgözlü alevleri doğrudan çekirdeğime ateşliyorlar.

Kalçalarım hareket etmeye başlıyor ve parmaklarına tutunup sürerken ellerim saçlarını karıştırıyor. Zevk içimde dalgalanıyor ve uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. Ağzıma aldığı anda boşalmaya hazırdım.

"Bu çok hızlı olacak." Başımı duvara yaslıyorum, bacaklarım uyarılmanın saldırısına karşı titriyor.

Dişleri göğsüme batıyor. Parmakları içimde kıvrılıyor ve başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor. Ben gidiciyim. Orgazm patlıyor, ciğerlerimdeki havayı ve bacaklarımdaki gücü yok ediyor.

Beni tutuyor, meme uçlarımı okşarken ve bana büyük bir sevgi ve bağlılıkla bakarken o güçlü parmaklarıyla beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor.

Kemiksiz ve tok bir şekilde ona sarılıyorum, boynuna sarılıyorum ve yüzüne soluk soluğa öpücükler konduruyorum. "Buna ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim."

Dürüstlüğüün özlü bir fısıltısı, ama gözlerindeki sahiplenici parıltı, sözlerimin onun için daha büyük bir anlamı olduğunu gösteriyor. Az önce bir süredir boşalmadığımı, Trace ile geçirdiğim iki gece boyunca orgazm olmadığımı itiraf ettim.

Beni yıkamayı bitiriyor, yakında kapanacak kısımlara ekstra ilgi gösteriyor. Sonra bizi kuruluyor ve beni yatak odama götürüyor.

Dolaba girip yumuşak bir mavi kadife pantolon ve ona uygun bir kapüşonlu sweatshirt giyiyorum. Dışarı çıktığımda onu yatağımın köşesinde oturmuş, dirseklerini kalçalarına dayamış ve etrafına bir havlu sarmış halde buluyorum.

Beline.

Çenesi çalışıyor ve onu ovuşturarak bakışlarını benimkine kaldırıyor. "Çatı katında sadece bir yatak odası var."

Bunu nasıl bildiğini bilmiyorum ama nereye varmak istediğini tahmin edebiliyorum ve midem bulanıyor

İç

nde

e.

Yaptığınız eylemler ve aldığınız kararlar için size kızmayacağız.

Sözleri içime işliyor, yanındaki yatağa uzanırken bana güç veriyor. "Onun yatağında uyudun." Elleri dizlerinin arasında kenetlendi. "Onunla birlikte."

Bu bir soru değil, bu yüzden sessiz kalıp devam etmesini bekliyorum.

"Bundan sonra burada uyuyacağım." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Lütfen bunu yanlış anlama ama senin kendine hakim olmana güvenmiyorum."

"Ben de onunkine güvenmiyorum."

İçimi çekip başımı eğmeden önce sessizce bakıyoruz. Tartışmak nafile. Tek yaptığım

Yapabileceğim tek şey, sesimi kaybetmemek ya da bu süreçte kullanılmamak umuduyla vermek, sevmek ve dinlemek.

sixteen

O gece sahneden indiğimde kaskatı, ağırlı ve her zamankinden daha bitkin bir haldeydim. Eklemlerim her küçük hareketi protesto ediyor ve arabama doğru yapacağım kısa yürüyüşten korkuyorum. Dansla geçen yorucu bir geceydi ve uykuya çok ihtiyacım vardı.

Trace beni restoranın önünde karşılıyor, özel dikim takım elbisesi içinde her zamanki gibi neşeli ve seksi görünüyor. Yanında duruyorum, mavi gözlerinde yanan sorularla beni incelerken omuzlarım sarkıyor. *Bu gece benimle mi kalacaksın? Eve mi gidiyorsun? Onunla yattın mı? Onu sen mi seçtin?*

"Ben kalıyorum." Bacaklarımın ağrması ve göz kapaklarımın zımpara kağıdı gibi olması dışında başka bir sebep yok. "Gerçekten yorgunum."

Neredeyse gülümseyerek elimi tutuyor ve beni asansöre götürüyor.

31'inci kata çıkarken ona yaslanıyorum. "Kıçımın neden böyle sürüklendiğini bilmiyorum Bu."

"Dün gece geç mi yattın?" Ses tonu neşeli, ama kıskançlık kenarları kırıştırıyor. "Film izledik." Ona ters ters bakıyorum. "Küçümseyecek bir şey yok."

"Kibirli olan ben değilim." Asansör açıldı ve beni ayağımdan kaldırdı. göğsüne yasladı. "Neyin var senin?"

"Bilmiyorum." Başımı omzuna yaslıyorum ve tıraş losyonunun tadını çıkararak nefes alıyorum. "Aklımdan geçen hiçbir şey yok, eğer düşündüğün buysa. Sadece bitkinim."

Beni çatı katına, koridora ve yatak odasına taşıyor. Banyoya ulaştığında beni makyaj masasının üzerine koyuyor ve duşu başlatıyor.

"Sana uyuman için bir şeyler getireyim." Bölgesinde devriye gezen bir polis gibi ellerini arkasında kavuşturmuş, kapıya doğru ilerliyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sen ve kolların. Ben de öyle uyumak istiyorum."

Sırtını bana dönüp başını eğerek durakladığında duştan çıkan buhar uzun gövdesinin etrafında kıvrılıyor. Omuzları yükselip alçalıyor. Sonra dönüyor ve adımlarını geri takip ediyor.

O bakışı var, gözlerinde yırtıcı bir titreşim. Sanki beni yemek istiyormuş gibi. Eğer bu kadar uykulu olmasaydım, ona şakacı bir tepki verirdim. Ama tek yapabildiğim hafif bir gülümseme.

Bana ulaştığında alnını benimkine yaslıyor ve saçlarımı okşuyor. "Duşta yardıma ihtiyacın var mı?"

Sesinde en ufak bir ima yok ama aynı gün içinde iki farklı erkekle iki duş... Bu büyük bir *hayır demek*. Başımı sallayarak teklifini geri çevirdim.

Cole'u arayıp bu gece evde olmayacağımı haber vermeliyim. Telefonumun alt kattaki soyunma odasında olması dışında. "Kahretsin."

"Sorun nedir?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var." Bunu istememin pratik bir nedeni olmasının yanı sıra, dünyada en çok sevdiğim iki insan arasındaki bazı yanlışları düzeltmek için güçlü bir ihtiyaç duyuyorum. "Cole'a kendimi iyi hissetmediğimi ve bu gece burada kalacağımı söyler misin?"

Eli hala saçlarımda. Sonra beni bırakıyor ve geri çekiliyor. "Elbette."

"Teşekkür ederim."

Bir telefon görüşmesi onları yeniden kanka yapmaz ama belki samimi bir iletişim hattı açabilir.

O banyodan çıktıktan sonra duşa giriyorum ve sıcaklığın aşırı çalışan kaslarıma nüfuz etmesine izin veriyorum. Sonunda dışarı çıktığımda, onun düğmeli ceketlerinden birinin katlanmış bir şekilde makyaj masasının üzerinde beni beklediğini görüyorum.

Giyinmeden, dişlerimi temizlemeden ve saçlarımı fırçalamadan önce onu burnuma tutup kokusunu içime çekiyorum. Bana bir çift külot getirmemiş ama gömleğim dizlerime kadar sarkıyor ve açıkçası umursamayacak kadar bitkinim.

Banyodan çıktığımda çoktan yatmıştı. Masa lambasının yumuşak ışıltısı saçlarındaki altın sarısını ve yaklaşmamı izlerken gözlerindeki uyanıklığı aydınlatıyor.

"Senin için endişeleniyorum." Kollarını açıyor, tam da ihtiyacım olan şeyi sunuyor. Kucağına sürünerek giriyorum ve nefes nefese bir iç çekişle sarılıyorum. "Sadece... yorgunum."

"Bissara'daki çalışma saatlerini azaltıyorum." Komodine doğru uzandı ve Işık.

"Hayır, değilsin." Esniyorum. "Bana gününü anlat."

"Yarın konuşuruz." Saçımı okşuyor. "Gözlerini kapat."

"Tamam." Başımı kalbinin güçlü atışlarına yaslıyorum ve birkaç nefes içinde tüm Ağrılar kollarında usulca uykuya dalar.

Ve ertesi günün çoğunda uyuyorum.

Ara sıra uyanıp tuvaleti kullanıyorum, Trace'in bana getirdiği yiyecekleri karıştırıyorum ve egzersiz şortunun içinde onun oyulmuş fiziğine bakıyorum. Hasta, ateşli ya da tıkanık değilim. Sadece ağrım var ve kemiklerim yorgun. Ama güneş tavandan tabana pencerelerin ötesindeki ufuk çizgisinin üzerinde yay çizerken, kalkıp işe gitmek için giyinme ihtiyacıyla huzursuz oluyorum.

Yorganı geriye atıyorum ve ayaklarımı yere sürüyorum.

"Restoran personeliyle çoktan iletişime geçtim." Trace'in derin sesi arkamdaki kapı aralığından gürlüyor. "İçeri girmiyorsun."

"Trace." İnledim ve yatağa geri düştüm. "Kendimi iyi hissediyorum."

İnatçı ayak sesleri yaklaştığını gösteriyor ve üzerime eğilip avucunu alnıma koyuyor. "Ateşin yok. Miden bulanıyor mu? Ağrın var mı?"

"Hayır. Sadece bitkinim."

Bir noktada, antrenman şortundan takım elbiseye geçti ve şimdi o gıcır gıcır siyah ceket yere kayıyor. Önce ayakkabılarını, sonra gömleğini ve pantolonunu çıkarıyor ve sadece boxer'ını giyerek benimle birlikte yatağa giriyor.

Yan masaya doğru eğilerek, akıllı ev sisteminin dijital kumandasına bir şeyler dokunduruyor. Bir saniye sonra, Zayn'in *Pillowtalk* şarkısının baştan çıkarıcı elektronik ritimleri

Yatak odası.

"Eğer iyi hissediyorsan..." Üstüme yuvarlanıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor, bakışları ağzıma dalıyor. "Seninle ilişkiye girmeme aldırmayacaksın."

Nabzım hıçkırıyor ve omurgamda bir heyecan gıdıklanıyor. Bir elimi ensesine koyup başparmağımın ucuyla ayırık dudaklarının kenarına dokunuyorum ve orada tutuyorum.

"Vücudum bugün neden kalkmayı reddetti bilmiyorum." Gözlerinin içine dalıp gidiyorum. "Ama ruhum bir öpücük almadan yatağından ayrılmak istemedi."

Aleti iç uyluğuma doğru sarsılıyor, şişiyor ve uzuyor. Yüz ifadesi yumuşak, gözleri kırpışmadan ve kapüşonlu, biz yavaş yavaş yaklaşıırken, nefesler birbirine karışıyor ve karşılıklı arzu içinde yıpranıyor.

Burunlarımız birbirine değiyor ve başparmağımı ağzının köşesine götürüp parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. Bir eli kalçamda dolanıyor ve diğeri saçıma dolanırken gömleğimin altından belime uzanıyor.

Ağzılarımız nihayet buluştuğunda, tek bir nefes veriyor ve güçlü çekime teslim oluyoruz, birbirimize uzanıyor, tutunuyor ve batıyoruz.

Kollarını sıkıca etrafıma doluyor ve dili benimkini kovalıyor, yakalıyor ve bırakıyor. Sonra daha derine iniyor, sanki şüphelerimi uzaklaştırmaya ve farkındalığımın altında saklı tuttuğum arzuyu tatmaya çalışıyormuş gibi terk edilmişlikle yalıyor ve emiyor.

Ağırlığı artıyor, kasları geriliyor ve bana doğru bastırıyor. Açlığının kabarışıyla zafer kazanıyorum ve onun altına giriyorum. Tenim ısınıyor ve karıncalanıyor, vücutlarımızın kayan sürtünmesine karşılık veriyor. Çenem gevşiyor, ağzının taleplerine boyun eğiyor. Ve bacaklarım açılarak ihtiyacının vahşi dürtüsüne boyun eğiyor.

Her bir santimi titiriyor ve itme, beceme, serbest kalmasının peşinden gitme dürtüsüyle kıvrılıyor. Ama boxerini çıkarmıyor, ıslaklığını test etmek için elini bacaklarımın arasına sokmuyor. Onun yerine sırt üstü dönüyor ve beni de yanına alıyor.

Ben kalçalarını kavrayıp ellerimi yontulmuş pazuları ve omuzları boyunca gezdirirken ağzılarımız kenetlenmiş halde kalıyor. Çıplak kıkırmı avuçluyor ve beni o kadar tutkuyla öpüyor ki, aşkının gücünü kemiklerimin altında hissediyorum ve bana kaybedecek ne kadar çok şeyim olduğunu hatırlatıyor.

Arka plandaki vokaller sevişmek ve savaşmak, cennet ve savaş hakkında mırıldanırken, onun seksi uykulu gözleriyle sabitlenmiş bir şekilde arkama yaslanıyorum.

"Savaşı atlayabiliriz ve..." Dudakları nadir görülen bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sevişmek mi?"

Ereksiyonu altımda nabız gibi atıyor, sadece boxer'ının ince malzemesi ve... benim rızam tarafından engelleniyor.

Aklıma yatağımda tek başına uyuyan Cole geliyor ve göğsüme bir sızı saplanıyor.

Trace'le bunu -çılgınlığı, yakıcı sıcaklığı, tutkulu seksi- istiyorum ama beraberinde gelen suçluluğa katlanamıyorum.

Şarkı değişiyor ve yumuşak bir kadın sesi gizli hoparlörlerden akarak Gnash'in *I Hate U I Love U* şarkısının titrek sözlerini söylüyor. Hafif ritimle sallanıyorum, çalma listemi seçmesine bayılıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Avuçlarını kalçalarımın altına gezdiriyor.

Bir sahnede sekiz saat boyunca dans edemeyecek kadar yorgunum ama... "Kucağında yavaş ve kolay bir şekilde dans etmek istiyorum. Bu şarkıyı seviyorum."

"Yap şunu." İnliyor, belimi kavırıyor ve altımda kalçalarını esnetiyor. "Bana sürtün."

Melodi içimde spiraller çiziyor, derinlerimde şehvetli bir enerji topluyor ve bu enerji giderek artıyor.

Dışa doğru yayılıyor, göğüs kafesimi kaldırıyor ve leğen kemiğimi döndürüyor.

Parmakları tenime değıyor ve nefesleri ritmini kaybediyor. Bakışlarını tutuyorum, gözlerimle ona ne kadar taptığımı, beni izlemesini ne kadar sevdiğimi ve nasıl boşalacağımı anlatıyorum, tıpkı böyle, onun çelik gibi sert sikine sürtünerek.

Hareketlerimi küçük ve telaşsız tutuyorum, şarkının nabzının beni onun titreyen bedenine taşmasına izin veriyorum. Saçlarımı başımın üstünde tutuyorum, kollarım yüzümü çerçeveleyip ve tempoyu bırakıp sürüyorum. Gerisini yerçekimi hallediyor, beni ona doğru itiyor ve klitorisimi ereksiyonu boyunca itiyor.

"Kahretsin, çok güzelsin." Gözlerinin yoğunluğu gözlerimin içine işliyor ve elleri yukarıya, gömleğin altına doğru kayıyor, göğüslerimi avuçluyor ve yoğuruyor. "Aynı anda hem çok yumuşak hem de çok güçlü. Hem bir fantezi hem de bir gerçeklik. Sen harika bir kadınsın."

Çakıllı sözleri beni kenara itiyor ve orada asılı kalıyorum, sallanıyorum, nefes alıyorum ve uzanıyorum... Kolu yukarı kalkıyor ve boğazımı kavrayıp ağzımı kendine çekiyor. Boğuluyordum. dudaklarımı yalarken, klitorisime doğru iterken ve beni kıvranan, titreyen, soluk soluğa bir orgazma iterken eli, ağzı açık.

Zevk, boğazımı serbest bırakıp beni göğsüne bastırmadan önce sonsuz, boğucu nefesler boyunca içime çöküyor.

"Seni boşalırken izlemek çok tahrik edici." Boynumu, yanağımı öpüyor, sonra ağzımı yutmak için hamle yapıyor.

Mutluluktan arta kalan kıvılcımlarla seğirerek geri çekiliyorum. Göğsünden aşağı kayarken seksi şarkı bana serenat yapıyor, gözlerim ona kilitleniyor ve dudaklarım yaramaz bir niyetle kıvrılıyor. Bel kemerini kavıyorum, bacaklarından aşağı inerken boxer'ını da yanıma alıyorum.

Kalçalarını kaldırıyor ve giysilerinin son parçasını da çıkarmamı kolaylaştırıyor. Konuşmamış ya da beni durdurmaya çalışmamış olması, bunu ne kadar çok istediğinin bir kanıtı. Çıplak olduğu an, onu bekletmiyorum.

Bacaklarının arasına diz çökerek başımı eğiyorum ve onu tamamen ağzıma alıyorum. Boğazımın arkasına çarpıyor ve göğsünde alçak, muhtaç bir yetişkin titreşiyor.

Sonra onu emiyorum, boğazımı gevşetiyorum, yumruğumu şaftında çalıştırıyorum ve taşaklarına masaj yapıyorum.

Elleri saçlarıma gidiyor, derin ve etkili sesiyle komutlar fısıldarken hızını ve derinliğini kontrol ediyor. "Daha hızlı... Parmaklarını sık... Siktir. İşte bu... dilini yuvarla... çok iyi... Lanet olsun, Danni. Neredeyse geldim..."

Bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum, yüz ifadesinde parlayan hazzın içinde kayboluyorum. Kalçaları elimin altında titriyor ve boynundaki sinirler omurgasının eğilmesiyle geriliyor.

"Siktir!" Boğazımın arkasına çarpıyor ve uzun bir gırtlak hırıltısıyla sertleşiyor.

Doruk noktasının gücü ağzımı dolduruyor ve yutkunuyorum, iniltileri yükselirken başını yalıyor ve yumuşakça emiyorum.

"İnanılmaz." Göğsü kabarıyor ve saçlarımdaki parmaklar gevşiyor.

Göğsüne tırmanıyorum ve dudaklarına öpücükler konduruyorum. "*Beni daha sert em* diye fısıldayıp bunu bir aşk şarkısı gibi söyleyebilmen inanılmaz."

Ağzımın içine doğru kıkırdıyor ve ardından gelen öpücük kanımda bir uyuşturucu gibi akıyor. Bu adama bağımlıyım; şehvet, orgazm ve fiziksel çekimin ötesinde bir bağımlılık. Sadece sevgisine değil, bana sadece onun verebileceği türden sabrına ve hâkimiyetine de ihtiyacım var. Bu ruhumda derin bir özlem, her zaman tekrar tekrar geri döneceğim bir özlem.

Öpücük sonsuza dek sürüyor ve çok erken bitiyor. Ayağa kalkıyor, omuzlarımdaki büyük boy gömleği düzeltirken beni de yanına çekiyor.

"Bu gece burada kalıyorsun." Boxerını çekti ve komodine doğru uzanarak

müziği sustur. "Cole'a çoktan bir mesaj gönderdim."

Bu çok garip. İletişim kurdukları için heyecanlıyım ama sanki ortak velayete sahip ebeveynler gibi programımı tartışıyorlarmış gibi geliyor.

"Nerede kalacağıma ben karar veririm."

Neden bir şey söyleme zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Birincisi, o benden daha inatçı. İkincisi, az önce onun kucığında yaptığım küçük egzersiz vücudumu saran uyuşuk sise iyi gelmedi. Bu gece hiçbir yere gitmek istemiyorum.

Farklı bir savaş seçmeye karar verdim, çok daha fazla ilgilendiğim bir savaş. "Mesajlarını görmek istiyorum." "Hangi mesajlar?" Televizyonun kumandasını kapıyor ve yastıklara yaslanıyor.

Hangi mesajlar olduğunu biliyor ve telefonu muhtemelen yerdeki pantolonunun cebinde. Buruşuk yığına bakıyorum, bir süre bekliyorum ve ona dalıyorum.

Bulduğum anda ona doğru dönüyorum, kapıp götürmesini bekliyorum. Ama kıpırdamadı, televizyonda kanallar arasında gezinirken bana bakmadı bile.

Mesajlarına erişmeye çalıştığımda nedenini anladım. "Şifren ne?" "Çok gizli."

"Saçmalık. Öksür bakalım, Savoy."

"Hayır." Gözlerini televizyona dikmiş, uzaktan kumandanın düğmelerini çeviriyor.

"Artık senin için kucak dansı yok o zaman." Telefonu yatağın üzerine atıp kapıya doğru yürüyorum. Benden bir şeyler saklamak istiyorsa, kendi başına uyuyabilir.

"Nereye gidiyorsun?" Ses tonu rahat ve ilgisiz.

Onu omzumun üzerinden tersledim ve yürümeye devam ettim. Çocukça, biliyorum ama kazanmaya kararlıyım.

Ona en son orta parmağımı gösterdiğimde, arkamdan gizlice yaklaştı ve-

Bir kolu belime dolanıyor ve beni yerden kaldırıyor. Dudaklarımdan bir feryat çıkmadan önce eliyle popoma vuruyor ve tenime ateş gibi bir acı yayıyor. Beni odanın diğer ucuna çekip yatağa bıraktığında şok olmuş bir şekilde haykırıyorum ve onun elinde kıvranıyorum.

"Velet." Telefonu kucığıma atıyor ve bir dizi numara sayıyor.

Ekran kilidini açıp metin penceresini açarken muzaffer sırtışıma ihanet ederek ona ters ters bakıyorum.

Yatar pozisyonuna geri dönüyor, gözleri televizyona sabitlenmiş. Beni kandırmıyor. Oynamakta olan Nazi UFO'ları hakkındaki saçma Antik Uzaylılar bölümü dikkatini çekmiyor.

Cole'a gönderdiği mesajları buluyorum ve ilkinde ilerliyorum, zaman damgası dün gece duş aldığım saatlere denk geliyor.

Trace: Bu gece benimle kalıyor. Neden

telefonuna cevap vermiyor?

İz: Soyunma odasında bırakmış. Kendini iyi hissetmiyor. Onunla

konuşmama izin ver.

Trace iki saat sonrasına kadar cevap vermedi, ben bayıldıktan çok sonra.

Trace: Uyuyor.

"Dün gece ben uyuduktan sonra yatağı terk mi ettin?" Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Evet." Bir kolunu başının altında kavuşturuyor ve göz ucuyla beni izliyor. "Neden ayağa kalktın?"

"O mesajı göndermek için."

Sanırım minnettar olmalıyım ama bu bana garip geliyor. "Ama neden? Yani, yaptığına sevindim ama motivasyonunu sorguluyorum."

"Aşağıya inip ortalığı ayağa kaldırmasını istemedim." "Oh." Bir nefes üfledim.

Cole bunu kesinlikle yapardı. Mesaj dizisine geri döndüğümde midem sıkışıyor. Bir sonraki bu sabah geldi.

Onunla konuşmak istiyorum. Aç şu lanet telefonunu! Trace:

Hâlâ uyuyor.

Mesajlar bütün gün bu şekilde gidip geldi. Cole ne kadar sinirlenirse, o kadar çok ünlem işareti kullanıyordu. Onu suçlamıyorum. Trace'in mesajları da taş gibi kişiliği kadar sıcak ve samimi.

Trace'in buraya gelmeden önce gönderdiği mesaja geldiğimde kaydırmayı

yavaşlatıyorum. *Trace: Hâlâ yatakta ve işe gitmiyor. Sabah seni aramasını söylerim.*

Bırak onunla ben konuşayım, seni orospu çocuğu!

Cole: Arıyorum. Aç!!

Cole: Aç şu lanet telefonu!!!

Eğer telefona cevap vermezsen, senin için geliyorum. İz:

Güvenliğe haber verildi.

Güvenliğinizin beni durduramayacağını çok iyi biliyorsunuz. İki saat içinde o çatı katında olacağım. Sana söz veriyorum.

Nabzım hızla atıyor. "Bu doğru mu? Güvenlik ekibinizi geçebilir mi? Ve kameraları?" Gözlerim büyüyor. "Ya erişim kodları?"

"Muhtemelen." Trace bir omzunu kaldırır.

Cole'un tehdidi bir buçuk saat önce geldi. Yani 30 dakika içinde burada olacak.

"Ne oluyor lan?" Trace'in omzuna vuruyorum. "Neden bana bundan bahsetmedin? Onunla konuşturdum."

"Biraz dikkatim dağınıktı." Mavi gözleri benimkileri yakıyor. "Ağzın sikimin üzerindeyken."

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Burada oturmuş, Nazi UFO'larını izliyormuş gibi yapıyorsun. Çünkü senin

bir plan."

"Planım bunun olmasına izin vermek. Güvenliğimi kırıp kıramayacağını merak ediyorum. Bunu yapan benim.

onu eğitti, yani..."

Bu düşüncenin geri kalanının aramızdaki boşlukta oyalanmasına izin veriyor, sanki başımı sallamam ve anlayışla gülümsemem gerekiyormuş gibi.

"Eğer senin çatı katına girirse..." Dişlerimi gıcırdatıyorum, bu lanet oyunlardan rahatsız oluyorum. "Sırada ne var?"

"Kontrol edilemez öfkesi, ardından biraz çürük parmak eklemleri ve kan." Bana mizahsız bir gülümseme attı. "Onun kanı."

Evet, böyle bir şey olmayacak. Yataktan fırlıyorum ve hızlıca bir mesaj yazarken banyoya doğru koşuyorum. Trace beni takip ediyor, ama o diğer tarafa vurmaya başlamadan önce kapıyı kilitlemeyi ve mesajı bitirmeyi başarıyorum.

"Aç şu lanet kapıyı," diyor sakince. Fazla sakın.

Mesajı gönder tuşuna basıyorum.

Trace: Danni'nin neden bu kadar yorgun olduğunu biliyorum. Çok baskıcı ve öfkeliyiz ve bu onun uyumunu bozuyor. Sadece sarılıp barışmamız gerekiyor. Seninle tekrar takılmak istiyorum. Ve eşleşen dövmelemler yaptırmak. BFF'in sembolü nedir?

"Danni." Trace'in sesi kapının içinden boğuk bir şekilde geliyor. "Beni içeri al."

"Delirdin mi sen?" Sorumun içinde bir gülümseme dans ediyor.

Sap kıpırdıyor ve metal bir şey ona sürtünüyor. *Uh oh.* Anahtarı olmalı. O kilidi açmaya çalışırken ben de Cole'a bir mesaj daha gönderiyorum.

Trace: Seni gerçekten öpmek istiyorum. Tutkuyla. Danni izlerken.

Elimdeki telefon gelen bir aramayla titrerken kapı pat diye açılıyor. Cole'un kimliği ekranda yanıp sönüyor ve sırtışıımı geri alıyorum.

"Bu sizin için." Telefonu karşımdaki çatık kaşlı adama uzattım. "Ona ne mesaj attın?"

"Bu çok gizli."

Kaşları çatılıyor, libidomda kirli şeyler yapıyor. Telefonu aldı ve yatak odasına doğru adım attı. Aramayı kabul ederken arkasından takip ediyorum.

"Az önce aldığın mesaj her neyse-" Başımı eğip dinliyor. "Ne?" Dönüyor ve bana dehşete düşmüş bir bakış fırlatıyor.

Güldüğümü dudaklarımı büzerek gizliyorum ve telefonu almak için elimi uzatıyorum. Sanki ondan yeterince hızlı kurtulamıyormuş gibi bana fırlatıyor.

Cihaz parmaklarımdan sekip ahşap zemine çarpıyor. Neden yakalayamadığımı merak ederek bir saniye ona bakıyorum. Koordinasyonum bozuldu.

Trace'in kaşları çekilir, muhtemelen aynı şeyi düşünüyordur.

"Bir şey mi oldu?" Ani bir baş dönmesi dalgasına karşı sallanarak onu almak için eğildim.

Kolumu yakalıyor ve telefonu kapıp bana uzatıyor. "Çabuk ol. Seni geri istiyorum

yatak

."

Başımı salladım ve kulağıma götürdüm. "Hey."

"Seni yatağa geri mi istiyor?" Cole homurdanıyor.

Sanırım mesajlarım havayı yumuşatmadı. "Gerçekten kralın kalesine mi girecektin?"

"Danni." Homurdanıyor. "Sana ulaşmak için Tanrı'nın kendisini
alaşağı edeceğim." "Bir yere yıldırım düştü."

"Nasıl hissediyorsun?" Sesindeki düşmanlık azalıyor ve yerini endişeye bırakıyor. "Senin için
endişelendim."

"Sadece yorgunum. Muhtemelen bir böcek kaptım."

Trace yatağın üzerine tünemiş, gözleri tehditlerle dolu, eğer telefonu hemen kapatmazsam beni
dizlerine yatırıp kıcıma şaplak atacağını söylüyor.

Yanında alçalıyorum, telefonla konuşurken ona masum bir bakış atıyorum. "Bir sorum var."

"Eğer kalbimle ilgiliyse, merak etme," diyor Cole. "O hâlâ senin."

Göğsüm yükseliyor, sıcaklıkla doluyor. "Yarın işten izinli misin?"

"Evet. Programımı seninkiyle uyumlu hale getirdim, yani sen izinli olduğunda ben de izinliyim.
Eve ne zaman geliyorsun?"

Uzanıp Trace'in kucağındaki elini tutuyorum. "Yarın orada olacağım."

Beklediğim gibi, Trace geriliyor ve parmaklarını sıkıyorum. Cole'la geçirdiğim zamanın iki katını
onunla geçirdim, gerçi takip ettiğimden değil.

"Nasıl hissettiğine bakacağız," diyor Cole. "Ama eğer sen de istersen, bir şeyler planladım."

"Kulağa harika geliyor." Şimdi zor kısım geliyor ve içim burkuluyor. "Yarın görüşürüz."

O kelimeleri söyleyecek, ben de tekrar edeceğim. Trace yanımda otururken. Söylemek için odadan
çıkarsam belli olur ve artık çok geç, çünkü Cole az önce iç çekti, bu da demek oluyor ki...

"Seni seviyorum." Sesi içimde yankılanıyor, bağlılık ve dürüstlikle dolu - sevmenin tek yolu.

Üç hecenin gücü kalbimin odacıklarını şişirirken gözlerimi kapatıyorum. Sonra başımı çevirip
Trace'in bakışlarıyla buluşuyorum ve her ikisine de sesleniyorum. "Ben de seni seviyorum."

seventeen

Ertesi gün Trace beni metalik kömür boyası ve İtalyan deri koltuklarıyla Maserati GranTurismo'suyla brunch'a götürdü. Spor arabalar umurumda bile değil ama onu kullanırkenki manzarayı takdir etmemek için ölmüş olmam gerekir.

Bir eli direksiyonun üzerinde, şık bir güvenle vites değiştiriyor. Sarı saçları, bir şekilde hem rüzgârda savrulmuş hem de fotoğraf çekimine hazır görünen dokulu bir tarzda geriye taranıyor. Kahverengi süet ceketini vücudunun üst kısmını doğru yerlerden sarıyor ve dar siyah pantolonu kasıklarındaki şişkinliği öyle bir vurguluyor ki, elimi uzatıp şeklini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ben temas etmeden önce parmakları bileğimi yakalıyor.

"Bu arabayı hemen kenara çekeceğim." Eli sıkışıyor, kemiklerimi sızlatıyor. "Ve seni kaputun üzerinde, yolun kenarında, Tanrı'nın ve herkesin önünde becereceğim." Kolumu bırakıyor. "Dene beni."

Dilimi tıkırdatıyorum. "Bu kulağa yasadışı geliyor." "Bana yaptığın şey yasadışı olmalı."

Boğazımda bir yutkunma düğümünüyor. "Ben sana ne yapıyorum?"

"Birini incitmenin pek çok yolu vardır." Buz mavisi gözlerini yola dikeyyor. "Sadece sen acı verebilir ve her dakikasını arzulamamı sağlayabilirsin."

"Ben... Ben seni incitiyor muyum?" Göğsüm çöküyor, nefesim kesiliyor. "Öyle demek istemedim, Trace. Çok özür dilerim."

"Bunun için asla özür dileme." Bir avucunu pantolonundaki kalın çizginin üzerine koyuyor. "Ne kadar acı verici olursa olsun, sonunda seninle bulacağım rahatlamaya değer."

Seksten değil, daha derin, belirsiz bir gelecekte daha güçlü bir şeyden bahsettiğini hissediyorum. İşte böyle anlar beni kırıyor. Hayatımın en önemli sorusundan kaçarken, en büyük ironinin kurbanı oluyorum.

Çünkü bir cevap aramıyorum. Zaten iki cevabım var.

Bir kolumu koltuğunun arkasına doğru kaldırarak ensesindeki yumuşak tüyleri okşuyorum. "Bundan nefret ediyorum." "Seni seviyorum ve bekleyeceğim. Bu güvenceye güven."

"Teşekkür ederim." Başımı omzuna yaslıyorum ve yolculuğun geri kalanında onun gücünü içime çekmeye çalışıyorum.

Küçük, şirin bir bistroda yemek yiyoruz; burada yerel olarak yetiştirilen yiyeceklerin ve sert kahvenin tadını çıkarırken fısıldaşıyor, gülümsüyor ve uzun bakışlar paylaşıyoruz. Sonra beni eve götürüyor ve ön kapıya kadar yürüyor.

Arabamı kumarhanede bıraktım ama Cole'un motosikleti garaj yolunda duruyor. Acaba bodrumda mı yoksa kapının önünde mi bekliyor?

"İçeri gelip eski bir dosta merhaba demek ister misin?" Ellerimi Trace'in süet ceketinin önünde gezdiriyorum, soğuk havada titriyorum.

"Ben almayayım." Kollarını bana doluyor, içimi ısıtıyor.

"Seni şimdiden özledim."

Kaşları çatılıyor ve gözlerini ağzıma dikeyiyor.

Parmak uçlarımda yükselip ellerimi ensesinde birleştiriyorum ve onu öpüyorum.

Yüzümü kucaklıyor ve beni öpüyor, nefeslerimi, iniltilerimi ve kalbimin tamamını yutarken sert ve derin nefesler alıyor.

Sonra geri çekilir ve dudaklarını yalar. "Bekliyor olacağım."

eighteen

Eve girdiğimde Trace'in öpücüğü ateş gibi yanıyor. Cole'u görmeden önce biraz sakinleşmeye ihtiyacım var. Kabarık dudaklarıma ve pembe yanaklarıma bir kez bakarsa anlar. Ondan saklanmak istemiyorum ama suçluluk duygusu beni yatak odama gönderiyor.

Koridora ulaştığımda, bodrumdan gelen müzik sesi bana onun nerede olduğuna dair ipucu veriyor. Rahatlayarak iç çektim ve odama girdim.

Yatağımdaki çarşaflar bir metre uzunluğundaki boş şiltenin etrafında dolanıyor. Ben yokken benim yanımda mı uyuyor?

Onun kokusunda kıvrılma dürtüsü beni yatağa çekiyor. Topuklu botlarımı çıkarıyorum ve burnumu yatağa gömüyorum. Tanrım, onun erkeksi, odunsu kokusuna bayılıyorum. İçinde uyumak istiyorum.

Trace'e bugün yüz bir kez tamamen dinlenmiş hissettiğimi söyledim. Ama başımı yastığa koyup yorganı üzerime çektiğimde uzuvlarım ağırlaşıyor. Belki de bir saniyeliğine gözlerimi kapatmalıyım.

Anında kendimden geçiyorum ve ölü gibi uyuyorum. Uyandığımda, pencerenin ötesindeki gökyüzü soluk bir griye dönüşmüştü. Ve ben yalnız değilim.

Bir ısı duvarı sırtımı kaplıyor ve kas bantları vücudumu sararak beni arkadan sıkı bir kucağa alıyor.

"Ne zamandır benimle buradasın?" Başımı çeviriyorum ve Cole'un çıplak pazusunu öpüyorum. "Birkaç saattir." Boynumu öpüyor, bıyıklarıyla tenimi gıdıklıyor.

Yan yatıyoruz, bacaklarımız birbirine değiyor, ikimiz de kot pantolon giyiyoruz. O gömleksiz, keşke ben de öyle olsaydım, böylece onu daha fazla hissedebilirdim. Keşke iki gün önce duşta olduğumuz gibi çıplak olsaydık.

Onu görmeyeli sadece iki gün oldu.

"Bir ömür gibi geliyor." Arkamı dönüp yüzüne dokunuyorum, sert, çarpıcı, yontulmuş yüzüne. "Bir ömür mü?" Nefesleri ağzıma çarpıyor.

"Bunu yaptığımdan beri."

Yavaşça eğilip öpücük için aç yapıyorum, başımı eğiyorum, dudaklarımı ayırıyorum ve yüz ifadesini kaplayan beklentinin tadını çıkarıyorum. Temas kurmadan hemen önce eğilip dişlerimi göğüs ucuna geçiriyorum.

"Danni!" Geri çekiliyor, alnıma bastırıyor ve beni savuşturuyor. "Ne oluyor lan?"

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi kalçalarımın sabitliyorum. "Senin gibi sert bir adamın meme uçları nasıl bu kadar hassas olabilir?"

"Ben sadece... yapıyorum." Sırt üstü düşüyor ve hayali acının üzerine bir avuç içini bastırıyor.

"Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Bir iz bile bırakmadım."

Gizlice bakmak için elini kaldırıyor, sonra gözlerini geri alıyor, her türden kızgın görünüyor. "Tekrar deneyeyim." Sırtışımı gizleyemiyorum. "Hoşuna gidecek."

"Tabii ki hayır. Yerleri yalamayı

tercih ederim." "Koca bebek."

"Taşaklarımdan uzak dur." Gözlerini kısarak yüzümü tarıyor. "Sanırım kendini daha iyi hissediyorsun?" "Hem de çok." Kollarımı başımın üzerine uzatıp iki yana eğilerek belimi esnetiyorum. "Ne oldu?"

Bu gece ne yapıyoruz?"

"Hastaydın-"

"Ben hasta değilim. Sadece kendimi yere attım. Şimdi daha iyiyim." Bu doğru. Kendimi yenilenmiş ve rock yapmaya hazır hissediyorum.

"Yatakta kalmalıyız." Alnı çatlıyor ve doğrulup bana doğru yaklaşıyor. "Büyük planın bu muydu?"

"Hayır." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve dokunuşunun boynumda kalmasına izin veriyor.

"Planım fiziksel aktivite gerektiriyor." Kaşlarını kaldırıyor. "Evin dışında."

"Beni de say." Yataktan kalkmak için hamle yapıyorum ama eli kolumu yakalayıp beni durduruyor. Yatağın üzerinde diz çökerek beni göğsüne doğru çekiyor ve parmaklarını boynuma doluyor.

"Muhtemelen..." Ağzımın köşesini öpüyor. "Sana..." Dudakları diğer köşeyi okşuyor. "Tüm vücut muayenesi." Dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Sadece sağlıklı olduğundan emin olmak için."

"Eminim muayenene rektal muayene de dahildir." Alt dudağını ısırdım. "Haksız mıyım?"

"Tanrım." Popomu acı verici bir sertlikle kavıyor, parmaklarını kotumun dikişine sürüyor.

"Kıçını tekmelemek istiyorum."

"Kulağa ne kadar hoş gelse de, bunun yerine nereye gittiğimizi söylemeye ne dersin?" "Bu bir sürpriz."

"Ne giymeliyim?"

"Üzerinde ne varsa." Kıçına şaplak atıyor ve yataktan kayıyor. "Yolda yiyecek bir şeyler alınız."

İki saat sonra, hiç beklemediğim bir yerde, soyunma odasıydım. Kasım ayında bir randevuda giyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey giymiştim, ipli bir bikini.

Cole motosikletiyle dalış mağazasının boş otoparkına girdiğinden beri hiçbir şey açıklamadı. Beni soyunma odasına götürdü, üstümü değiştirmemi söyledi ve çantasından çıkardığı beyaz bikiniyi bana uzattı - dolabımdan çaldığı bir bikini. Sonra da gitti.

Kalçalarımdaki ipleri ayarlıyorum, çift düğümleri çift düğümlüyorum.

Kimi kandırıyorum ki? Sadece gamzelerini gösterecek ve bu minicik popolar hemen düşecek.

Ka

palı Derin bir nefes alıp omuzlarımı geriye atarak benim için ne hazırladığını görmek üzere . havuz alanına doğru ilerliyorum. Kapalı olimpik havuz boyunca yürürken klor dumanı ciğerlerimi yakıyor. 15 ft

çıkartmalar kenarları boydan boya işaretliyor, ancak bundan çok daha derin görünüyor.

İş saatinden sonra olmalı, çünkü burada kimse yok.

Sözümü geri alıyorum. Bir adam mağazanın girişine yakın bir yerde durmuş, Cole'u elinde tutuyor.

tek kollu sarılma. Gülümserler ve el kol hareketleri ve kahkahalarla dolu hareketli bir sohbe başlarlar.

Yaklaşık yirmi adım ötede, havuzun son köşesini dönüyorum. Adamlar başlarını çevirip sessizliğe gömülüyorlar.

Cole'un tanıdığı şimdiye kadar gördüğüm en derin bronzluğa sahip ve o kadar kaslı ki tişörtü ve kot pantolonu dikiş yerlerinden zorlanıyor. Yuvarlak kafası kel tıraş edilmiş ama yüzü genç. Muhtemelen benden birkaç yaş büyük. Otuz civarı mı? Bu onu Cole ve Trace ile aynı yaşta yapar.

Kendini onlar gibi taşıyor, ağır başlı, maço, alfa havası yayıyor. Belki de hepsi bir şekilde ordu ile bağlantılıdır?

Gözleri dostça bakıyor. Ve ilgili. Oh adamım, gerçekten bana bakıyor.

Dikkatimi Cole'a ve giydiği tek parça kıyafete veriyorum. Spandex dalış şortu kalçalarına kadar uzanıyor ve kalçalarının üzerine oturuyor. O kadar sıkılar ki boyanmış gibi görünüyorlar ve tüm bu çıplak ten ve yırtık kasların varlığında biraz başım dönüyor ve nefesim kesiliyor. Eve geleli sadece birkaç hafta oldu ama şimdiden daha iri, daha hantal ve daha sağlıklı görünüyor. Ve cehennemden daha seksi.

Son birkaç metreye yaklaştığımda, odağı yüzüme kilitleniyor. Nefesimi kesen ve dengemi bozan ateşli, büyülenmiş bir odaklanma bu.

Başını diğer adama doğru çeviriyor ama gözleri benimkilerde kalıyor, sanki konuşmasına devam etmek istiyor ama gözlerini kaçıramıyor.

"Beni tanıştıracak mısın?" Koluna dokunuyorum.

Gözlerini kırıştırıyor ve bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Evet, uh... bu dalgıç dükkanının sahibi.

O-"

"Richard Hickey." Adam büyük bir pençesini gömleğine siliyor ve sırtarak bana uzatıyor.

Elini sıkıyorum. "Merhaba, Rich- Bekle. Richard Hickey mi dedin?"

Sırıtsı düşer. "Evet."

"*Dick* Hickey gibi mi?"

"*Richard* Hickey'deki gibi." Gözlerini kısar. "Ama

Dick'in kısaltması-"

"Zavallı adamı rahat bırak." Cole başını sallar. "Hayatı boyunca bu saçmalığı duydu."

Eminim öyledir. "Ben Danni, şimdi adım kulağa çok sıkıcı ve unutulabilir geliyor."

"Sanırım sende unutulacak bir şey yok." Richard bana dostça bir bakış attı. "Dikkatli ol." Cole'un ifadesi gerginleşiyor.

"Anlaşıldı." Richard ellerini havaya kaldırır ve geri çekilir. "Size ekipmanı göstereceğim."

"Yani..." Onları bir depoya doğru takip ediyorum. "Sanırım şu devasa kışkı tüplü dalışı yapacağız. havuz?"

"Evet." Cole arkaya uzanıp elimi tuttu. "Nasıl

yapacağımı bilmiyorum."

"Sana öğreteceğim."

Depo odasında Richard bizi yüzgeçler, tanklar ve adını koyamadığım diğer şeylerle dolu raflardan oluşan bir labirentin içinden geçiriyor.

"Dalış yapmayı nerede öğrendin?" Cole'a sordum.

Richard durur ve omzunun üzerinden şaşkın bir bakış

fırlatır. "Ne?" Aralarına bakıyorum.

Richard çatlamaadan önce gergin bir an göz göze gelirler. "Kahretsin,

dostum." Yüzünü buruşturur. "Bildiğini varsaymıştım."

"Neyi bildiğimi varsaydın?" Cole'un elini bırakıyorum ve kalçamda bir yumruk ve yüzümü ısıtan bir öfkeyle onun önüne çıkıyorum.

"Benim geçmişim..." Etraftaki dalgıç ekipmanlarını işaret ediyor ve yüz ifademi inceliyor. "Kızgınsın."

"Nereden biliyorsun?" Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Richard." Cole elini omzumun üzerinden kaydırıldı. "Danni'ye nasıl tanıştığımızı anlat." Kel adam kollarını göğsünde kavuşturuyor. "BUD/S eğitimi."

"Bu terimi daha önce de duymuştum." Kaşlarımı çatıyorum. "Bu askeri bir şey."

"Temel Sualtı İmha / SEAL eğitimi." Richard acı bir kahkaha attı. "Yedi aylık cehennem."

"Birlikte deniz komandosu muydunuz?" Dalgıç kıyafetlerini yeni gözlerle inceledim.

"Hayır, aslında." Richard metal bir rafa yaslanıyor. "Eğitimin üçüncü aşamasında kıcıma tekme yedim. Düştüm ve yandım. İşte buradayım, bir dalış dükkânı işletiyorum."

"Ya sen?" Gözlerimi kısarak Cole'a bakıyorum. "Eğitimi geçtin mi?"

Richard kahkahalara boğulur. "Gözleri kapalı patlattı. Kahretsin, o öğretebilirdi o."

"Sen ve o lanet ağzın." Cole diğer adama ters ters bakar. "İşte bu yüzden onunla tanışmadın beş yıllar önce."

Richard'a dönüyorum, çünkü o yararlı bilgiler veren bir kaynak gibi görünüyor. "Yani Cole bir SEAL'di ve

."

"Hayır, tatlım." Bir elini çenesinin altına dayamış, Cole'u inceliyor. "O bir takıma atandı, ama biri onu güçten kopardı ve puf! Ortadan kayboldu. Bunun ötesinde bir şey bilmiyorum. Bu benim maaş derecemi aşıyordu."

"Anlıyorum." Sesime sızan şüpheyi engelleyemeyerek Cole'a dönüyorum. "Neden bana SEAL olayından bahsetmedin? Bu gizli bir bilgi değil."

"Çünkü ben asla bir SEAL olmadım." Başparmağını çenemde gezdiriyor. "Ama seni buraya eğitimimin bir parçasını seninle paylaşmak için getirdim. Öğrenmek istiyor musun?"

Özür dilemiyor ya da başka bir açıklama yapmıyor. Sanki bu deneyimi benimle paylaşmak onun için SEAL eğitimiyle övünmekten çok daha önemliymiş gibi, gamzeli bir şefkatle bana bakıyor.

"Evet." Nefesimi bırakıyorum ve aynı şekilde öfkemi de bırakıyorum. "Yolu göster."

Richard deponun köşesindeki dolaptan *iyi eşyaları* çıkarıyor ve en iyi ekipmanının bile Cole'un eğitimde ve işte kullandığı ekipmanla kıyaslanamayacağını açıklıyor. Her şeyi uzun bir masanın üzerine yığıyor ve isimlerini sıralıyor. Maskeler, BCD yelekleri, hava tüpleri...

Richard daha fazla teçhizat getirirken Cole'un yanında duruyorum. Masanın üzerindeki eşyalar göğüs hizasında yığılmıştı ve ben biraz bunalmış bir şekilde onları karıştırıyordum. Umarım Cole tüm bunları bu gece öğrenmemi beklemiyordur.

Yanıma yaklaşarak parmaklarını kalçamın önünde gezdiriyor. Bakışlarım masanın karşı tarafında duran ve BUD/S'deki sefil zamanları hakkında saçmalayan Richard'a yöneliyor.

"Bunca yıl geçti ve sen hâlâ mızımızlanıyorsun." Cole, Richard'a sırtıyor ve dokunuşu daha da cesurlaşarak bacağımla kasıklarım arasındaki bikinimin kenarına doğru ilerliyor. "Sana o zaman ne söylediysem şimdi de aynısını söyleyeceğim. Birileriyle yatmalısın."

"Bazılarımız senin kadar şanslı değil, orospu çocuğu." Richard homurdanıyor ve gözlerini bana dikeyyor.

Ekipmanlar masanın üzerine yığılmışken, bulunduğu konumdan belimden aşağısını göremeyeceğinden eminim.

Ama gözlerimi doğrudan görebiliyor ve şu anda Cole'un söylediği gibi kafamın içinde geriye doğru

yuvarlanmaya çalışıyor.

parmaklarım bikinimin kasıklarının altından kayıyor.

Cole'a bir bakış atıyorum, beni ıslak bulduğunda gözlerinin kapanışını izliyorum. İçime bastırıyor ve dudaklarında bir iç çekişle ağzını ayırıyor.

Richard, "Cole yatağında güzel bir kadın olmadan asla yapamaz," diyor.

"Bu doğru mu?" Cole'un hareketsiz kolunu kavıyorum, içimdeki parmakların kıvrımlarına karşı titriyorum. Onun tüm fetihlerini duymak hoşuma gitmese de, bunların geçmişte kaldığını biliyorum. Aştım artık.

Başımı o koyu kahverengi gözlerden uzak tutuyorum ama yüzümün yan tarafını yaktıklarını hissediyorum. Bahse girerim o da seksi, bok yiyen bir gülümseme takınıyordur ve lanet olsun ki meme uçlarım bikini üstünün altında sertleşmiyorsa.

"Yine de en güzeli sensin." Richard başını eğiyor. "Eğer akıllıysa, sana tutunacaktır." Oh, beni tam da istediği yerde yakaladı -sıkılgan ve merhametli.

"Bu gece dükkânı kullanmama izin verdiğin için teşekkürler." Cole parmağını daha derine sokarak dudaklarımın arasından bir inilti geçiriyor. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Sana nasıl kilitleneceğini göstereyim." Richard çenemi kaldırdı. "Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum, Danni."

"Sen de." Cole elini çekip diğer adamın peşinden dışarı çıkarken nefesim kesiliyor. Birkaç dakika sonra döndüğünde hâlâ kızarmış ve titriyordum.

"Bu çok acımasızcaydı." Kollarımı kavuşturdum ve çenemi çıkardım.

"O küstah tavrının canına okuyacağım." "Öyle mi düşünüyorsun?" Amım sıkıştı.

"Öyle olduğunu biliyorum." Bir BCD yeleği alır ve uzatır. "Bu sudaki kaldırma kuvvetinizi kontrol eder."

Sonraki otuz dakikasını bana Scuba 101'i anlatarak geçirdi. Her talimat vücuduma yeni bir ekipman parçası ekliyor. Bitirdiğinde, ağırlığın altında zar zor ayakta durabiliyorum.

"Havuz bu şekilde yürümemi mi bekliyorsun?" Destek için ona yaslanıyorum.

"On metre kadar uzakta." Sırtındaki tankı ayarlıyor ve sırtıyor. "Bundan daha fazlasını giyerek uçaklardan atladım."

"Aferin sana, kendini beğenmiş pislik. Sen de benim iki katımsın."

"Pekala. Bana bir saniye ver." Vücuduma *daha fazla* dişli takıyor, iki set yüzgeç alıyor ve bir kolunu bacaklarımın arkasına dolamak için eğiliyor. "Sıkı tutun."

Beni yerden kaldırırken ellerim omuzlarına doğru uçuyor. Tüm ekipmanla birlikte beş yüz pound ağırlığında olmalıyım ve o beni tek koluyla taşıyor. Etkilendim. Ve biraz da tahrik oldum.

"Birileri egzersiz yapıyor." Yanağından öperim.

"Fark ettiğin için teşekkürler." Havuz alanına doğru ilerliyor ve beni suyun kenarındaki büyük kauçuk mindere oturtuyor. "Müzik dinlemek istersen telefonun şuradaki çantada. Sen rahat edene kadar bir süre başımızı suyun üstünde tutacağız."

Bir salyangoz hızıyla hareket ederek telefonumu çıkarıyorum ve o ekipmanlarıyla uğraşırken çalma listesinde geziniyorum.

Niall Horan'dan *This Town*'ı seçiyorum. Şarkı bana bizi hatırlatıyor - eski bir aleve duyulan özlem, kayıp aşk ve ev nostaljisi.

"Hazır mısın, bebeğim?" Başını eğiyor, sırtıyor.

Bu ağırlıktan biraz kurtulmaya hazırım. "Beni içeri at ya da sonsuza dek kaybet."

Tam da bunu yapıyor, bir kepçe ve beni yüzeyin birkaç metre altına fırlatan bir atış. Isınan su etrafımda dönüyor ve hava almak için yukarı çıktığımda en iyi manzaraya sahip oluyorum.

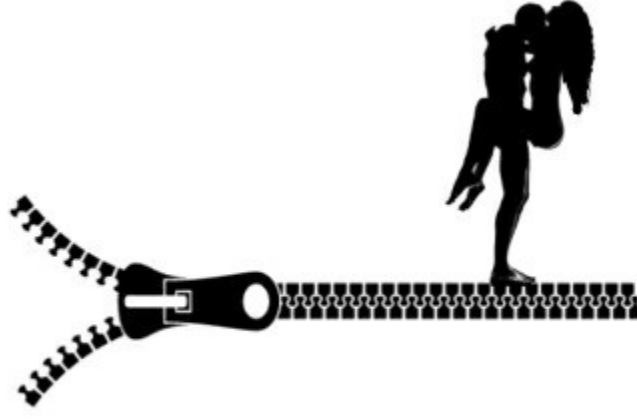
Üstümdeki havuzun kenarında durmuş, parmaklarını bileğindeki scuba bilgisayarının üzerinde gezdiriyor, göz maskesi dişlerinin arasındaki kayıştan sarkıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Karın kaslarının çıkıntılı terası, tayt şortunun içindeki sikiinin uzun hatları ve kendi teninde rahat bir adamın geniş duruşu.

"Çok seksisin, biliyor musun?" Dudaklarımı yalıyorum.

Kahverengi gözleri benimkilere kayıyor ve doğmuş en güzel gülümseme onun muhteşem yüzünü aydınlatırken tüm dünya iç geçiriyor.

Sonra bacaklarıyla kenarı itiyor ve önce ayaklarını suya daldırıyor, yüzeyi sessiz bir ok gibi deliyor.

nineteen

"Sanırım bu işi öğrendim." Cole'a doğru yüzüyorum, kocaman gülümsüyorum.

Kabul ediyorum, aslında on beş metrelik havuzun dibine daldım ama suyun altında yüzerliğimi nasıl ayarlayacağımı ve maskemi nasıl temizleyeceğimi biliyorum.

Ben alıştırma yaparken, yüzgeçleri ayağıma takmaya çalıştı, ama hantal ve kullanışsız geldi, bu yüzden onları atmasını sağladım.

Valflerimi kontrol ediyor ve yüzümdeki maskeyi ayarlıyor. Sonra kendi maskesine dönüyor, elleri sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi verimli ve akılsızca hareket ediyor.

"Görevlerde daldınız mı?" Çene çizgisinin keskin açısına dokunuyorum.

Gözlerini benimkilere dikti. "Okyanus genellikle en iyi kaçış yoludur, özellikle de savaş dalışları konusunda eğitilmiş biri için." Bakışları buğusuz maskenin ardında bulanıklaşıyor ve göz kırparak temizliyor. "İnişte yavaş ol. Nefesinizi sabit tutun. Gerisini ben hallederim."

Kariyeri hakkında daha fazla detay için açgözlüyüm ama şimdi zamanı değil. Bu yüzden başımı salladım ve regülatörü ağzıma attım.

Yüzerliğimi düzeltmem birkaç dakika alıyor. Çok hızlı batıyorum, kulaklarım deli gibi çınlıyor. Ama Cole ağırlık kemerimi çıkardığında, takla atıyorum, fırlıyorum ve kahretsin, suyun altında nefes alıyorum.

Sırtımdaki otuz kiloluk hava tüpü suyun içinde hiçbir şey gibi hissettirmiyor. Saçlarım dalgalanarak etrafımda dönerken amaçsızca, sınırsızca, yer ya da gökyüzü hissi olmadan yüzüyorum. Kendimi bir denizkızı gibi hissediyorum.

Özgürleştirici, dans gibi ama farklı. Yerçekimi yok, ağırlık yok, baskı yok. Beden dışı bir deneyim ya da uzayda süzülme gibi. Sınırsız ve dingin. Mutlak özgürlük.

Cole havuzun dibinde asılı duruyor, görünüşe göre etrafına dalıp çıkmamı izlemekten memnun. Aeriform figüründen minik baloncuklar yükseliyor, sert vücudunun hatları suyun zayıf ışığında bulanıklaşıyor. Ama memnuniyetinin daha karanlık, daha aç bir şeye dönüştüğü anı biliyorum. Başını hafifçe eğiyor ve yaklaşıyor. Suyun içinde yavaşça süzülürken ön kolları esniyor, daire çiziyor, takip ediyor, yaklaşıyor.

Etrafımda dönüyorum, onu görüş alanımda tutuyorum. Birkaç adım ötemde gözleri bir köpekbalığı gibi parlıyor. Sonra yanımdan geçip gidiyor, parmaklarıyla karnımı okşayacak kadar yaklaşıyor.

Beni tekrar sıkıştırıyor ve bir pas daha atıyor. Bu sefer kalçamda hafif bir çekme hissettim. Benim

Nefes alışım hızlanıyor, yüzümün etrafındaki köpükler artıyor. Su durulduğunda aşağı bakıyorum ve kalçamdaki ipin çözüldüğünü, altımın bir iplikle asılı kaldığını görüyorum. Şu sinsi, işveli herif. Nerede o?

Sualtı ufkunu tarayarak bir daire çiziyorum. Görünürde yok, bu da demek oluyor ki arkamda geziniyor, ben hareket ettikçe o da hareket ediyor olmalı.

Sırtımdaki teçhizatla zor olan boynumu eğiyorum. Diğer kalçamdaki düğüm çözülürken başımın yanında bir hava dalgası yükseliyor.

Mayomun paçaları düşüyor ve onlara uzanıyorum, suyun içinde yuvarlanıyorum ve hiçbir şeye tutunamıyorum. Ne oluyor be?

Onu görmeden önce hissediyorum. Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor. Saçları bacaklarımın arasına sürtünüyor. Sonra ağzı, dudakları, nefesi amımı kaplıyor. Regülatörün içinden inleyerek onu titreştiriyorum.

Yüzü kalçalarımın arasında, bacakları arkamda, kalçalarımı kavırıyor ve beni acımasız darbelerle yalıyor. Omurgam eğiliyor ve aparatı daha sert emiyorum. Yüce Tanrım, o kadar iyi hissettiriyor ki tüm havamı tüketeceğim.

Tüplü maske gözlerini ve burnunu kapatarak yüzünün bu kısımlarına su girmesini engeller. Ama regülatörü ağzından çıkarmış.

Nefesini tutuyor. Ne zamana kadar?

Kabaran zevkin ortasında panik yükseliyor. Ama bunu bastırıyorum, kendime onun bunun için eğitildiğini hatırlatıyorum. Muhtemelen onu uzun süre havasız kalmaya zorlayan her türlü insanlık dışı tatbikata katlanmıştır.

Parmaklarım saçlarının ipeksi tellerine dolanırken, ben onun ağzına sürtünüyorum, ağırlıksız ve sürükleniyorum. Kalçalarımındaki eller beni yerimde tutarken yüz maskesine çarpmamaya özen gösteriyorum.

Bu şekilde gelebileceğimi sanmıyorum. Batmaktan ya da yüzeye fırlamaktan çok korkuyorum. Hâlâ nefes almadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Yine de inanılmaz günahkâr hissettiriyor. Şüphesiz, şimdiye kadar yaşadığım en iyi cinsel deneyim.

Dilini içimde kıvırıyor, dudakları lezzetli bir basınçla emerken her nefes verişimde etimi karıncalandırıyor.

Sonunda aparattan nefes almak için ağzını hareket ettirdiğinde, yüzeye çıkarken tenimi okşayan ve kayan bir baloncuk sağanağı salıyor. İnanılmazdı.

Bacaklarımın arasından yüzüyor ve vücudumun ön kısmını sıyrıyor. Yeleğinden bir kat beyaz kumaş görünüyor. *Mayomun altı.*

Eminim bu randevunun her detayını planlamıştır. İpli bikininin kolayca çıkarılması. Ağzımdaki lastik parça, protestolarımı engelliyor. Ve suyun altında birbirine dolanmış çıplak bedenlerin enfes baştan çıkarıcılığı.

Regülatör yüz ifadesini gizliyor ama gözlerindeki açlık maskenin ardında yanıyor. Kanıma işleyen ve içimi titreten açlığın aynısı.

Başım belada. Elleri BCD yeleğimin tokalarına gittiğinde bunu anladım. Mandalını açıyor ve kollarımdan kaydırarak çıkarıyor, tankı da beraberinde götürüyor. İçimde alarm zilleri çalıyor, gözlerim büyüyor. Havamı alıyor!

Çeneme dokunuyor ve başını sallayarak panik yapmamamı söylüyor.

Birkaç sakın nefesten sonra güvenimi omuzlarına yaslıyorum. Ve ellerime. Bırakmamın imkanı yok.

Yeleğim yüzeye çıkmaya çalışıyor ama o yeleğimi tutuyor. Diğer eliyle yeleğindeki acil durum regülatörünü çıkarıyor -her dalgıcın bir yedeği vardır. Niyetini anlıyorum.

Yüzüm.

Ağızlıkları değiştirmemi ve onun tankından nefes almamı istiyor. Okyanusun yüz metre derinliğinde olsaydık, tereddüt edebilirdim. Ama bir havuzdayız ve bana bir şey olmasına izin vermeyecek. En kötü ihtimalle nefesimi tutup yüzeye kadar 15 metre yüzerim.

Ağzımı açıyorum ve regülatörüm serbest kalırken nefesimi tutuyorum. O da kendininkini çıkarıyor ve içgüdüsel olarak birbirimize doğru süzülüyoruz, ağızlarımız hınzırca sert bir öpücükle çarpışıyor. Derinleştirmek için aç yapıyor ama su yutmadan dilimi nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Çok beceriksizim ama öpücük? Çok heyecan verici.

Sualtı tamamen sessiz değildir. Kulaklara uygulanan basınç sese farklı bir bakış açısı getirir. Her şey daha yüksek, daha derin, göğüste yankılanıyor. Havanın tüplerden akışı, etrafımızdaki suyun şırıltısı ve dudaklarımız birlikte hareket ederken sesimizin çıkardığı iniltiler gibi.

Geri çekildiğimde, yedek regülatörünü dudaklarımın arasından kaydırıyor ve kendi solunum cihazını ağzına sokuyor. Üstümüzde bir yerde, tankım ve yeleğim sallanıyor.

Bir hava tüpünü paylaştığımız için oksijeni yarı zamanda tüketeceğiz. Ama gözlerindeki aciliyetin sebebinin bu olmadığını biliyorum. Bana aç bir ihtiyaçla bakıyor. Bana sahip olmak için. Beni becermek için. Ve ellerini sırtımdan yukarı kaydırıp bikini üstümün iplerini çözerek düşüncelerinin yönünü gösteriyor.

Bu gerçekleşiyor. Cole ile seks yapacağım.

Çıplak kaldığım anda Trace'in yakışıklı kaşları zihnimde beliriyor. Ama kendimi analiz etmekten, korkmaktan ve suçluluk duygusuna kapılmaktan alıkoyuyorum. Bunun yerine Bree'nin sözlerine odaklanıyorum.

Hayatında bir kez olsun, kendini ilk sıraya koyacaksın.

Cole etrafımda yüzüyor, kollarının kesici hareketleriyle pazuları şişiyor, yelek ve tankın altında güçlü ve yontulmuş bir fiziği var. Onunla birlikte dönüyorum, fiziksel olarak bir hava hortumuyla bağlıyım ve duygusal olarak kalbinin her atışına bağlıyım.

Birbirimize doğru süzülüyoruz, vücutlarımız kayıyor ve birlikte yuvarlanıyor, ellerimiz dolaşiyor, kavriyor, tırnaklarımız deriyi çiziyor. Avuç içleri göğüslerimi örtüyor, ben parmaklarımı karın kaslarının tümseklerinde, dalış şortunun bel bandında gezdiriyor ve şişmiş sikiinin dış hatlarını okşuyorum.

Nefeslerimi yumuşatmaya çalışıyorum ama içimde kükreyen ateşle birlikte hızlı ve sert geliyorlar. Meme uçlarım geriliyor ve amım onun tarafından doldurulma ihtiyacıyla zonkluyor.

Beni bırakıyor ve kalçalarım omuzlarına dayanana kadar vücudumdan aşağı kayarak iniyor.

Hava damlacıkları yukarı doğru fışkırıyor ve onu görüşümü bulanıklaştırıyor. Ne yapıyor bu?

Gözümün ucuyla bir şey hareket ediyor. Terk edilmiş şortu yanımdan geçerken boynumu çeviriyorum.

Nabzım damarlarımda atıyor. *O çıplak.* Havanın efervesanlığını el sallayarak uzaklaştırıyorum ve altımda onu görmeye çalışarak aşağı bakıyorum.

Göğsümden yukarı kayarak bacaklarımı beline dolamadan bir milisaniye önce su çekiliyor.

Omuzlarını kavriyorum ve ereksiyonunun alt tarafı bacaklarımın arasına sert ve sıcak bir şekilde sürtünüyor.

Bizi hiçbir şey ayıramaz, şüphe bile. Onu seviyorum. Onu istiyorum. Eğer onu şu anda, bu büyümlü su altı anında bedenime almazsam, hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım.

Maskesinin arkasından beni inceliyor, gözleriyle kelimelerle anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor. O da beni seviyor. Ve eğer beni becermesine izin vermezsem, mavi taşaklar tarihindeki en mavi taşaklardan ölebilir.

Dört yıldan fazla oldu.

Seks yapmalı dört yıl oldu.

Parmakları bileğimin etrafında kıvrılıyor, elimi yüzümün yanına kaldırıyor. Sonra avucuma dokundu. O

bana öğrettiği su altı el işaretlerini kullanarak onay vermeme istiyor.

Hiç tereddüt etmeden parmaklarımı evrensel *tamam* işaretine getiriyorum ve ona başımı sallıyorum.

Dudakları ayrılıyor ve regülatör ağzından süzülüyor. Ağzının kıvrılmış köşelerinden minik hava tanecikleri süzülüyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bir kolu arkamda kilitli, kendini merkezimle aynı hizaya getiriyor ve beni sikinin üzerine oturtuyor.

Kocaman bir yudum oksijen emiyorum ve iç kaslarımı kalın aletin etrafında sıkarak şok edici mutluluk karşısında inliyorum. Başının omuzlarının üzerine düşmesi, gözlerinin kapanması, boynundaki kordonların uzaması ve sıkılı dişlerinden hava fışkırması daha da sarsıcı.

Ama tanktan nefes almadığı zaman göğsüm ağrıyor. Bu yüzden regülatörünü tutup dudaklarına bastırıyorum. Derin bir nefes çekip gözlerimle buluştum. Sonra beni beceriyor.

Kalçalarını doymak bilmez bir ritimle tekmeleyerek sikini ucundan köküne kadar okşuyor, beni geriyor, kullanıyor, bedenime ve ruhuma sahip oluyor. Çıglık atan biri olsaydım çoktan boğulurdum. Bu haliyle, göğsümün her nefes alışında hava tankını boşaltıyorum.

Göstergeleri kontrol etmek için kısa bir süre duraklıyor. Bir bacağını geriye doğru kaydırırken, havuzun zemininde durduğunu, bizi sabit tutmak için gücünü ya da ağırlığını, belki de her ikisini birden kullandığını fark ediyorum.

Bir elini başımın arkasına koyarak yüz maskelerimizi bir arada tutuyor ve beni sikinin üzerine yatırıyor. İnliyorum, kıvraniyorum ve tüm zaman ve mekân algımı kaybediyorum. Zevke zincirlenmiş bir halde, yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarıyorum, ellerimi saçlarında gezdiriyorum, kalçalarının itişlerine biniyorum, havasını paylaşıyorum ve vücudunun güçlü esnemesine tutunuyorum.

Cole'un
vücudu. İlk
aşkım.

Aramızdaki bağ, onunla tanıştığım günkü kadar samimi ve gerçek.

Çok geçmeden, göstergeleri kontrol etmek için tekrar duraklar. Gözleri yüzeye doğru kayıyor. Zaman doldu.

Ciğerlerimizin atmosfer basıncındaki değişikliğe alışmasına izin vererek yavaş bir yükseliş yapıyoruz. Beni çekip çıkarmıyor. Ancak BCD yeleğindeki valfleri ayarlayarak bizi düz ve yüzer halde tuttuğu için itmiyor da.

Başlarımız suyun üzerine çıkar çıkmaz maskemi çıkarıp kendi maskesini yırtıyor. Sonra gözlerini tüm gücüyle bana dikeyyor, ciğerleri nefes nefese kalıyor ve yüzünde şok olmuş, bunalmış, tükenmiş bir ifade beliriyor. O da bunu hissediyor. Beni derinden bağlayan görünmez, ruhumu karıştıran bağ.

Ardından gelen öpücük cinsel ve kontrolsüz, dişlerle ve hayvani arzuyla dolu. Hâlâ içimde gömülü, içime doğru itiyor, ama kaldıracı yok ve düşmeye devam ediyor. Bir hırıltıyla, ağırlık kemerini çıkarmak için beni serbest bırakıyor. Ardından yelek ve yüzgeçler çıkıyor, ikimiz de tamamen çıplak ve teçhizatsız kalıyoruz.

Arka planda, telefonumdan Halsey'in *Now Or Never* şarkısının seksi, gümbür gümbür vuruşlarını yankılayan çalma listem akıyor.

Kaşlarını kaldırdı, ardından ukala bir sırıtış geldi. Sonra üzerime atlıyor, ağzıma saldırıyor, dili ağızdan kırbaç gibi yalıyor. Ona sürtünüyor ve sürtünüyorum, sikini okşuyor ve kaya gibi sert kıcım kavriyorum. Doyamıyorum. İstiyorum... İhtiyacım var...

"Hemen şimdi." Yüzünü ellerimin arasında tutuyorum, ağzını yiyorum. "Sana ihtiyacım var." "Biliyorum bebeğim." Beni sert ve derin öpüyor, inliyor.

"Siktir, biliyorum."

Beni havuzun duvarına doğru itiyor, klitorisim boyunca uzunluğunu okşuyor. "Seni tekrar tatmalıyım."

Dudaklarına karşı inliyorum. "Sikini istiyorum Cole."

"Sabır." Sırıyor, dudaklarını ısıyor ve belimi kavıyor.

Güçlü bir hamleyle beni sudan çıkarıp başının üzerine kaldırıyor ve havuzun kenarına oturtuyor.

"Bacaklarını aç."

Kollarımın üzerinde geriye yaslanıyorum ve ayaklarımı betonun kenarına kıvrarak kendimi ona gösteriyorum. "Tanrım." Amıma bakıyor ve bir parmağını açıklığın etrafında gezdiriyor. "Lanet olası mükemmel ve pembe

ve şişmiş. Bu manzara... Lanet olsun, beni çok sertleştiriyorsun."

Suyun omuzlarına vurması ve göğsünü havuz duvarına dayamasıyla, bacaklarımın tepe noktasıyla göz hizasına geliyor. Kollarını kalçalarımın altından geçiriyor ve yavaşça eğiliyor, gözlerimi tutuyor, dudaklarını yalıyor ve ikimizle de alay ediyor.

Ağız nihayet etimle temas ettiğinde, kığım yerden havalanıyor. "Ahhh, Tanrım!"

Titreyerek nefes alıyorum. "Durma."

Beni tutuyor, yüzünü gömüyor ve beni yiyip bitiriyor. Emiyor ve kemiriyor, dilini yuvarlıyor ve parmaklarını ekliyor, beni duraksamadan veya merhamet etmeden mahvediyor. Dişleri piercingimi çekiştiriyor ve eli, saldırgan diliyle senkronize bir şekilde itiyor. Sırt üstü düşünüyorum, saldırısının altında kıvranıyor ve inliyorum. Uyarılmışlığım dudaklarını kaplıyor ve bir elektrik yükü gibi içimde toplanıyor, uğulduyor, çatırdıyor ve sinir uçlarımı ele geçiriyor.

"Dayanamayacağım." Tüm vücudum kenetleniyor, ani ve şiddetli coşku dalgaları tarafından kavranıyorum. "Geliyorum. Geliyorum. Sakın durma."

Klitorisime karşı inliyor, titreşimleri çekirdeğime gönderiyor ve orgazmı ortaya çıkarıyor. Yere sarkıyorum, okşayan dilinin akıntısı altında titriyorum, nefes alıyorum ve saçlarını çekiyorum.

"Tamam, tamam." Aşırı uyarılmış ve nefes nefese kalmış bir halde ağzından uzaklaşıyorum.

"Kahretsin, Cole."

Bu...harikaydı."

Kalçalarımın arasındaki beton kenarı kavıyor ve kollarıyla yukarı iterek kendini dışarı çıkarıyor. Vücudundan dökülen su, ılık damlalar halinde göğsümü ıslatıyor. Üzerime eğildiğinde yüzündeki ifade kalbimi durduruyor.

Gözbebekleri büyümüş, dişleri kenetlenmiş ve yüz ifadesi yırtıcı bir açlıkla vahşileşmiştir. Hiçbir kelime değiş tokuş edilmedi. Şefkatli öpücükler yok. Sadece üstüme eğilip sikini bacaklarımın arasına sokarken ve köküne kadar batırırken tıslayan nefesinin keskin sesi.

Bir kolunu kalçalarımın altından geçiriyor ve ben kauçuk mindere uzanana kadar bizi döndürüyor, sırtıma daha yumuşak bir yüzey koyuyor. Ne kadar gergin ve sinirli görünse de buna ihtiyacım olacak.

"Bu ilk sefer..." Başını eğiyor ve gürleyen bir hırıltıyla boynumu ısıyor. "Sert ve hızlı olacak. Sıkı tutun, bebeğim."

Kollarımı boynuna doluyorum, kulağına fısıldarken parmaklarımı başının arkasına doğru yayıyorum, "Sert istiyorum, Cole."

Derin bir iniltiyle yavaşça çeker. "Sen benim küçük pis bebeğimsin."

Sonra güçlü ve acımasız bir şekilde kalçalarını itiyor ve beni mindere vuruyor. Çarpmanın etkisiyle ellerim saçlarından kayıyor, içim sarsılıyor ve zevk-acıya karşı sıkışıyor.

O bir lanet makinesi, teni çelik gibi kasları ve sonsuz dayanıklılığı üzerinde yumuşak ve sıkı. Ama değişmeyen göz teması tamamen insani. Sıcak, kapüşonlu ve yoğun duygularla dolu bakışları beni kendine yakın tutuyor ve derinlere çekiyor.

Bizi birbirimize bağlayan çok değerli, kendimizden daha büyük bir şey var. Bu bağ bizi milyonlarca kilometrelik ayrılık, ölüm ve akıl almaz acılardan geçirdi. Bundan sonra bizi nereye götürecektik, bilmiyorum. Sadece şimdiki zamana ve ona duyduğum sarsılmaz sevgiye odaklanabilirim.

Kollarını yukarı iterek bacaklarını açıyor ve benimkileri kalçalarının etrafına yayılmaya

zorluyor. Aciliyeti hissediliyor, homurtuları ve kalçalarının düzensiz itişleriyle yankılanıyor.

"Yaklaştım." Parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor. "Gözlerini görmek istiyorum."

Başımı çevirmedi ve çevirmeyeceğim de. İki elimle boynunu kavrayarak yüzlerimizi birbirinden birkaç santim uzakta tutuyorum ve iç kaslarımı sıkıyorum. "İçime gel, Cole."

Boğuluyor, nefesi kesiliyor. Sonra uzun ve sert bir şekilde boşalıyor, inliyor, nefes nefese kalıyor ve gözlerinden aşk fişkirirken bedenime dökülüyor.

Dakikalar sonra, yorgunluktan arapsaçına dönmüş bir halde yan yatıyor, dokunuyor, öpüşüyor ve nefes alıyoruz. Telefonumdan Disclosure'dan *Latch*'in elektronik melodisi çalıyor ve ortama yumuşak bir duygusallık katıyor.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Göğsüne gömülüyorum ve bir bacağımı kalçasına sarıyorum. "Hmm?" Kapüşonlu gözlerle ağızma bakıyor.

"Scuba seksi mi?"

"Hayır." Bakışları benimkilere yöneliyor. "Ama kesinlikle tekrar yapacağız." "Bu gece mi?" Sesim gıcırıyor.

İyileşme hızı benzersiz ve bu kadar uzun süre yoksun kaldığı için uykusuz bir gece olacağından eminim. Umarım ona ayak uyduracak enerjim vardır.

"Bu gece olmaz." Yüzüme dokunuyor ve beni şefkatle öpüyor. "Dalış sırasında fiziksel aktivite dekompresyon güvenliğini etkiler. Gecenin geri kalanında ağırdan almalısın." Bir avucunu sırtımdan aşağı kaydırıyor ve kıcıma acı bir şaplak atıyor. Sonra dudakları arsızca bükülüyor. "Ben bütün işi yaparken sen orada öylece yatabilirsin."

Onun bedenime girmesine izin vererek, sadece kapıyı açmadım. Menteşelerinden söktüm. Artık geri dönüş yok. Beni olabildiğince sık, olabildiğince çok pozisyonda, ikimiz de yürüyemez hale gelene kadar becerecek.

Üstüme yuvarlanmasını ve beni hemen tekrar almasını bekliyorum. Ama yapmıyor. Ayağa kalkıyor, çırılçıplak ve tamamen ereksiyon halinde, havuza dalıyor ve aerodinamik bir mermi gibi suya giriyor.

Sonraki bir saati ekipman toplayıp depolayarak, alanı temizleyerek ve kalın giysilerimizi değiştirerek geçiriyoruz. Beni binanın arkasındaki karanlık otoparka götürürken, havada paltomun altından sızan ve kemiklerimi titreten bir soğukluk var.

Kasklarımızı çıkarmak için motosikletin selesine doğru eğildim ve elleri bileklerimi yakaladı. Arkamda duruyor, kollarımı arkamdan çekerken kasıkları kıcıma bastırıyor. "Cole?" Fısıltım karanlık sessizlikte yankılanıyor ve nabzım hızlanıyor.

"Eve gidene kadar bekleyebileceğimi düşünmüştüm." Eğilmiş pozisyonuma doğru eğildi, nefesi boynumda sıcak ve düzensizdi. "Ama beklemekten bıktım."

Nefes alışım havayı beyaz tüylerle ürpertiyor, göğsüm bisikletin selesine yaslanıp iniyor. Park yeri boş ve dükkânın arkasındaki gölgelerin arasına sıkışmışız, etrafımız ağaçlarla çevrili. Ama burası ticari bir mülk. Bir çeşit güvenlik önlemi olmalı.

Başımı çeviriyorum, çevreyi taramak için zorlanıyorum. "Kameralar-"

"Objektifin görüş alanının dışındayız." Ellerimi kuyruk sokumuma doğru birleştiriyor, sesi hırçın. "Parmaklarını kilitle. Evet, işte böyle. Şimdi ağırlığını koltuğa ver."

Göğsümü bisiklete yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Kot pantolonumun düğmesini açıyor ve sabırsız bir çekişle kot pantolonumu ve külotumu kalçalarımın doğru çekiyor. Sonra kendi fermuarını karıştırıyor ve fermuarının sesi amıma bir sıcaklık sıçratıyor.

Orada, karanlık bir otoparkın sessizliğinde beni okşuyor, parmaklıyor ve tıslayan bir iniltiyle bedenime gömülüyor. Aletin darbeleri telaşsız, tenimdeki elleri sert ama bağlılıkla yumuşak.

Kendi boşalmasını bulmadan önce beni orgazm ediyor. Sonra beni eve götürüyor ve tekrar tekrar sikiyor.

Saatler sonra, yatağında onun sıcacık bedenine kıvrılıp doymuş bir uykuya dalıyorum.

Uyandığımda dışarısı hâlâ karanlıktı. Sırt üstü dönüyorum ve yatak odamın zifiri karanlığında gözlerimi kısıyorum. Bir kolumu yatağın üzerinde kaydırarak ona uzanıyorum ama yanımdaki boşluğu soğuk ve boş buluyorum.

Bir dirseğimi kaldırıp saate bakıyorum. *SABAH 3:12.*

Nereye gitti?

Yatağın kenarına doğru kayarken, dikkatim odanın köşesindeki gölgeye takılıyor.

"Cole?"

Başının karanlık hatları kalkıyor. Gözlerini göremiyorum ama kollarını büküğü dizlerine dayayarak yere oturduğu çökük duruşunu seçebiliyorum.

"Neyin var?" Yatağın üzerinde sürünerek aradaki mesafeyi kapatıyorum.

Mürekkep rengi gözleri, başını duvara yaslayıp tavana bakmadan önce anlaşılması zor bir an boyunca benimkileri tutuyor.

Dehşet omurgamdan yukarı kayıyor. Yataktan kaydım ve onun yanında diz çöktüm. "Hey." Parmaklarımı yüzündeki gergin kaslarda gezdiriyorum.

"Konuş benimle."

Ağır bir nefesle burun delikleri genişliyor ve ellerini önünde kavuşturup avuçlarını birbirine bastırarak kıpırdanıyor. Sonra karanlıkta bakışlarımı buluyor.

"Ben sadece..." Boğazında bir yutkunma zıplıyor. "Kafamdaki bazı şeylerle uğraşıyorum."

Elimi saçlarında gezdiriyorum, fısıltım sinirden titriyor. "Ne gibi? Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun?"

Keskin bir nefes veriyor. "Bir gün dansımı çalan kişiyle uzaklaşmanı izleyeceğim için çok korkuyorum." Gözlerini kaçırıyor, sonra geri dönüyor. "Bana dönüp bakmayacaksın bile, çünkü onun sana sunduğu hayata kendini kaptırmış olacaksın. İstikrarlı bir gelecek, kariyerin, hayırseverliği. Ve yüzündeki nefes kesici gülümseme... Bunu da sana veren ben olmayacağım.

İşte o zaman anlayacağım, sahip olduğum en iyi şeyi ne kadar kötü bir şekilde mahvettiğimi gerçekten anlayacağım."

"Hiçbir şeyi berbat etmedin."

"Seni terk ettim!" Ayağa fırlıyor ve sıkıntıyla şifonyere çarpıyor. "Seni terk ettim, saçma sapan bir kariyer peşinde-"

"Saçmalık değildi." Onunla yüzleşmek için ayağa kalktığımda kalbim küt küt atıyor. "Senin için bir anlamı vardı." "Sen daha fazlasını ifade ediyordun. O zaman ve şimdi. Ama bunun farkına varmak için çok az, çok geç."

"Değil-" Belirsizlik boğazımı yumrukluyor, kelimelerimi boğuyor. "Çok geç kalmış sayılmazsın." "O zaman evlen benimle. Yarın. Benim hayatım ol, Danni."

Nefeslerim sığlaşıyor, panikliyorum ve gözlerim nemden yanıyor. *Evet* demek istiyorum. Çığlık atmak istiyorum, çünkü yüzünü buruşturan acıya dayanamıyorum.

Kimin kalbinin daha az kırılacağını belirlemeye çalışıyorsunuz.

"Cole, ben..." Bir elimi ağzıma bastırarak sesimdeki gözyaşlarını susturuyorum.

"Kahretsin." Bana doğru koşuyor ve beni daraltıcı bir kucaklamayla sarıyor. "Özür dilerim. Seni zorlamıyorum. Ben sadece..."

"Korkuyorum."

"Evet." Başımı, şakağımı ve sonra dudaklarımı öpüyor. "Gözlerimi kapatmaya korkuyorum. Onları açtığımda gitmiş olduğundan korkuyorum."

"Ben buradayım." Ağzımı onunkinin köşesine bastırıyorum. "Uyandığında burada olacağım. Söz veriyorum." "Tamam." Başını sallıyor ve sanki kendine güveniyormuş gibi tekrar başını sallıyor.

Elimi onunkine koyarak yatağa geri dönmesine rehberlik ediyorum ve battaniyeleri üzerimize çekiyorum. Sonunda göğsü sırtıma yaslanıp gevşiyor ve nefes alış verişleri düzene giriyor. Ancak o zaman tekrar uykuya dalmama izin veriyorum.

Tam farkındalıktan sıyrıldığım anda, eli elimi sıkıyor ve gözlerimi açmamı sağlıyor.

Karanlık.

"Kalbim sende," diye fısıldıyor enseme doğru. "Lütfen bana zarar verme."

twenty

Ertesi sabah başımı tuvalete eğiyorum ve iki saat içinde üçüncü kez kusuyorum. Her sefil kusuşta bağırsaklarıma kramplar giriyor. Vücudum titriyor, üşüyor ve ter her gözeneğimi doyuruyor.

"Bu benim hatam." Cole arkama çömeliyor, saçlarımı tutuyor ve sırtımı ovuyor. "Kapa çeneni," diyorum güçsüzce ve kaşlarımı klozet kapağına indiriyorum. "Bırak da öleyim artık." "Dün gece seni yatakta tutmalıydım."

"Yataktaydık." Başımı sallıyorum, ona bir bakış atıyorum. "Çok fazla." "Ne demek istediğimi anlıyorsun." Yüzü endişeyle buruşuyor.

"İşin bitti mi?"

"Sanırım öyle." Tuvaletten uzaklaşıyorum ve kapağı indiriyorum. "Midemde hiçbir şey kalmadı." Sifona basıyor ve beni sallanan bir ayağa çekiyor. "Sakin ol."

"Dişlerimi fırçalamam lazım."

Bana yardım ediyor, ben ağzımdaki iğrenç tadı temizlerken ağırlığımı destekliyor. Sonra beni kollarına aldı.

Beni banyodan çıkarırken kapı çalıyor. İnliyorum ve yanağımı omzuna yaslıyorum.

"Birini mi bekliyorsun?" Yatak odasına gidiyor ve beni yatağa yatırıyor. "Bir saat önce Trace'e mesaj attım. Ona kustuğumu söyledim."

"Siktir." Cole çenesini ayarlar.

"Ona gelmemesini söyledim."

"Ve sen onun dinlemesini mi bekliyardın?" Bir elini yüzüne götürüp ince atletimi ve külotumu inceliyor. "Sana giyecek bir şeyler getireyim."

"Yanıyorum." Derimin altında bir cehennem alevlenirken çarşafı bacaklarımdan tekmeliyorum.

"Sadece... lütfen, gidip onu içeri alın ve birbirinizi öldürmemeye çalışın."

Biraz sayıkladığımı hissediyorum, çünkü bir an Cole bana dik dik bakıyor. Sonra gözümü kırıpıyorum ve Trace'in mavi gözleri üzerimde geziniyor.

"Bedenleri mi değiştirdiniz?" Mırıldanmam mantıklı geliyor ama ne dediğimi gerçekten bilmiyorum. "Bir süredir uyuyordun." Trace bir eliyle önce alnıma sonra yanağıma dokunuyor.

"Ateşin

Hala yüksek. Biraz sıvı alabilir misin?"

Bir şişe berrak meyve suyu uzatıyor.

Başımı salladım. "Cole nerede?"

Soru ağzımdan çıkar çıkmaz, mide bulantısıyla ilgisi olmayan nedenlerle içim daralıyor.

Cole'la seks yaptım ve Trace'e bakarken suçluluk duygusu acı veriyor. Gözlerimdeki utancı görebiliyor mu? Vücudumdaki ihanet kokusunu?

"Ben buradayım." Cole'un sesi arkamdan gürlüyor.

Boynumu çeviriyorum ve onu yatağın yanındaki sandalyede otururken buluyorum, hoşnutsuz

bakışları Trace'e kilitlenmiş. Cole kendini kaybederse, müdahale edecek durumda değilim. Bu konuda endişelenecek gücü bile kendimde bulamıyorum.

Trace bir elini başımın altından geçirip doğrulmama yardım ediyor. "Sadece birkaç yudum." Meyve suyunu dudaklarıma götürüyor.

Vişne aroması boğazımdan aşağı süzülüyor, serin ve ferahlatıcı. Daha fazlasını isteyerek bileğini kavriyorum, ama onu ulaşamayacağım bir yere koyuyor.

"Eczaneyle konuştum." Yerden plastik bir torba alıp yatağın üzerine koydu. "Ortalıkta bir mide mikrobi dolaşıyor."

"Umarım sizi hasta etmem." Başımı ovuşturuyorum, sersemlikle sallanıyorum. "Muhtemelen ilaçlama falan yapmalısın."

"Bu konuda endişelenmiyorum." Trace çantaya uzanır ve Cole'a bakar, tereddüt eder. "Bunu da aldım."

Dikdörtgen bir paket çıkarıp kucığına bırakıyor.

Hamilelik testi.

İnkâr bana çarpıyor, omuzlarımı sıkıyor. RİA'm var ve yıllarca süresi dolmayacak.

Cole sandalyeden fırlar, yüz hatları acı ve dehşetle çarpılmıştır. Yatağın yanında dar bir daire çiziyor, elleri saçlarını karıştırıyor ve omuzları bükülüyor. Sonra pencerenin önünde durur ve dışarıya bakar.

"Hamile değilim," diyorum arkasından.

Öyle olsaydım, bebek ondan olmazdı. Dün gecedен önce hastaydım ve o bunu biliyor.

"Testi yapın." Trace doğrulur ve ellerini arkasında kavuşturur. "Kesin olarak bilmemiz gerekiyor."

Lacivert takım elbisesi ve ince çizgili düğmeli bluzu içinde telaşsız ve kayıtsız görünüyor.

Geniş duruşu ve doğal çatık kaşları gözdağı ve sertlik yayıyor, ama ben bunun altını görüyorum.

Mavi gözlerindeki parlaklık, temiz traşlı yanağındaki seğirme ve vücudunun bana doğru hafifçe

eğilme şekli - hepsi duygu yayıyor. Heves. *Umut.*

Baba olmak istiyor mu bilmiyorum ama çocuğunu taşıyor olsaydım, bu ona kesinlikle beklediği kadar verirdi. Bizi sonsuza dek birbirimize bağlardı.

"Hadi şu işi bitirelim." Bana yardım etmek için hareket ettiklerinde onları el sallayarak yataktan kayıyorum.

Onlar birbirlerine bakıp hırlarken ben bir çubuğa işeyecek değilim. Banyo zaten üçümüz için yeterince büyük değil.

Tuvalete doğru ilerleyip testi yaparken bacaklarım titriyor ve yer dönüyor. Negatif çıkacağından o kadar eminim ki, yatak odasına dönmeden önce sonuçları beklemiyorum.

Cole beni içeri sokarken Trace çubuğu elimden aldı. Sonra bekleriz.

Odadaki gerilim o kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyoruz. Cole ve Trace testten farklı sonuçlar istiyorlar ve içlerinden biri hayal kırıklığına uğrayacak. Keşke bunu onlar için kolaylaştıracak bir şey söyleyebilsem ya da yapabilsem ama sadece gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum.

Trace dikkatini plastik çubuktan ayırmıyor. Bir dakika daha geçmeden buruşuk parantez

kaşları çatılır ve omuzları düşer.

"Negatif." Çöp sepetine atıyor ve gözlerini kırpmadan ona bakıyor.

Kalbim onun için acıyor ama bir bebeğin zaten karışık olan durumu daha da karıştıracığını biliyor olmalı.

Cole derin bir nefes alıyor ve yatağın yanındaki sandalyeye çöküyor. Gülümsemiyor ya da sevinç çığlıkları atmıyor ama rahatladığı yumuşak ifadesinden belli oluyor.

Döndüğünden beri birçok kez bir aile istediğinden bahsetti. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum ve muhtemelen bu konuyu açmak için en kötü zaman ama aklımda.

"Bunun hakkında konuşabilir miyiz?" Yastığa

yaslanıyorum. İki çift göz bana dönüyor ve genişliyor.

"Korkma." Çarşafı üzerime çekiyorum ve anında çok sıcak hissediyorum. Tekmeleyerek çıkardım. "Söylemem gereken şey ikinizle de ilgili."

"Uyuman gerek." Trace yatağın kenarına oturur.

"Yapacağım." Bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Cole, bir aile istediğini söylemiştin." "Evet."

Trace'e bakıyorum. "Peki ya sen?"

Gözlerime bakmadan önce ellerine bakarak soruyu düşünüyor. "Sana olan sevgimin sürekli genişlediğini görüyorum. Eğer bana çocuk verirsen, onları seveceğim ve hayatım pahasına koruyacağım. Eğer vermezsen, yine de dünyanın en mutlu adamı olacağım. Sana sahip olduğum sürece."

İçimi bir ürperti kapladı. Onun sözlerinden. Ve ateşten.

"Annelik benim için hiçbir zaman bir arzu olmadı." Gözlerimi kapatıyorum ve sessizliğin içinde konuşuyorum. "Belki yaşım ilerledikçe fikrimi değiştirim ama şu anda bunu düşünmek bile istemiyorum. Yani bu ikiniz için de anlaşmayı bozan bir şeyse, anlarım."

Gözlerimi açıyorum ve Cole'unkilere kilitleniyorum.

Kaşları toplanıyor ve dudağını çiğniyor. Sonra rahat bir şekilde yaslanıyor ve bir ayağını diğer dizinin üzerine koyuyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Trace kollarını kalçalarına dayayıp bana doğru eğiliyor. "Nerede durduğumu biliyorsun." Tam burada. İkisinin de durduğu yer burası. Sonuna kadar inatçı.

twenty-one

Mide gribi oldum. Trace bir doktor çağırdı - huysuz bir mizaca sahip yaşlı bir adam - o da yardımsever bir şekilde, "Bu tamamen berbat bir durum ve tedavisi yok" dedi.

Oh, ve kahveden uzak dur. *Hay sikeyim.*

Grip sonraki kırk sekiz saat boyunca devam ediyor, beni işlevsiz ve tamamen işe yaramaz hale getiriyor. Trace ve Cole çavuşlar gibi sıvı almaya zorluyor ve menümü muz, elma püresi, tost ve uyku ile kısıtlıyorlar. Bol bol uyku.

Trace günlerini benim evimde geçiriyor ama Cole işten döndüğünde onu evden gönderiyorum. Bu konuda tartışmayacak kadar nazik ama alnıma veda öpücüğü kondururken gözlerindeki acıyı görüyorum.

Belki de bencilce davranıyorum ama diğer odada Cole ile hararetli fısıldaşmalarını duyuyor ve aralarındaki sürekli gerilimi hissediyorum. Kendime gelmem gerekiyor ve evdeki tüm bu olumsuzluklarla bunu yapamam.

Cole'un yatağında uyumasına izin vermediğim için kendi payına düşen hayal kırıklığını taşıyor. İki de benim bitlerime maruz kaldılar, ama onun benim hastalıklı, terli çarşaflarımda yuvarlanmasına izin vermek? Bu çok iğrenç.

Üçüncü gün kendimi evin içinde dolaşacak, dezenfekte edecek ve çamaşır yıkayacak kadar iyi hissediyorum.

Ama işe gitmeyi erteledim.

Dördüncü günün sabahı, yüzde yüz sağlığıma kavuştum. Neredeyse bir hafta boyunca beni rahatsız eden şiddetli ağrılar ve kas ağrıları geçti. Duş alıp kahve içerken ve günü nasıl geçireceğimi düşünürken kanımda enerji dolaşıyor.

Garip bir şekilde, ne Trace ne de Cole burada. Motosiklet gitmiş ve Trace beni kontrol etmek için uğramadı.

Ev bana ait.

Sırıtarak, dolabım olarak kullanılan boş odaya gidip siyah boncuklu bir sütyen ve dansçı bikinisi giyiyorum. Sonra dans stüdyosunda esneme hareketleri yapıyorum.

Ayak parmaklarımda üzerinde zıplayarak müzik setindeki şarkı seçeneklerimi gözden geçiriyorum. Nikolai ve benim birkaç hafta sonra belediye başkanının Noel partisinde yapacağımız balo dansı üzerinde çalışmalıyım. Ama köşedeki dans direği dikkatimi çekiyor.

Cole neredeyse beş yıl önce gittiğinden beri ona hiç dokunmadım. Tırnağımı çiğneyerek özlemle bakıyorum.

Vakit geldi.

Bir şarkı seçiyorum, tekrar açıyorum ve direğe yaklaşıyorum. Serbest stil hareketlerim çok paslanmış olacak ama şimdiden adrenalinin nabzımı hızlandırdığını ve hızımı artırdığını hissediyorum.

Muse'un *Undisclosed Desires* şarkısının elektronik nabızı odada yankılanırken, direğin etrafında yürüyorum ve onu başımın üzerinde hafifçe kavriyorum. Ayaklarım abartılı bir şekilde birbirinin önüne geçiyor ve kalçamı dışarı iterken ayak parmaklarımın arkamdaki zemini sürüklemesine izin veriyorum.

Bir sonraki rotasyonda sırtımı direktten aşağı kaydırıyorum, popom yere inerken bir bacağımı yukarı kaldırıyorum. Tekrar yukarı tırmanarak baş aşağı sallanıyorum ve bacaklarım düz ve başımın üzerinde açık bir şekilde helikopter pozisyonuna geçiyorum. Karın kaslarım devreye giriyor, ters dönmüş ağırlığımı askıya alırken parmaklarım direğin etrafında sıkıca kenetleniyor.

Tüm standart hareketlerden geçiyorum, bacaklarımı açıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve az kullanılan kaslarımı ateşe veriyorum. Şarkı üçüncü kez yeniden başladığında, başımı sallıyor, kalçalarımı yuvarlıyor ve nefis bir ter atıyorum.

Direğe tekrar tırmandığımda, dönüşlerime, tam dönüşlerime ve U dönüşlerime odaklanırken, takla atıyor, geriye yaslanıyor ve süpermen ve sapanın yatay varyasyonlarına uzanıyorum.

Oh adamım, bunu özlemişim - tensel hareketleri, koordinasyonu ve kas eforunu ve tek bacakla tavana asılmanın verdiği özgürlüğü.

Ayaklarım yere bastığında gözlerimi kapatıyorum ve şarkının hipnotik ritmiyle sallanıyorum. Bir elim direğin üzerinde, kalçalarımı döndürüyorum ve dizlerimi büküyorum, saçlarımı döndürürken aşağı dalıyorum ve tekrar yukarı kayıyorum.

O kadar uzun zaman oldu ki, muhtemelen beceriksiz bir amatör gibi görünüyorum, ancak hareketler ikinci doğal gibi geliyor.

Direk dansının kökleri göbek dansına dayanıyor. Gezici gösteriler çağında, dansözler gösterilere kalabalık çekmek için çadır direkleri üzerinde sallanırlardı. Tıpkı oryantal dans gibi, sırık üzerinde dans edip de seksi hissetmemek bana imkânsız geliyor. Her hareket, masum bir kızı baştan çıkarıcı bir baştan çıkarıcıya dönüştürebilecek cinsel bir duyguyu besler.

İçimdeki baştan çıkarıcı kadın kesinlikle serbest kaldı. Tırmanırken popomu dışarı itiyorum, bacaklarımı açıyorum ve vücudumu ters çeviren ve bana mutfak kapısının baş aşağı görüntüsünü veren derin bir sırt bükülmesine doğru eğiliyorum.

Ve her iki yanında duran iki çift bacak.

Nefesim kesiliyor ve elim kayıyor. Parmaklarımı hızla sıkarak kendimi yüzüstü yere düşmekten kurtarıyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, denge için direği kavriyorum ve Trace ile Cole'un arasına bakıyorum. "Ne zamandır buradasınız?"

Trace dimdik duruyor, elleri arkasında ve başı aşağıya eğik, kaşlarını çatarak yarı çıplak bedenimi inceliyor.

"Birkaç dakika." Cole ensesini ovuşturuyor, beni tepeden tırnağa incelerken sesi alçak ve kalın. "Nasıl hissediyorsun?"

"Muhteşem." Ciğerlerimdeki hava paçavraları kabarıyor. "Benimle ilgilendiğiniz için ikinize de teşekkür ederim."

Birkaç dakika önce burada değilken ikisinin de burada olması çok garip.

"Siz ikiniz aynı anda mı geldiniz?" Terli ellerimi kalçalarımın sürttüm. "Yoksa bu sabah bir yerde birlikte miydiniz?"

Trace, "Bir toplantımız vardı," derken aynı anda Cole, "Kahvaltı ettik," diye geveliyor.

"Bir kahvaltı toplantısı." Trace Cole'a ters ters bakıyor ve bana dönüyor.

"Neden?" "Birlikte kahvaltı mı ettiniz?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Ne sebeple?"

Cole, Trace'e seks yaptığımızı söyledi mi? Korkudan tüylerim diken diken oluyor. Sır saklamak istemiyorum ama bu... hassas bir konu. Ona söyleyecek kişi ben olmalıyım.

"Bunu çözmeye çalışıyoruz." Cole benden Trace'e, oradan da kendisine görünmez bir üçgen çizerek işaret ediyor.

"Gerçekten mi?" Göğsümü örttüğünden emin olmak için boncuklu sütyenimle oynarken ses tonum kuru. "Ne buldun?"

"Direk dansı yapmalısın," diyor Cole. "Her gün. Sadece benim için."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

"Sanırım..." Trace yavaşça nefes alır. "Bu durumun seni hasta ettiğini düşünüyoruz. Sağlığınız endişe verici. Karar vermen için seni zorlarsak, bu seni muhtemelen daha da hasta edecektir."

"Ama bunu uzatıyorum." Boğazımı sıkıyorum. "Yapamam-"

"Sadece birkaç hafta oldu, Danni." Cole ellerini kalçalarına dayar. "Bu sürenin yarısında hastaydın. Kendine biraz zaman tanı."

"Deniyorum." Parmaklarımı direğe doğru kaldırıp etrafında bir daire çiziyorum ve bir yandan da onlara tatil günlerini sormak için cesaretimi topluyorum. "Şükran Günü gelecek hafta."

İkisinin de ailesi yok. Şükran Günü ve Noel'i birlikte geçirecek kimseleri yok. Beni dikkatle izliyorlar, yüz ifadeleri hiçbir şey ele vermiyor.

"Bree'nin evinde hindi yemeği var." Direği bırakıyorum ve belime sarılıyorum. "İkinizi de davet etsem garip olur mu?"

"Gitmeyi çok isterim." Cole, her zamanki gibi düşüncesiz, bana hevesli bir gülümseme sunuyor. Sonra duvarı itiyor ve boş yatak odasının kapısının ardında kayboluyor.

Trace'le bakışlarımızı paylaşıyor, yüzünün yontulmuş hatlarını inceliyorum.

Gözlerimi okuyarak dudaklarını kıvrıyor ve başını sallıyor. "Akşam yemeği için orada olacağım." "Teşekkür ederim." Gülümsüyorum.

"Birlikte ilk Şükran Günüümüz."

Bir saniye sonra Cole, ayak bileği kayışlarından bir parmağımdan sarkan yedi inçlik platform stiletolarımla geri dönüyor.

Hay aksi. Onun için dans etmemi isterken şaka yapmıyormuş.

Trace'e bir kez daha bakıyorum. "Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum-"

"Sormuyorum." Cole ayaklarımın dibine çömeliyor ve avucunu uzatarak bekliyor.

Trace parmaklarını ceplerine sokuyor ve sırtıyla duvarı tutuyor. Dans etmemden asla şikâyet etmezdi. Beni kumarhanesinde parlayan bir ışık huzmesi içinde sahneye çıkardı.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak bir nefes veriyorum. Sonra pes ettim ve bir ayağımı Cole'un eli.

Stiletto'yu kaydırıyor, kayışı bileğimin etrafına doluyor. Diğer ayağıma geçerken parmakları baldırlarımın arkasına doğru usulca ilerliyor.

Nefis bir ürperti bacağımdan yukarı fırlıyor ve gözlerim kapanıyor. Tekrar yapıyor ve bir iniltiyi yutmak zorunda kalıyorum. Bunu yapmasına izin veremem. Trace izlerken olmaz.

"Bu kadar yeter." Trace'in sesi havayı kesiyor, soğuk ve keskin.

Topuklarımın üzerinde sallanıyorum ve elim denge için Cole'un başına gidiyor. Saçları parmaklarımın arasından kayıyor, yumuşak ve ipeksi. Kendimi geri çekilmeye zorlamadan önce bir kalp atışı boyunca orada oyalanıyorum.

"Bunu ben bitiririm." Yanına çömeliyorum ve ikinci ayakkabıyı bağlıyorum.

Beni bırakıp müzik setine doğru ilerliyor. Nine Inch Nails'den *Physical* çalmaya başladığında tam boyuma yükseliyorum, yedi harika inç daha uzun.

Cole'un beş yıl önce onun için ilk kez direk dansı yaptığım da seçtiği şarkı. O gecenin anıları yüzümü ısıtıyor ve nefeslerimi kısıltıyor. O dansın yarısında beni sıkmişti, tam direğe karşı. Sonra onu bu kadar azdırdığım için beni tokatladı ve tekrar sikti.

Hoparlörler bir gitarın cızırtısıyla çıtırdıyor ve beni şimdiki zamana geri çekiyor. "Dans et, Danni." Cole katlanır bir sandalye kapıyor ve kollarıyla koltuğa oturmak için çeviriyor arkada dinleniyor.

Trace odanın karşısındaki duruşundan kıpırdamıyor. Uzun, karanlık ve kibirli, izliyor. Ve bekliyor.

Direk yürüyüşüne başlıyorum, bir stiletto'yu diğerinin önüne geçiriyorum ve kalçamı dışarı itiyorum. Grungy vokaller devreye girdiğinde, saçlarımı sallıyorum ve direğe tırmanıyorum.

Dans kıyafetim tam olarak bu. Hareketlerimi engellemeyecek şekilde tasarlanmış iki parçalı bir takım. Ama onların önünde boncuklu sütyen ve külotun içinde kıvranırken, iç çamaşırı giymişim gibi hissediyorum. Hiçbir şey giymemiş de olabilirim.

Hareketlerime o kadar uyum sağladılar ki birbirlerini unutmuş gibiler. Alaycı olmadan seksi ve çekici tutmaya çalışıyorum, kalça dairelerini ve bacak vuruşlarını ünlem işareti gibi az miktarda abartıyorum.

Yavaşça, duyusal bir şekilde yere kayıyorum, başımı ve saçlarımı geriye bırakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Beni tanımlayan şey bu. Hareketin içindeki duygu. Sanatın ve müziğin anatomisi. Onlar için sahne alıyor olabilirim ama yalnızmışım gibi dans ediyorum. Burası benim alanım, çıkış noktam, meditasyonum. Düşünmek için zamanım.

Ve vermem gereken bir karar var.

Ayak hareketlerinin ve melodinin altında daha derine inmem ve gerçekten kim olduğumu ve nereye gitmek istediğimi bulmam gerekiyor.

Belki o zaman kiminle olmam gerektiğini bilirim.

twenty-two

İki erkeği aile yemeğine davet etmek şimdiye kadarki en kötü fikrim olabilirdi.

Görünürde, kız kardeşimin yemek odasındaki atmosfer rahat ve sıcak. Şükran Günü hindisinden karnımızı doyurduk ve masanın etrafında rahat bir sohbete daldık. Bree bir tarafta kocası David ve dört yaşındaki yeğenim Angel ile oturuyor. Ben onun karşısında, Cole ve Trace'in arasında oturuyorum.

O ve David, Cole'a yıllar boyunca kaçırdığı her şeyi anlatırken (hayatları neredeyse futbol etrafında dönmektedir) Trace, Angel'la sessiz ve tuhaf bir şekilde tatlı bir bakışmaya girer.

Ancak tüm bu gülümsemelerin ve memnuniyet ifadelerinin altında bir rahatsızlık duygusu kaynıyor. Bree, Cole'la konuşurken gevezelik ediyor ve gülüyor ama gözleri sürekli bana, sonra iki yanımdaki adamlara ve tekrar geriye kayıyor.

Evet, garip bir durum. Buraya geldiğimizden beri birbirleriyle tek kelime etmeyen iki sevgilimle birlikteyim. Odadaki her yetişkin konuşmaların altında yatan gerilimi hissediyor ama kimse bunu dile getirmeye yanaşmıyor.

Ben bile.

Son altı geceyi yataklar arasında zıplayarak geçirdim. Trace ile geçirdiğim zaman seks olmadan sarılma, öpüşme, okşama ile doluydu. Sonra eve gidiyorum ve Cole'un vücudumdaki her deliği yağmalamasına izin veriyorum.

Ve Trace bilmiyor.

Çünkü ben omurgası jöle ve utançtan oluşan korkak bir sik kafalıyım.

Bu konuda suçluluk duymaktan bıktım ve ona söyleyene kadar bu berbat his geçmeyecek.

Buraya Cole'un bisikletinin arkasında geldim ama Trace ile gitmeye niyetliyim. Bu gece her şeyi itiraf edeceğim ve çok korkuyorum.

Biriyle seks yapmama kuralımı bozdum ama diğeriyle bozmadım. Beni en çok korkutan da bu, çünkü bilinçli olarak yapmadan bir seçim yapmışım gibi geliyor ve bu seçim içime sinmiyor. Cole'un doğru kişi olmadığını düşündüğümünden değil. Sadece... Seks yapmayalı yıllar olmuştu ve kahretsin, beni baştan çıkardı. Bu onu Trace'e tercih etmem için bir sebep değil.

Bu sadece Cole'un çalışma şekli. Cezbediyor, baştan çıkarıyor, tuzağa düşürüyor ve sahipleniyor ve ben buna asla doyamıyorum. Trace, Cole'un yarısı kadar zorlasaydı, ben de ona boyun eğdim.

Tanrım, o kadar zayıfım ki kendimi kızdırıyorum. En kötüsü de bedelini ödeyecek olan ben değilim. Trace'e söylediğimde, bu onu çok incitecek.

Dehşet midemi sarıyor ve kollarımı kendime doluyorum.

Bree, Cole ve David'le olan konuşmasını yarıda kesip anlayışlı gri gözlerini bana diyor.

"Daha iyi hissetmene sevindim." Bana bakarak şarabını yudumladı. "Seninle ilgilenmek için gelirdim ama emin ellerde gibisin."

O ellerden biri masanın altından dizime dokunuyor. Elin bağlı olduğu adama bakıyorum ama Trace bakışlarını Bree'den ayırmıyor.

"Grip olmadıkları için şanslılar." Parmakları elbisemin eteğinin altından kayarken nefesim kesiliyor. "Beni annemin yapabileceğinden daha iyi beslediler ve temizlediler."

Bree gülüyor. "Annem bakım işlerinde pek iyi değildir."

Annemi severim ama ona yakın değilim. Çekingen ve içine kapanık biri ve babamla sekiz yıl önce Florida'ya taşındıklarından beri mesafenin de bir faydası olmadı. Ailemle daha derin bir ilişki kurabilmem için onlara daha fazla ulaşmam gerekiyor ki bunu yapmıyorum çünkü Bree var.

"Bu gece ikinizi de burada görmek çok güzel." Bree, Trace ile konuşurken Cole'a başıyla selam verir. "Senin için rahatsız edici olmalı."

Sonunda odadaki fili ele almayı kız kardeşime bırakın. Ama Cole ve Trace'in ilk kez birkaç hafta önce tanıştıklarını düşündüğünden, aralarındaki husumetin boyutunu bilmiyor.

"Kız kardeşinle birlikteyken..." Trace uyluğumun iç kısmını okşuyor ve bir parmağını külotumun ağ kısmında gezdiriyor. "Asla rahatsız edici değil."

Kalçalarım birbirine kenetlenerek elini hapsediyor. Bree'yle konuşurken masanın altında beni parmaklarken son derece rahat görünüyor. Bu arada ben o kadar gerginim ki kalçalarımın onun dokunuşuna karşı sallanmasını engellemeye çalışırken muhtemelen kabız gibi görünüyorum. Yüzüm yanıyor ve parmaklarımı masa örtüsüne doğru sıkıyorum.

Neyse ki Cole hâlâ David'le futbol konuşuyor ve bana doğru bakmıyor. Trace'in elini itersem dikkat çekerim, bu yüzden rahatlamaya ve nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Biliyorsun, bu birlikte yedikleri ilk yemek değil." Trace sert bir parmağını klitorisime bastırırken yumruğumun içine öksürüyorum. "Geçen hafta bensez birlikte kahvaltı etmişler."

"Gerçekten mi?" Bree kaşlarını çatar.

"Evet. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Sana söylemiştim." Trace parmağıyla hınzırca daireler çizerek ayak parmaklarımın kıvrılmasını sağlıyor. "Sağlığını ve bizim onun üzerindeki etkimizi konuştuk."

"Hmm." Bree eğilip beni yakından inceliyor. "Hiç hastalanmadığını söyleyebilirim. Tanrım, ne kadar oldu? En son dans edecek kadar iyi hissetmediğinde..." Gözleri Cole'a kayıyor ve teni soluyor.

O öldüğünde. En son o zaman hasta olmuştum. Ve çirkin bir hastalıktı; içten dışa, önden arkaya ve her tarafım ölüydü. Haftalarca yataktan çıkamadım.

Trace, Cole'un David'le konuşmasını izledikten sonra zeki bakışlarını bana çeviriyor. "Grip olmuş olabilirsin ama zaten yıpranmıştın. Fiziksel ve duygusal olarak. Sağlığın hayatında olup biten her şeyden daha önemli."

"Senden hoşlanıyorum." Bütün gece sessiz kalan Angel, iri kahverengi gözlerini Trace'e diyor.

Bacaklarımın arasındaki eli dizime doğru çekiliyor ve dört yaşındaki çocuğa kaşlarını çatıyor. "Bu iyi, çünkü teyzenden hoşlanıyorum."

"Ondan hoşlanmıyorum." Cole'u işaret ediyor ve gözlerini kısıyor. "Onun omurgasını sökeceğim."

Angel bu gece Cole'la ilk kez tanıştı. Belli ki, benden daha hızlı karar veriyor.

am.

"Angel!" Bree kızına doğru dönerek ters ters bakıyor. "Bunu bir daha duymak istemiyorum.

"O zaman parmaklarını kulaklarına sok." Angel ifadesiz bir şekilde göz kırpmıyor.

"Aman Tanrım," diyor Bree elinin arkasına saklanarak.

Kahkahalar boğazımda düğümlenirken, Bree başını bana doğru sallıyor. Sanırım bunu yapmamı istemiyor.

küçük

şeytanı

cesaretlendirmek.

Bu yüzden

yüzümü

onaylamayan

bir ifadeye

büründürdüm.

Bree, Angel'ın

çoğunlukla boş

olan tabağını

ona doğru

itiyor.

"Yemeğini bitir."

Yeğenim yeşil fasulyelerine bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Sebzeler hayatımı mahvediyor." Bu sefer kahkahalarımı durduramıyorum ve Trace bile gülümsüyor.

Tatlıdan

sonra masayı

topluyoruz

ve erkekler

ellerinde

biralarla

güverteye

çıkıyor.

Kasım

ayına

göre hava

sıcak.

Ceket

havası.

Belki

Bree

Angel'a

banyo

yaptırırken

ben de

onlara

katılırım.

Ama önce

işemem

lazım.

Üç yatak odalı ev ortalama büyüklükte, Bree ve David'in öğretmen maaşlarına uygun. Şu anda Bree ve Angel tarafından kullanıldığı için ana banyoyu atlayarak koridorda ilerliyorum.

Ebeveyn

yatak

odasına

giriyorum

ve küçük

banyodaki

olanakları

kullanıyorum.

Ellerimi

yıkayıp

saçlarımı

taradıktan

sonra dışarı

çıkma

için

banyonun

kapısını

açıyorum.

Ve

irkilerek

sıcak

çelik

duvara

çarptım.

Cole beni geriye doğru iterek içeri giriyor ve kapıyı arkasından kilitliyor. "Ne yapıyorsun?" Yüzündeki aç ifadeyle nabzım hızla atıyor.

Gözleri kapüşonlu ve vücudumda aşağı yukarı geziniyor, tuvaleti kullanmak için

burada değil. "Masada aminla oynamasına izin verdin." Bakışları benimkilere kayıyor

ve daralıyor. "Ne?" *Kahretsin. Siktir.* Bu konuşmayı şu anda yapmak istemiyorum. Ya

da hiç.

"Bana masum rolü yapma." Kalçalarımı kavriyor ve beni kaldırıp makyaj masasının kenarına oturtuyor. "Parmaklarını içine soktu mu?"

Hareketsiz göğsünü itiyorum. "Buna cevap vermeyeceğim."

Yüce İsa. O sırada kayınbiraderimle bir konuşma yapıyordu. Trace'in elini nereye koyduğunu nereden biliyor?

"Her zaman seni izliyorum." Yüzümü kavriyor ve eğiliyor, gözleri isli ve arzu dolu. "Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun."

Dar siyah kılıf elbisem ve askılı stiletto larım motosiklet üzerinde giyilemeyeceği için, buraya gelene kadar onları giymedim.

"Teşekkür ederim." Ellerimi beyaz Henley gömleğinin önünde gezdiriyorum. "Geri dönmeliyiz."

"Bu gece benimle eve geliyorsun." Burnunu benimkinin yanında gezdiriyor, dudaklarımı ısıtıyor.

nefesini.

"Hayır, değilim," diyorum nazikçe. "Dün gece seninleydim." Ve saatlerce onun sikine bindim.

Yaptıklarımı itiraf etmek için Trace ile eve gideceğimi bilse tepkisi ne olurdu bilmiyorum. Beni vazgeçirmesinden korkuyorum.

Ellerini kalçalarımın sürtüyor ve kalçalarının etrafına yayılmam için beni daha geniş itiyor.

Otoriter talepler ya da ateşli "*sana ihtiyacım var*" fısıltıları yok. Sadece başımın arkasını kavriyor ve bana bakıyor, alt dudağı hafifçe somurtuyor ve yalanmak için yalvarıyor.

Öpücükten önce gelen bir bakış bu ve ağızlarımız birbirine değdiğinde birlikte iç çekiyoruz.

Yaklaşıyor, daha derine uzanıyor, dilini benimkine sürtüyor. Her okşayış onu daha sıkı çekmem için beni

teşvik ediyor. Her hırıltılı nefes daha fazlasının yolunu açıyor. Daha fazla tatmaya. Daha fazla dokunuş.

Daha fazla Cole.

Dudaklarımızın ıslak şapırtı sesleri küçük banyoda yankılanıyor. Sonra elleri hareket ediyor,

Vücudumdan aşağı iniyor, göğüslerimin etrafında dönüyor ve okşuyor, daha da aşağı inerek elbisemin eteğinden tutup kalçalarımın doğru çekiyor.

Ağızına karşı bir protesto sesi çıkarıyorum ve geriye doğru kamburlaşıyorum. "Yapamayız."

"Yapabiliriz." Yüzümü ellerinin arasına alıyor, dudakları ıslak ve şişmiş. "Ne *istersen* yapabiliriz yapmak istiyorum. Ne istiyorsun, bebeğim?"

Onu ve kendimi bu çalıntı anın içinde istiyorum. Kalp atışlarını topluyorum.

Milyonuncu kez aşık olmak. Yavaş hareket ediyorum.

Hızlı nefes alıyorum.

Sarılmak, öpüşmek ve her şekilde bağlanmak.

Çünkü onunla birlikte olmak çok iyi hissettiriyor.

Gözlerimi okuyor ve ne düşündüğümü biliyor. Nefes verışı keskin ve hızlı oluyor ve beni öpüyor, yüzüme dokunuyor, parmakları çenemde titriyor ve esniyor.

"Danni." Acı dolu bir fısıltı. Külotumun ağını yana itiyor ve bir parmağını ıslaklığımın içinden geçiriyor. "Çok seksi."

Her okşayışı içimi titretiyor, bacaklarımın arasında ağırlı bir zonklama uyandırıyor. Omuzlarını kavıyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum.

Kot pantolonunun fermuarını açıp uzun, kalın ereksiyonunu serbest bırakırken nefesleri kısıyor ve bakışlarımı tutuyor.

Acımasız bir hamle için hazırlandım. Ama içime girmek yerine, sikinin alt tarafını sıırılsıklam etimin yarığı boyunca kaydırıyor. Tekrar tekrar, uzunluğunu amıma doğru okşuyor, beni kızdırıyor, gözlerimin içine bakıyor ve dilini dudaklarımda gezdiriyor.

Bu adama karşı hislerim o kadar mutlak ki, onun içinde kaybolmamak mümkün değil. Ama aklıma hükmeden tek kişi o değil.

Bakışlarımı kilitli kapıya yönelttim ve kaskatı kesildim.

"David'le birlikte dışarıda." Cole başımın arkasındaki saçları kavıyor ve gözlerimi onunkilere dikmeye zorluyor. "Bizi izle, bebeğim."

Çenemi aşağı doğru eğiyor ve elimi kavrayarak parmaklarımı onun tabanının etrafına yerleştiriyor.

Teni dokunulduğunda yanıyor, sert çeliğin üzerinde sıkı ve ipeksi bir şekilde geriliyor.

Uzunluğunun alt tarafını kıvrımlarıma karşı çalıştırmaya devam ediyor, ıslaklığın içinden kayıyor ve piercingime sürtünüyor. Klitorisimin üzerinden her geçişinde, hassas sinirlerime karşı lezzetli bir öğütme hissi yaratmak için parmaklarını alevlenmiş uca bastırıyor.

Zevk içime işliyor, güzel sikinin hareketini izlerken bacaklarım titriyor. Daha önce hiç bu kadar büyülediğimi, delicesine tahrik olduğumu hatırlamıyorum.

"Tamamen tükendim." Zorlu nefesleri aramızdaki havayı çalkalıyor ve kendini bana daha sert sürtüyor. Sonra aşağı kayıyor, açıklığıma bastırıyor. "Hayatım boyunca seni bekledim."

Sözlerini kalçalarını iterek mühürlüyor, ağırlı bir yavaşlıkla içime batıyor. Parmakları kalça kemiğimi kazıyor ve ağız benimkini yutuyor, ikimiz de nefessiz kalana kadar beni öpüyor.

Nefes alışlarımı yutuyor, hipnotik bir yavaşlıkla içimde sallanıyor. "Vücuduna girmeme her izin verdiğinde, kendimi kurtulmuş gibi hissediyorum. Sen benim inancımsın, Danni. Benim dinim."

Kalbim her kelimeyi yutmak için çırpınıyor ve gümbürdüyor. Beni aç ve susuz bırakıyor. Dudaklarını emiyorum, yudumluyorum ve içiyorum, bu arzuyu bastıramıyorum. "Sana deli gibi aşığım, Cole Hartman."

Derin bir iniltiyle bakışlarımı tutuyor ve ellerini göğüslerimin etrafında kaydırarak masaj yapıyor,

Okşuyordu, dokunuşu kadife büyüğü gibiydi.

"Beni içinde hissediyor musun? Gidebildiğim kadar uzaktasın." Kendini köküne kadar gömüyor ve dudaklarımın tadına bakarken öğütüyor. "Şimdi sonsuza kadar, her şeyim senin."

Onun kalbine, nefeslerine ve iç duvarlarıma çarpan her sert santime sahibim. Hak ettiğimden daha fazlası ve gitmesine izin veremem.

Ellerimi sırtının çizgilerinden aşağı kaydırıyorum, kıcının sert eğimli kıvrımını takip ediyorum ve kalçalarına sarkan kot pantolonunun altından kayıyorum. Ve işte orada tutunuyorum, beni orgazma götürürken sert kaslarını avuçlarımla kavriyorum.

Düştüğümde, ağzıma karşı boğuk bir homurtuyla beni uçurumun kenarına kadar kovalıyor. Coşkuyla birbirimize bağlanmış, dudaklarımız kenetlenmiş ve kalplerimiz bir olmuş, nefeslerimizin ritminde kaybolmuş bir şekilde birbirimize uzanıyoruz.

Ancak mutluluktan uçtukten sonra paniklemeğe başlıyorum.

"Sesli miydim?" Kapıya bakıyorum ve içi boş mu yoksa yalıtımlı mı olduğunu merak ediyorum. "Tanrım, inledim, değil mi?"

"Şşş." Dudaklarımı öpüyor ve geri adım atarak uzaklaşıyor. "Kimse bizi duymadı ve gideli sadece on dakika oldu."

Trace'i tanıyorsam, beni gözden kaybettikten otuz saniye sonra bir arama ekibi kurmuştur. Makyaj masasından kayıyorum, kıyafetlerimi düzeltiyorum ve kızarmış yanaklarıma soğuk su çarpıyorum. Muhtemelen bacaklarımın arasını temizlemeye çalışmalıyım ama oyalandığım her saniye bir risk.

"Önce ben çıkıyorum," diye fısıldadım, kapıya doğru uzanarak. "Bana birkaç dakika avans ver."

Gözlerini kısıyor ve ağzı aşağı doğru kıvrılıyor. Eğilip o dudak büküşünü öpüyorum. Sonra ışık düğmesine basıp banyoyu karanlığa gömüyorum.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve kız kardeşimin *L şeklindeki* yatak odasına doğru adım attım. Köşeyi döndüğümde, Trace koridordan içeri giriyor ve lanet olsun, gözlerim faltaşı gibi açılmış, suçlu bir geyik gibi donup kalıyorum.

"Nerelerdeydin?" Başını eğiyor, milisaniyelik bakışında çok fazla şey görüyor.

Vücu

t. "Banyo." Başım dik, kalbim küt küt atarak yanından geçip gidiyorum. "Gitmeye hazırım. *Senin evine.*" Bu önerinin üzerine atlamasını ve beni takip etmesini bekliyorum. Onun yerine yatak odasına doğru devam ediyor.

ve köşeye yaslanıp banyoya doğru bakıyor.

Panik, korku, utanç; hepsi nefesimi kesen dalgalar halinde üzerime çöküyor. Cole'la ilgili her şeyi itiraf edeceğim ama bu şekilde değil. Burada değil. Bree ve ailesinin, benim bencilce dramamın onların evinde çözülmesine ve Şükran Günlerini mahvetmesine ihtiyacı yok.

Trace doğruldu ve ellerini arkasında kavuşturdu, başı aşağı eğikti ve kaşları içeri çekilmişti. Sonra bana doğru adım atıyor ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor. "Hadi gidelim."

Her zamanki gibi kendinden emin, rahat adımlarla beni salona götürüyor.

Rahatlamış değilim. Aksine, onun soğukkanlılığı beni cehennem gibi geriyor.

Mutfakta vedalaşırken Cole ceketimle içeri giriyor, onu omuzlarımdan geçiriyor ve alnıma uzun bir öpücük konduruyor.

Trace, Cole'u küçük banyonun gölgesinde gördüyse de kumarhaneye giderken bundan bahsetmiyor. Çatı katına girdiğimizde tek kelime etmedi. Ana banyosuna gidip duş aldığımda beni durdurmadı.

Makyaj masasının üzerinde bıraktığı düğmeli gömleği giydim. Yatak odasına girdiğimde, kendimi mutsuzluk ve suçluluk duygusundan oluşan bir sisin içinde buluyorum.

Hâlâ yakışıklı takım elbisesini giymiş, yatağın ayak ucunda oturuyor. Dizleri açık ve başı aşağıda.

kucağına eğilmiş, ellerine bakıyor. Arka planda, A Great Big World'den *Say Something*'in kederli vokalleri vazgeçmek üzerine mırıldanıyor.

Çalma listemdeki bir şarkı değil. Müziğin iletişim kurma yöntemlerimden biri olduğunu bildiği için kasıtlı olarak seçti. Yüz ifadesi boş. Ağzı kıpırdamıyor ama yürek parçalayan sözlerle bana tam olarak ne hissettiğini söylüyor.

Hüzünlü piyano melodisi içimi ürpertiyor, tüylerimi diken diken ediyor. Bu bir ipin sonu şarkısı. Son şans, bu elveda, ben gidiyorum şarkısı.

Benimle işi bitti.

Dizlerim bükülüyor ve elim titreyen dudaklarıma gidiyor.

Hayır, Trace. Lütfen, hayır.

Gözyaşlarım sert ve hızlı bir şekilde yükseliyor, görüşümü bulanıklaştırıyor. Dehşet midemi bulandırıyor ve nefes alamıyorum. Sesimi bulamıyorum.

Bir şey söyle. Bir şey söyle. Bir şey söyle.

Soğuk, duygusuz, kutup gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Buraya bana ne söylemeye geldiysen onu söyle."

O zaten biliyor.

twenty-three

"Trace?" Karşı konulmaz bir utanç yüzümden tuzlu nehirler halinde akarken ayaklarımı ona doğru hareket etmeye zorluyorum.

"Söyle." Sesi sakın, öylesine ölümcül ki beni olduğum yerde durduruyor.

Seçtiği şarkı, *Say Something*, odanın içinde ürperiyor ve unutulmaz piyano notaları içime çarpıyor. *Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.* Gözlerimi kapatıyorum, parçalanmış bir yudum alıyorum ve onun bakışlarıyla yüz yüze geliyorum.

"Cole ile seks yaptım." İtirafım boğuk bir hıçkırıkla tökezliyor.

Kıpırdamıyor, gözünü kırpmıyor. "Kaç kere?"

Göğsüm çöküyor. Daha sert ağlıyorum ve göğsümden gelen çaresiz sesi bastırmak için dudaklarımı birbirine kenetleyerek başımı sarsakça sallıyorum.

"Bilmiyor musun?" Çenesi seğiriyor. "Yoksa söylemek mi istemiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, boynumu tutarak, boğazım kederden şişmiş bir halde.

Yataktan fırlıyor, hareketleri zarif ama şimşek hızında. Bana doğru sinsice ilerlerken ellerini ceplerine sokuyor.

Etrafımda dönerken omuzlarım kamburlaşıyor, iri gövdesi bana sürtünecek kadar yaklaşıyor. Ama elini uzatmıyor, beni yatıştırmaya çalışmıyor. Neden yapsın ki? Ben omurgasız ve bencilim ve ikisini de hak etmiyorum.

"Bu gece onu becerdin." Alanıma giriyor, üzerimde yükseliyor, gözleri anlaşılmaz bir özdenetimle parlıyor. "Banyoda."

Yüzüm buruşuyor, gözyaşlarım kalın ve çirkin bir şekilde yüzümden aşağı yuvarlanıyor. "Onu sen seçtin." Sesi kırılıyor, soğukluğunda bir çatlak oluşuyor.

"Hayır." Gözyaşları fısıltımı boğuyor. "Trace, ben yapmadım! Lütfen, inan bana." Hıçkırarak ağlıyorum ve ellerimin topuklarını şakaklarıma sürtüyorum, parmaklarımı kıvırıyorum ve ona sarılma, onu tutma ihtiyacıyla savaşıyorum. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Deniyorum... Doğru olanı yapmaya çalışıyorum ama tılandım kaldım. Onu bırakamıyorum ve yapamıyorum..." Çığlıklarım sesimi karıştırıyor ve onun takım elbise ceketinin yakalarını kavırıyorum. "Seni kaybedemem."

"Berbat durumdasın." Ellerimi çözdü ve beni uzaklaştırdı, bana tiksintiyle baktı. "Beni bırakma." Kollarımı belime doluyorum, işkence çekiyorum ve şiddetle titriyorum. "Lütfen."

"Bu pişmanlık mı?" Başparmağıyla elmacık kemiğime dokunuyor ve bir damla gözyaşı yakalıyor, gözlerini kırpmadan ona bakıyor. "Onu becerdiğin için pişman mısın?"

Eğer başka bir erkekle yatsaydım -herhangi bir erkekle- son nefesime kadar pişmanlık duyardım. Ama sevmekten asla vazgeçmediğim, hayatıma hiç devam etmediğim adamla birlikteydim. Bu ne kadar karmaşık ve acı verici olsa da Cole'a olan hislerimde kafa karıştırıcı hiçbir şey yok.

Şarkı bitiyor ve sağır edici bir sessizlik içeri giriyor, sürünüyor, boğuluyor ve saniyeler ilerliyor. Her nefes beni hazır olmadığım bir sona yaklaşıyor.

Trace gözlerimi inceliyor, kaşları daha önce hiç görmediğim bir hüznle çatılmış. Kalp acısı omuzlarının sert çizgisinde, kendini katı bir şekilde hareketsiz tutuşunda ve beni acı verici bir mesafede tutarak etrafına sarılmış havada hissediliyor.

Onu incittiğim için kendimden nefret ediyorum. Bana ne kadar yalan söylediği ya da beni ne kadar kandırdığı önemli değil, en acı darbeyi vuran benim.

"Pişmanım..." Ona bakarken kendimi soğuk, yenilmiş ve değersiz hissediyorum. "Seni incittiğim için pişmanım."

Gözlerini kapatır ve başını geriye eğer, ifadesi kaybolmuştur. Sonra yüz hatlarından bir şey geçiyor ve yüzündeki kaslar geriliyor.

"Kanıtlı." Başını eğiyor ve bakışlarını benimkilere dikeyor.

Nefesim kesiliyor ve zihnim anlamak için yarışıyor. İkisi arasında seçim yapmamı mı istiyor? Şu anda mı? Boynumun kenarlarını kavriyorum, sallanıyorum ve panikle başım dönüyor.

Gözleri ödünc aldığım gömleğime kayıyor ve farkına varmak kalbimi durduruyor. "Benden istiyorsun...?" Göğsümdeki düğmelere dokunuyorum. "Çıkar şunu."

Şöminenin önündeki kanepeye doğru döner, takım elbise ceketini titiz hareketlerle çıkarır ve kol dayanağının üzerine katlar.

Beni becerecek. Acı çekerken ve muhtemelen söylediğinden çok daha fazla kızgınken bedenimi alacak. Bunu düzeltmek için neredeyse her şeyi yapmaya hazırım ama ihtiyacı olan şeyin seks olduğundan emin değilim.

Belki de ihtiyacı olan şey tam olarak budur. *Güvence*.

Bana doğru döndüğünde, gözleri hâlâ giyinik olan bedenime dikiliyor.

"Seks yapmama kuralının canı cehenneme." Kravatını gevşeterek bana doğru yürüdü. "Çıkar. Gömleği."

Sesinin kesikliği beni sıçratıyor, ama sert tonunun altındaki ateşli vaat parmaklarımı düğmelere gönderiyor. Belki de tüm nefretini ve acısını içime akıtmak, onu ne kadar incittiğimi hissettirmek ve bunu sisteminden temizlemek istiyordur.

Ona bunu verebilirim. Ve daha fazlası.

"Kendimi buna adadım." Gömleği tutarak delikten bir düğmeye basıyorum.

"Vazgeçmiyorum." Bir tane daha bırakıyorum. "Seni seviyorum, Trace."

Her bir düğmeyi çözerken ve kararlı sözler fısıldarken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Gömlek yere düştüğünde beni tamamen çıplak ve titrer halde bırakıyor. İkimiz de hareket etmiyoruz.

Odadaki sessizlik bana baskı yapıyor, aramızdaki birkaç metrelik boşluğu zorluyor. Bana acı çektiriyor, vücudumun açıkta kalan her çizgisini ve gölgeli kırıksıklığını taramak için zaman ayırıyor.

"Yatağın üzerine eğil." Kolunun manşetini ayarlıyor. "Ayaklar yerde. Kış havada."

Titriyorum ve kendimi harekete geçiriyorum. Beni mümkün olan en az mahrem pozisyonda yüzüstü becerecek. Ve ben de ona izin vereceğim. Bırakmadığı sürece bedenimi istediği gibi kullanmasına izin vereceğim.

Ellerimi şiltenin üzerinde kaydırarak belimden eğildim, bacaklarım düz ve kığım yukarıda, göğsüm

ve yanağını yatağa dayadı.

Keskin nefesi arkamda duyuluyor, ardından yaklaşan ayak sesleri geliyor. Erkeksi sıcaklığını, ustaca dokunuşunu, saten dudaklarını beklerken geriliyorum...

"Onunla yattığın için sana kızmıyorum ya da senin hakkında daha az şey düşünmüyorum." Avuç içiyle sırtımı yokluyor, tenimi karıncalandırıyor. "İçimde yanan öfke asla sana yönelmeyecek." Sözlerini yalanlarcasına bacaklarımı ayırıyor. "O orospu çocuğunun hâlâ hayatta olmasının tek sebebi sensin."

Omurgam titriyor. "Trace, yapamazsın-"

"Kapa çeneni." Popomu okşuyor ve ses tonunu yumuşatıyor. "Bana söylemek için on gün beklediğin için seni cezalandırıyorum."

On gün mü?

Hamilelik testi yaptırmadan önceki gece Cole'la yatmaya başladım. Sonra dört gün hasta yattım. Sonra altı gün yataktan çıkmadım.

On gün.

Trace bunu nereden biliyor?

"O sabah kusuyordun ve çok hastaydın." Sırtıma eğiliyor ve kulağımdaki gürültüye karşı konuşuyor. "Ama bana baktığın anda gözlerindeki suçluluk duygusunu gördüm."

Kirpiklerim yanaklarıma çarpıyor, suçluluk duygum dayanılmaz bir hal alıyor. Bunca zamandır biliyordu ve hiçbir şey söylemedi, bana farklı bir gözle bile bakmadı.

"Hayallerinin gerçekleşmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Bir elini belime doluyor. "Hikayenin sonunu sıkıca kavradıktan sonra parmaklarından çözülüp kayıp gitmesini izlemek?"

Buz gibi bir sarsıntı içimi titretiyor, Cole'un ölümüyle ilgili anılar bedenimi sarsıyor.

"Evet." Boynumu eğiyorum ve onun çakmak çakmak gözleriyle karşılaşıyorum.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum."

"O zaman biliyorsun..." Eğilip bir elini başımın yanına koyuyor. "Son on gündür hissettiklerim."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, gözyaşlarımda boğuluyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Bana gelmeni, bir şey söylemeni, *beni seçmeni* bekliyordum."

Yataktaki el içeri girip boğazımı sarıyor. Parmakları nefes boruma baskı yapıyor, havamı kesecek kadar sert değil ama bu savunmasız bir pozisyon. Diğer eli çıplak arka tarafımı okşarken, bacaklarım açık, vücudum çıplak ve popom havada tünemişken, kolunu geri çekmeden önce ne olacağını biliyorum.

Elini omzunun üzerinde gezdiriyor ve midemde bir korku yaratıyor. Ama gözlerinin sığınağına baktığım an, şüphelerimi yutuyorum. Sınırlarımı bildiği için ona güveniyorum.

Avucunu yere vurmadan hemen önce nefesim kesiliyor. Şokla hırıltılı bir ses çıkarıp ayak parmaklarımdan üzerinde yükseliyorum ve beyaz bir acı tenimde parlıyor. Sonra bana tekrar ve tekrar vuruyor, her vuruş daha sert, kas ve dokunun daha derinlerine iniyor, kemiklerimi sarsıyor.

Boğazımı sıkıyan eli ne sıkıyor ne de gevşetiyor. Kavrayışının ve arkama vurduğu darbelerin gücünün tamamen farkında, her seğirmeyi ölçüyor, zevkle acıyı dengeliyor. Kontrol her zaman onda.

Nefes alması dışında. Göğsü ciğerlerinin eforuyla kabarıyor, açlığının sesleriyle havayı döndürüyor.

Şaplak atmak, boğmak, hükmetmek - bunların hepsi onu kaya gibi sertleştiriyor ve ben bundan, onun uyarılmasından, homurtularının törpülenmesinden ve kıcıma çarpan güçlü elinin sıcaklığından besleniyorum.

Meme uçlarım sıkışıyor. Kukum kasılıyor ve daha derin bir bağlantı için acı çekiyorum. Onun kendinden emin, tereddütsüz göz temasına ihtiyacım var.

Çarşafı yumruklayarak, boğazımı saran parmaklara karşı boynumu geriıyorum ve ona bakıyorum. Bakışları kalkıyor ve eli aşağı iniyor, yumuşakça, şefkatle, yanan etimi okşuyor ve acıyı okşuyor. Doğrulup kızgın kırmızı popoma bakmadan önce beni gözlerinin sükunetinde ağırlı bir an boyunca tutuyor.

Boynumu kavrayışını anında özlüyorum ve hareketlerini takip etmek için başımı eğdiğimde oradaki tene dokunuyorum.

Arkama geçiyor, pantolonunun keskin kumaşı kalçalarımın arkasına sürtünüyor. Bacaklarımın açıkta kalan tepesine bakarken dili dışarı çıkıyor, dudağını ıslatıyor.

Ağzını açmış, çenesini aşağı doğru eğmiş ve omuzlarını öne doğru kıvrımış bir halde kemerini çözüyor. Parmakları hızla fermuarın üzerinde geziniyor, aşağı kaydırıyor. Sonra bir elini boxer'ının içine sokuyor.

Kendini dışarı çekerken bana bakmıyor. Geniş başını amıma doğru iterken ıslaklığımı test etmiyor. Kabaca, acımasızca içime sokarken geri çekilmiyor.

Ağzım sessiz bir solukla açık kalıyor ve yatağı pençeliyor, onun etrafında kenetlenip kıvranıyorum.

Acımadan, dişlerinin arasından tıslayarak, öfkeyle amımın arkasına vuruyor. Her hamlesinde gömleğinin cızırtılı kumaşı çiğ kıcıma sürtünüyor ve şaplaktan kalan yanığı yeniden alevlendiriyor.

Elini saçlarımın arasına sokup bileğine doluyor ve saç diplerime acı veriyor. Diğer eli kuyruk sokumuma bastırıyor ve beni defalarca mızraklarken hareketlerimi kısıtlıyor.

Gazabının gücüne karşı sertleşiyorum, bundan hem nefret ediyor hem de hoşlanıyorum. Arzu acıyı bastırıyor ama onun duyguları konusunda kafam karışık, çelişkiler içindeyim. Beni hâlâ seviyor mu? Beni terk mi edecek? Gözyaşlarım burnumdan süzülüyor ve yanağımın altındaki çarşafı ıslatıyor.

İlk sevişmemiz böyleydi. Nefret dolu, acı ve yıkımla dolu bir sevişmeydi. Tüm o düşmanlığı şimdi kalçalarının amansız çarpışında hissediyorum. Çok fazla acı ve eziyet. Beni çok sert, çok kaba beceriyor, sanki içimde kendini damgalamaya çalışıyor.

Bununla başa çıkabilirim, hatta hoş karşılarım ama arkamdayken olmaz. Benden kaçarken değil. Gözl

er. Arkama uzanıp onu ittim ve ters döndüm.

Cesaretim karşısında şok olmuş bir halde sendeliyor. "Ne oluyor lan?"

Siyah kravatı boynundan gevşekçe sarkıyor ve ben de onu tutup yatağa çekiyorum. yatak başlığına doğru kay.

"Ne yapıyorsun sen?" Kaşlarını çatıyor ve pantolonunun açık fermuarından sarkan sertleşmiş sikiyle topuklarının üzerinde geriye doğru oturmadan önce bir saniye takip ediyor.

"Gözlerini görmek istiyorum, Trace." Kucağına oturuyorum ve bir elimi boyuna dolayarak onu konumlandırıyorum.

"O zaman iyice bir bak." Belimi kavlıyor ve kalçalarını sert bir şekilde itiyor.

Dizlerimin üzerinde doğrulup sonuna kadar girmesini engelliyorum.

"Burada kontrolün olduğunu mu sanıyorsun?" Boğazımı sıkıyor, bana ters ters bakıyor.

"Asla. Kontrol *senin* işin." Boynumu eline doğru itiyorum ve dudaklarını öpüyorum. "Sadece bir ricada bulunuyorum. Yavaş ve sakın? Lütfen?"

Bana bakıyor, gözlerimi sinir bozucu bir sezgiyle süzüyor. Ne düşündüğünü Tanrı biliyor ve karnım sinirden zangır zangır titriyor.

Sabit bir nefesle boğazımı serbest bırakıyor ve önce yanağımı, sonra dudaklarımı hafifçe okşuyor. Bir sonraki nefeste, ağzı parmaklarının yerini alıyor ve beni yavaşça öpüyor, kalçalarımı kavlıyor ve beni sikine batırıyor, inç inç acı verici.

Benimle yapabileceğini düşünmediğim bir şekilde sevişirken inlemelerimi bastırıyorum. Elleri her yerde dolaşıyor, tenimde yumuşak ve sıcak, dilinin her fırçası ve kalçalarının her yuvarlanması tutkuyla kanıyor. Dudakların kayması, parmakların kenetlenmesi ve bedenlerin sürtünme ve duygusallıkla kıvılcımlanarak birbirine sürtünmesi yavaş bir yanma.

Bitmesini istemiyorum. Sonrasında olacıklardan korkuyorum. Beni kaldırıp sırtüstü yatırdığında panikliyorum.

Ona uzanıyorum, ama o çoktan vücudumda sürünmeye başlamış, sıcaklığıyla dans ederek bana doğru geliyor.

Gözler.

"Kollarını yatak başlığına doğru uzat." Bacaklarımın arasına diz çöktü, itaat edişimi izledi. Yüzünde korkutucu bir ifade vardı. "Güzel. Şimdi basamaklara tutun ve sakın bırakma."

Takım elbiseli bedeninin gücü altında çırılçıplak, parmaklıkları kavırıyor ve nefesimi tutuyorum. Dizlerimi yakalıyor ve daha geniş açıyor. Sonra elleri kalçalarımın yukarı çıkıyor ve karnımın üzerinde geziniyor. Dudakları göğüslerimin üzerinde geziniyor, dili dönüyor ve dişleri meme uçlarımı yakalayıp ısıtıyor.

Parmaklarımı basamakların etrafında sıkarak titriyorum. "Trace, lütfen..."

Elini bacaklarımın arasına sokarken ağzı boynuma gidiyor, ısıtıyor ve burnunu sokuyor. Nefesim kesiliyor, vücudumdaki her sinir ucu yanıyor ve serbest kalmaya doğru ilerliyor.

Üzerime eğilerek, kıvrımlı vuruşlarla amımı parmaklıyor. Başımı kaldırıyorum, uzanıyorum ve ağızlarımız çarpışıyor. Beni tam bir hakimiyetle öpüyor ve ben teslim oluyorum, nefes nefese kalıyorum, çılgılık atıyorum ve akıl almaz bir orgazmın içine düşüyorum.

Nefesimi tutarken bakışlarımı tutarak parmaklarını içimde gezdirmeye devam ediyor.

"Sen hiç duymadığım bir şarkısın." Dudaklarını göğüs kemiğime değdiriyor. "Var olmayan evren. Sen eskiden boş olan her küçük şeysin."

Göğsüm kabarıyor, derin bir nefesle kalkıyor. "Seni çok seviyorum."

Yüz ifadesi kararıyor ve ereksiyonunu kavrayarak açıklığıma doğru tutuyor. "Bu gece senin içindeyken ona o sözleri söyledin mi?"

Kalbim boğazıma çarpıyor ve bacaklarımı onun kalçalarına kenetliyorum. "Trace..."

Dizlerimi itiyor ve yataktan kayarak şişmiş boyunu pantolonunun içine sokuyor. "Ne yapıyorsun?" Peşinden sürünerek gidiyorum, midem dehşetle dolup taşıyor.

O gelmedi.

Kravatını düzeltiyor ve takım elbise ceketini giyiyor, bana bakmadan kıyafetlerini çekiştirip düzeltiyor. Sonra bürodan anahtarlarını aldı.

Kanım dondu. "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı." Koridora adım atar ve arkasına bile bakmadan köşeyi dönerek gözden kaybolur. Ayağa fırladım ve gömleği yerden kaptım. Gömleği göğsümde tutarak peşinden koşuyorum. Çatı katının girişindeki asansöre ulaştığımda çoktan içeri girmiş, sert ve gözünü kırpmayan bir ifadeyle yere bakıyordu.

"Trace." Ona doğru koşuyorum, sesim çaresizlik ve korkuyla tizleşiyor. "Gitme." Bakışları benimkine yöneliyor, yüz hatları duygusuz. Asansör kapandı.

"Lütfen, gitme!" Kapılara çarpıyorum, çok geç, ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum.

Yere kayarak, en kötüsünü düşünmeme izin verdim. Benimle işi bitti. Başka birini bulmaya gidiyor, daha güçlü ve daha iyi birini, başka bir adamla paylaşmak zorunda olmadığı birini.

Mideme acımasızca kramplar giriyor, gözyaşlarım sonsuz ve yüzümde sıcak. Ve suçlayacak kimsem yok

ama kendim.

Bir aydır iki adamı değişken bir durumda tutuyorum. Şimdiye kadar bir karar vermeliydim. Seksle ilgili kendi kuralımı çiğnememeliydim.

Şimdi ne yapacağım? Burada kalmamı mı yoksa gitmemi mi istiyor? Eğer gidersem, pes ettiğimi ve Cole'la birlikte olmak için eve gittiğimi düşünecek. Eğer kalırsam ve o başka bir kadınla dönerse.

Turnabout adil bir oyundur.

İçim daralıyor. O bunu yapmaz. Belki de sadece sakinleşmeye ihtiyacı vardır. Geri dönecektir.

Bana geri dönecek.

Saatlerce onun yatağında kıvrılmış bekledim.

Bütün gece bekledim, çılgın, takıntılı bir kız arkadaş gibi telefonunu aradım ve mesaj attım.

Güneş St. Louis silüetinin üzerinden doğduğunda nihayet uyuyorum ama huzursuz ve tedirgin. İki saat sonra uyanıyorum ve saat çoktan sabahın yedisi olmuş.

Eve hiç gelmedi.

Otelde bir odada mı kaldı? Geceyi bir kadınla mı geçirdi? Belki de ofisinde uyumuştur. Son seçeneğe meylediyorum ve gidip kendim kontrol etmeye karar veriyorum.

Otuz dakika sonra duş alıp giyindikten sonra asansöre binip bir kat aşağı iniyorum ve lobiden geçerek ofisine doğru ilerliyorum.

Onu hemen fark ediyorum, yeni asistanıyla konuşurken uzun gövdesi resepsiyon masasına yaslanıyor.

Marilyn yaşlı bir kadın, belki altmışlı yaşlarının ortalarında, sıcak bir mizacı ve güzel bir gülümsemesi var. Bana doğru bakıyor ve gözlerinde bir sırıtış beliriyor.

Trace onun bakışlarını takip ediyor ve bana bakıyor. Hayır, benim içime bakıyor. Sonra dönüp uzaklaşıyor, ofisine girip kapıyı kapatıyor.

İrkildim ve kalbim yerde paramparça oldu.

Yine yabancıyız.

Aynı ruhu paylaşan yabancılar.

twenty-four

Kararlı ve biraz da histerik bir şekilde Trace'in ofis kapısını yumrukluyorum, ta ki güvenlik beni nazikçe ama sertçe otoparka götürene kadar. Trace'in sedan aracının arkasına itilip kumarhaneden uzaklaştırılırkenki ruh halimi anlatmaya öfkeli olmak yetmez.

Ellerim o kadar kötü titriyor ki mesaj yazamıyorum, ki bu muhtemelen iyi bir şey. Ona göndermek istediğim kelimeler acımasızca kızgın ve "*siktir git 'lerle* kaynıyor.

Beni sadece göndermedi. Beni fiziksel olarak mülkünden uzaklaştırdı.

Bu sadece geçici bir kızgınlık refleksi mi? Yoksa beni sonsuza dek sildi mi?

Kalbim hıçkırma hıçkırma pişmanlığa gömülürken parmaklarımı telefonun etrafında sıkıyorum.

Vazgeçmiyorum. Kızgın ve kırgın olabilir ve beni istediği kadar dışlayabilir. Ama bu iş böyle bitmeyecek. Varsayılan olarak onlardan birini seçmeyeceğim. Kime ait olduğumu bildiğimde, bu kesinlikle, şüphe ya da dalgalanma olmadan olacak.

Kararın kendiliğinden oluşmasına izin vermemi söyleyen oydu. Bana bekleyeceğini söyledi. Bir ay önce kanepemde oturdu ve ben Cole'la çıkarken o da benimle çıkmayı kabul etti. Bunun özel bir anlaşma olmadığını biliyordu. Ve onun kadar zeki biri olarak, aptal seks yapmama kuralımı bozmamın an meselesi olduğunu biliyordu.

Sadece yanlış adamla ayrıldığımı düşünüyor.

Ayrıldım mı?

Derinlerde bir yerde, onlar söz konusu olduğunda yanlış ya da doğru bir cevap hissetmiyorum.

Sadece sevgi hissediyorum - dipsiz, sadık, ölümsüz sevgi çarpı iki.

Şoför beni evimin önünde bırakıyor ve içeri girdiğim anda Cole beni kapıda karşılıyor.

Ağlamaktan ve uykusuzluktan gözlerimin morarmış ve şişmiş olduğunu anlamak için aynaya bakmama gerek yok. Omuzlarımin her biri yüz kilo ağırlığında ve çenemin titremesine engel olamıyorum.

Cole bana bir kez bakıyor ve tavrı dostane gamzelerden sert hatlı gerginliğe dönüşüyor. "Ne oldu?" Yüzümü kavırıyor, gözlerindeki alarmla bakışlarımı inceliyor.

"Trace birlikte yattığımızı biliyor."

Alnı kırışıyor ve dudaklarından bir nefes kaçıyor. "Bu konuda küçük bir sürtüğ gibi mi davranıyor?" "Yapma." Elinden kurtulup yanaklarımı yakan bir öfkeyle yanından geçip gidiyorum.

Peşimden koşuyor ve koridorda dirseğimi yakalayıp beni döndürüyor. "O ne yaptı?"

Son on iki saat içimde düğümlenip bükülüyor. Trace ondan bir sır sakladığım için her şeyden daha fazla kızgın görünüyordu. Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

"Sen olsan ne yapardın?" Kolumdaki ele bakarak fısıldıyorum.

"Ben ne yapardım..." Cole parmaklarını kemiklerimin etrafında sıkıyor. "Eğer onu becerdiysen?"

Gözlerimi kapatıyorum, korku içime sızarken sertçe başımı sallıyorum. Bırakın ikisini, içlerinden birinin beni hor görmesi düşüncesine bile katlanamıyorum.

Çenemi kaldırarak ona ağlamaklı bakışlarımı yöneltiyorum. "Dün gece seks yaptık."

Dokunuşunu geri çekiyor ve ellerini saçlarına götürüyor, sesi gırtlaktan geliyor.

"Neden?" "*Neden?*" Gözlerimi kocaman açıp hızla kırıştıtarak ona bakıyorum. "Onu seviyorum Cole."

Büyük bir ürperti ile yüzünü, boynunu ovuşturdu ve küçük meydanda yürümeye başladı Salon.

"Buna şaşırmış gibi davranıyorsun." Yatak odama girdim ve yatağa yığıldım. "Ben de önce onunla evlen-"

"Onu daha çok mu seviyorsun?" Kapı aralığında duruyor, çerçeveyi kavıyor. "Bu cevabı bilseydim, başka bir konuşma yapıyor olurduk."

Veda ediyor olurdum.

Başını öne eğiyor, göğsü inip kalkıyor. "Bak, bunun başa çıkabileceğinden daha fazla olduğunu biliyorum." "Başa çıkabileceğimden fazlası mı? Böyle söyleme, sanki ben büyük bir adamın dünyasında oynayan saf küçük bir kızmışım gibi.

dünya." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Seni beklediğimi unutmayalım. Sen öldükten sonra başka bir adama bakmadan önce iki yalnız, sefil, lanet olası yıl bekledim. Bu arada sen, mucizevi bir şekilde ölümden döndüğünde kollarına koşacağım beklentisiyle var olmayan savaşlarda savaşıyorsun."

"Danni-"

"Trace'e kin, ihanet ya da bencillik yüzünden aşık olmadım. Seni *kaybettim* Cole. Yas tutuyordum ve gözlerim dikiz aynasına kilitlenmiş bir halde mutsuzdum. İleriye bakmaya, *ilerlemeye* ihtiyacım vardı ve Trace bunu yapmama yardım etti. Sonra sen geri geldin ve kaydettiğim tüm ilerlemeyi alt üst ettin." Kesik kesik nefes alıyorum. "Bunun üstesinden gelebileceğimden daha fazla olduğunu söylüyorsun, ben de gayet iyi dayandığımı söylüyorum."

"Haklısın." Kapının pervazını itiyor ve bana doğru ilerliyor. "Sen tanıdığım en güçlü insansın. Şimdi ve her zaman istediğim tek kişi olmanın milyonlarca nedeninden biri de bu."

Önümde diz çöküyor ve ellerini dizlerime kadar uzatıp kot eteğimin altından geçirerek kalçalarımı okşuyor.

"Cole." Kollarını kavıyorum, sert kaslar parmaklarımın altında geriliyor.

Biraz daha yaklaşp bacaklarımın arasına giriyor, ağzımı şefkatli bir öpücüğe boğarken elleri daha da yukarıya uzanıyor.

Ona karşı eriyorum, şefkatine, kararlılığına, baştan çıkarıcılığına ihtiyaç duyuyorum... Hayır, bekle.

"Cole, yapamazsın-" Geri çekildim, yatağın diğer tarafına geçtim ve diğer tarafa tırmandım.

"Kendini benim alanıma zorla sokup beni baştan çıkaramazsın ve... ve beni beceremezsin ve her şeyin yoluna girmesini bekleyemezsin."

Gözleri keskinleşir ve ayağa fırlar. "Trace'in yaptığı bu değil miydi? Dün gece? Sen ona bizden bahsettin, o da ben senin bedeninden ve zihninden çıkana kadar seni becerdi."

"Hayır, öyle değil-"

"Eminim o senin amına girerken beni bir kez bile düşünmemişsindir."

Sözleri ciğerlerimdeki havayı kesiyor ve gözlerimde yaşlar birikiyor. Ama sesindeki azap kalbimi kırıyor. Tüm vücudu reddedilmişlik ve öfkeyle titriyor. Ve belki de korkuyla.

"İşte bu yüzden seksin bu işe karışmasını istemedim." Pencereye yaklaşıp yağmur damlalarının mahallenin üzerinden geçişini izliyorum. "Dağınık bir durumu kıskanç bir itişme ve kavgaya savaşına dönüştürüyor
."

"Belki de sadece birimizi becermeliydin."

"*Sen* mi demek istiyorsun?" Etrafımda dönüyorum. "Eğer seninle sadece seks yapsaydım, tüm bunlar ortadan kalkacak mıydı?" "Evet." Ellerini iki yanında kenetledi.

"Kendini dinliyor musun ki? Çünkü kesinlikle beni dinlemiyorsun. Ben ikinizi *de* seviyorum. Bu, sana verdiğim her şeyi ona da vereceğim anlamına geliyor." Sesimi yumuşattım. "Nişan yüzüğünü geri verdiğimde ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Sen benim kalbimsin." Yatağın etrafında adım atıyor, yürüyüşü yavaş ve ağır. "Sensiz yaşayamam." "Peki ya şimdi?" Yatağın kenarına oturuyorum, göz ucuyla yaklaşmasını takip ediyorum.

göz. "Bu değişti mi?"

Yanıma eğildi ve nefes alıp verdi. "Hayır. Ama..."

Kıpırdamadan duruyorum, parmaklarım aramızda seğiriyor.

"Seni paylaşmayacağım, Danni. Yapamam..." Öne doğru eğiliyor, ellerini bükülmüş dizlerinin arasında birleştiriyor. "Onunla birlikteyken onu becerdiğini bilerek burada, bu evde tek başıma oturamam."

"Beni kumarhaneden kovdu."

"Ne?" Başını bana doğru sallayıp çenesini çalıştırıyor. "Seni incitti mi?"

"Hayır. O sadece... Bilmiyorum. Dün gece gitti ve geri gelmedi. Benimle konuşmuyor." "Onu ben hallederim," diyor hırlayarak.

"Sakın buna cüret etme. Bu onunla benim aramda."

Bu öğleden sonra kumarhaneye geri döneceğim, tabii hâlâ bir işim varsa.

"Anlaman gerek..." Avuçlarımı eteğe sürtüyorum. "Bu kararsızlık içinde olduğum sürece ondan vazgeçmeyeceğim."

Yere bakıyor, dişlerini sıkıyor ve çenesini zıplattıyor. Sonra ellerini kalçalarına koyarak ayağa kalkıyor ve bakışlarını kapıya yöneltiyor. "Düşünmem gerek."

Ne bekliyordum bilmiyorum ama aniden gitme ihtiyacı duyması bu değildi. Omuzlarım düşüyor ve yüzümü sıkıan umutsuzluğu gizlemek için başımı eğiyorum. Sonunda ikisiyle de olamayabilirim ve bunu atlatabileceğimden emin değilim.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Çeneme dokunup kaldırıyor. "Ben sadece..."

"Düşünmem gerek." Endişelenirken başımı sallıyorum. "İşe gitme vakti gelene kadar biraz kestireceğim."

Odadan çıkıyor ve saatler sonra uykumdan uyandığımda çoktan stadyumdaki işine gitmiş oluyor.

Kumarhaneye gidiyorum ve sekiz saatlik vardiyam boyunca dans ediyorum, Trace'ten bir iz var mı diye yemek salonunu tarıyorum. Beni hep dans ederken izler.

Bu gece hariç.

Güvenlik beni sahneden indirmek için hiç gelmedi, sanırım bu da bir şeydir. Hala bir iş.

Gece yarısı aceleyle soyunma odasına gittim, duş aldım, kıyafetlerimi değiştirdim ve onun özel odasına gittim.

Asansör. Giriş kodunu girerek kapıların açılmasını bekledim.

Hiçbir şey.

Tekrar
deniyorum.
Hala bir şey
yok.

Kanım kaynıyor. Beni dışarıda bıraktı!
Cebimden telefonu çıkarıp bir mesaj penceresi açıyorum.

Ben: A) Asansör bozuk, B) Gerçekten kırgınsın, C) Bu, kafamı kapılara vurup kendimi rezil edip etmeyeceğimi görmek için bir test.

Ben: Seninle konuşmam

lazım. Ben: Lütfen, üst kata

çıkmana izin ver.

Onu tanıdığım yedi ay boyunca mesajlarıma hiç anında yanıt vermedi. Mesajlarımı okuduğunu biliyorum. Muhtemelen güvenlik kamerasından beni izliyordur.

Midem sertleşiyor, gözlerim kaşınıyor ve yanıyor. Bütün gece burada durursam, bunun kanıtlayacağı tek şey çaresiz, zavallı bir kadın olduğum. Asansöre tutunmak savaşmak değildir. Oturup kabullenmektir. Trace bana soğuk davranmak istiyorsa, kameralarının dikkatli gözleri altında buna katlanmayacağım.

Çelik gibi bir nefesle, kendime olan saygımdan geriye kalanları toplayıp eve gidiyorum.

Kurnaz ya da kurnaz bir insan değilim. Nasıl manipüle edeceğimi ya da oyun oynayacağımı bilmiyorum. Takip ve hesaplama Trace gibi insanlar içindir ve bu beni dezavantajlı duruma düşürüyor. Eğer aramıza mesafe koymaya niyetliyse, ona sadece sahip olduğum şeylerle saldırabilirim: sevgi ve inatçılık.

O gece Cole, sanki hayatımda daha fazla mesafeye ihtiyacım varmış gibi, aramızda bir karış boşluk bırakarak yanımda uyuyor. Ama bunun için onu suçlamıyorum. Öğleden sonra onu reddettim ve eğer bu gece beni baştan çıkarmaya çalışsaydı, onu yine reddederdim. Çünkü seksin hiçbirimize faydası yok.

Sonraki hafta da böyle devam etti. Bissara'da dans ediyorum, Trace'i her gün arayıp mesaj atıyorum ve asansörüne ulaşmaya çalışıyorum.

Ondan bir kez bile haber almadım ama onu görüyorum. Restoranda gölgelerin arasından beni dans ederken izliyor. İki kez, onunla yüzleşmek için şarkının ortasında sahneden atlıyorum. Ama her ikisinde de kumarhanedeki kalabalığın arasında kaybolup gidiyor.

Benden kaçırıyorsun.

Sessizliği canımı yakıyor. Unutulabilir, görünmez, istenmeyen biri olduğumu hissettiriyor. Hayatımın bir parçası olması için birine yalvarmak zorunda kalmamalıyım.

Ama beni görmezden *gelmekle* görmezden geliyormuş gibi *yapmak* arasında fark var. Numara yaptığından eminim ve teoriyi test etmeye karar verdim.

Gece yarısı, ona erişimimi iptal etmesinden yedi gün sonra, Bissara'daki vardiyamı tamamladım, duş aldım ve kot pantolon, tişört ve ağır bir yün palto giydim. Şifremi denemek ve görmezden gelinen mesajlar göndermek şeklindeki gece ritüelimi gerçekleştirmek için özel asansörüne gitmek yerine, Regal Arch Casino and Hotel'in lobisine doğru yürüyorum.

Midget'ım kapalı otoparkta ama ben oraya gitmiyorum. Tavandaki sayısız kameraya bakmıyorum, oyun alanını onun uzun boylu zayıf gövdesi için taramıyorum. Yerimi kumarhane sahibine bildirebilecek bellboyların ya da diğer çalışanların olmadığı yan girişe doğru yürüyorum.

Dışarı çıktığımda çiseleyen soğuk yağmur yüzüme sıçırıyor. İçimi bir ürperti kaplıyor ve paltomun içine daha sıkı sarılıyorum. Birkaç araba geçiyor ama kumarhanenin bu ucundaki yan sokak nispeten sessiz.

Eğer beni izliyorsa, şu anda izlemiyordur. Dışarıdaki görüş alanından çıktım.

Kameralar.

Kaldırımını takip ederek, yolun her iki tarafını aydınlatan çok sayıda küçük bar ve tavernanın bulunduğu bir sonraki caddeye atlıyorum. Geçerken pencerelere bakıyorum, rahat atmosferin ve gece geç saatlerde içki içen neşeli grupların ışıltılı sıcaklığını içime çekiyorum.

Bu yolu seçtim çünkü gecenin bu saatinde genellikle yoğun bir nüfus oluyor, bu da yalnız yürümeyi daha güvenli kılıyor. Ama bu gece, buz gibi karda dışarıda duran tek pislik benim.

Beyaz topraklar sakın siyah gökyüzünü mızraklıyor. Ne rüzgar var ne de şiddetli bir yağmur, ama her soğuk damla giysilerimin altında kendine bir yol buluyor, tenimi ısıtıyor ve kemiklerime işliyor. Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra sıırıslıkam oluyorum ve titriyorum.

Tam geri dönecekken, ayak sesleri arkamdan yaklaşıyor, kaldırımını hızla eziyor.

Hız.

Arkamı dönüyorum ve Trace'in bir blok ötedeki gölgelerin arasından koşarak çıktığını görüyorum.

Göğsüm sıkışıyor ve ben

Ona doğru acele et.

Sarı saçları seksi ve ıslak teller halinde alnına dökülüyor. Koyu gri takım elbisesi kaslı vücuduna yapışmış, her bir ipliği tüküren yağmurun altında doymuş ve damlıyor.

Bir kol mesafesinin hemen dışında durarak omuzlarını geriye atıyor ve telefonunu yanından ayırmıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Dikkatini çekmeye çalışıyorum."

Başını geriye atıyor ve buz gibi çiseleyen yağmura karşı gözlerini kırıştırıyor. "Dikkatim sende. Her günün her saniyesi."

"Ben yokmuşum gibi davranmak, aklında olduğumu bana bildirmenin özel bir yolu mu? Eğer öyleyse, gerçekten kalın kafalı ve aptal olmalıyım." Dişlerim soğuğa karşı gıcırıyor. "Kesinlikle taşaklarına yumruk atma isteği uyandırmıyor. Azıcık bile değil. O yüzden devam et. Beni görmezden gelmeye devam et. Bir ilişkide güven ve bağlılık inşa etmek için harika bir yaklaşım."

Eğiliyor, mavi gözleri öfkeyle parlıyor. "Arkamdan iş çeviren bir kadından *güven ve bağlılık* konusunda tavsiye almadığım için özür dilerim."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, sesim boğuluyor. "Benden nefret ettiğini, beni istemediğini söyle. Söyle, Trace. Bittiğini söyle. Sessiz davranışlarına katlanmaktansa bunu duymayı tercih ederim. Tek kelime etmeden başından savılmak, hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi görmezden gelinmek... Bu en kötü duygu."

Gözlerini kapatıyor ve yüzündeki yağmur tanelerini siliyor. Sonra telefonunu kaldırıyor ve ekrana bir şeyler yazıyor.

"Şoförüm yolda." Sokağın karşısındaki küçük bir barın girişine göz atıyor. "Hadi içeri girelim ve-"

"Konuş benimle, lanet olası!"

Bana dik dik bakarken gözleri sertleşiyor, genişliyor ve kırışmıyor. "Onu hâlâ beceriyor musun?"

Tabii ki mesele bu ve ben bunu ona karşı kullanmıyorum. Onun yerinde olsaydım, kıskançlığın altında ezilir, nefes nefese kalır ve kan kaybederdim. Onu asla başka bir kadınla paylaşamazdım. Bu beni mahveder.

En azından onu rahatlatabilirim.

"En son seninle seks yapmıştım." Göğsüme sarıldım, titriyordum.

Cole her gece yanımda uyuyor. Alışılmadık bir şekilde sessiz ve çekingen davranıyor, ellerini kendine saklıyor. Ama hala hayatımda, bana doğru bakışlar atıyor, belime dokunuyor ve yanımdan geçerken saçlarımı kulağımın arkasına tarıyor. Beni görmezden gelmiyor.

Trace yüzümü arıyor, ifadesiz ve okunamaz. Sonsuz yağmurda birbirimize bakarken, ciğerlerim ayrılığımız boyunca ona gönderdiğim tüm kelimelerle doluyor. *Seni seviyorum. Seni özledim.*

Sana ihtiyacım var.

Birisi için mücadele etmek ile yapışkan ve çaresiz olmak arasında ince bir çizgi vardır. Son bir haftadır o çizgide yürüyorum. Trace nasıl hissettiğimi biliyor. Vazgeçmediğimi biliyor. Bundan sonra ne olacağı ona bağlı.

Yağmur altında hareketsiz ve ürkütücü bir sessizlikle bana kaşlarını çatmaya devam ediyor ve bunun nedeni acı verici bir şekilde ortaya çıkıyor. Bakışları beni korkutmuyor ya da bilindiği gibi beni rehin almıyor. Donmuş ve bakıyor çünkü nasıl devam edeceğini bilmiyor.

Güzel yüzünün keskin açılardan belli olmuyor ama onunla tanıştığımdan beri ilk kez bir gündemi olmadan karşımda duruyor. Planların ve stratejinin hesapçı kontrolörünün ne yapacağına dair hiçbir fikri yok.

Kendini o kadar kaybetmiş ki kaldırımda yanımda durana kadar arabanın geldiğini fark etmiyor. Gözlerini kırıştırıyor, omurgasını düzeltiyor ve bana kapıyı açmak için yana doğru adım atıyor.

Arka koltuğa kaymakta ve dondurucu yağmurdan kaçmakta tereddüt etmiyorum. Ona yer açmak için ilerlediğimde, beni takip etmediğini fark ediyorum. "Trace?"

Bir elini sedanın tavanına koyarak aşağı eğiliyor, buz gibi su damlıyor.

"Senden nefret etmiyorum." Soğuk ve ıslak parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki daha iyi bir adam olmak istiyorum. Hak ettiğin gibi bir adam."

"Öyle deme. Seni olduğun gibi seviyorum." Ellerimi boynuna doladım ve alınlarımızı birbirine yaklaştırdım. "Sanırım pisliklere karşı bir ilgim var çünkü ben var olan en büyük pisliğim."

"Hayır, değilsin. Yakınından bile geçmiyorsun." Dudaklarıma karşı iç çekiyor. "Daha fazlası olmak istiyorum Danni ve bu sana ihtiyacın olanı vermekle başlıyor."

"Sana ihtiyacım var."

"Boşluğa ihtiyacın var. Sadece *olmak* için zamana. Bunun kendi kendine çözülmesinin tek yolu bu." "Yaptığın şey bu muydu? Beni rahat mı bırakıyordun?"

"Hayır, ben... hoşnutsuzdum."

"Kızgın demek istiyorsun."

"Evet." Bir nefes bırakıyor. "Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Bunun üstesinden birlikte gelebiliriz." Ağzımı onun buz gibi, esnek etine değdiriyorum. "Bu gece seninle kalmama izin ver ve-"

"Seni becereceğim, Danni. Eğer seni eve götürürsem, kendimi durduramam." Boğazımı sıkıyor ve dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Seni burada, arabanın arka koltuğunda sikmeme saniyeler kaldı."

Çiğerlerim titreyerek nefes alıyor ve ıslak giysilerimin altında tenim yanıyor. Ama yalvarmıyorum, çünkü onun haklı olduğunu biliyorum.

"Arabayı yarın teslim edeceğim." Boğazımı bırakıyor ve kapıyı tutarak kaldırımda geri adım atıyor. "Hazır olduğunda, seni bekliyor olacağım."

Kapı ölümcül bir tıkırtıyla kapanıyor ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Şoför sedanı hareket ettiriyor ve nabzım kulaklarımda daha sert, daha yüksek sesle çarpıyor.

Trace ellerini ceplerine sokup yağmurun altında kamburlaşırken parmaklarımı cama dokunduruyorum. O beni izliyor, ben de onu, karanlık aramızda uzanana kadar.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Mesafe bizi ayırmaz. Birlikte bekliyoruz.

Çalma listemi açıyorum ve Sia'dan *We Can Hurt Together*'ı seçiyorum. Sonra başımı cama yaslayıp melodiyi kırık dökük mırıldanıyorum, bir yandan da gözlerimin yanmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Beni görmezden gelmiyor. Sadece bana yer ve zaman vermek istiyor. *Sadece olmak için.*

Çünkü beni seviyor.

Ama aynı zamanda beni eve başka bir adama gönderiyor. Ya bu sözde *boşluk* beni Cole'a yaklaştırır mı? Trace'in bir planı olmayabilir ama bunu düşündüğünü biliyorum. Yine de korkularını bir kenara bıraktı ve bana ihtiyacım olanı vermek için risk aldı.

Bu, beni ona daha da yakınlaştıran olağanüstü bir özverili davranış. Belki de tam olarak istediği tepki budur. Eğer tüm bunlar planlanmış bir oyunsa, ben de çok güzel oynuyorum.

Egolardan, rekabetten ve sürekli belirsizlik halinden bıktım. Her eylemi sorgulamama ve her kelimenin etrafında dönmeme neden oluyor. Ama önemli bir şeyi gözden kaçıramıyorum.

Ona güveniyorum.

twenty-five

Önümüzdeki hafta boyunca iş dışındaki gecelerimi evsizler barınağını ziyaret ederek, gündüzlerimi ise Nikolai ile belediye başkanının Noel partisi için Vals rutini çalışarak geçiriyorum. Trace'in bana verdiği alanı kullanamayacak kadar meşguldüm ama bu değişmek üzere. Bu gece belediye başkanının partisi vardı.

Performans sorunsuz geçti ve önümüzdeki yaza kadar başka bir konserim yok. İkinci işimin stresini geride bıraktığım için mutlu ve rahatlamış olmalıydım. Ancak partiden sonra evime girdiğimde, ısıltılı elbisem ve topuklu ayakkabılarımla, ne yaptığımı ya da nereye ait olduğumu bilmiyormuşum gibi kendimi yersiz ve yurtsuz hissediyorum.

Ben koridordan geçerken Cole bodrumdan çıkıyor ve yollarımız kesişiyor.

"Nasıl geçti?" Dans kostümünü kollarımdan alıyor ve asmak için boş odaya götürüyor.

"Seneye tekrar gelmemizi istiyorlar." Koridorun duvarına yaslanıp kapı aralığından onu izliyorum.

"Bu harika."

Koridora adım atıyor ve birkaç adım ötede durup sarsılmaz bir odaklanmayla beni süzüyor. İfadesi temkinli, ağzı hafifçe ayrılmış ve bakışları benimkine sabitlenmiş.

Söylemediği kelimeleri duymak için zorlanıyorum. Aklından geçen her neyse tam orada, öpülesi alt dudağının yastığında asılı duruyor.

Çenesi kayıyor, başı belli belirsiz yana doğru eğiliyor. Loş ışıktaki siyah görünecek kadar koyu kahverengi olan gözleri koyu kirpiklerle çevrili ve ona seksi, uykulu bir görünüm veriyor. Beyzbol şapkası kafasında geriye doğru oturuyor ve onu otuz yaşından daha genç gösteriyor. Gri gömleği eğik omuzlu vücudundan sarkıyor ve kısmen dikişleri yıpranmış düşük belli kot pantolonunun içine sokulmuş. Ve çıplak ayaklı, ki bunu müstehcen derecede seksi buluyorum.

"Sadece bir buçuk aydır evdesin ve kilo almışsın." Ona bir kez daha baktım ve başımı salladım.

"Bir gram bile yağ yok."

Vücuduna bakıyor ve sanki fiziğini ilk kez fark ediyormuş gibi göğsündeki çıkıntıları ovuşturuyor.

Ağzı orantısız bir sırıtışla yukarı doğru kıvrılıyor. "Elimde çok zamanım oldu."

Durmadan çalışıyor. Tanrı biliyor ya, tüm o cinsel enerjisini bir şekilde harcaması gerekiyor. O

muhteşem ve erkeksi bir libidoya sahip. İsteddiği her kadını yatağına alabilir. Her gün farklı bir güzeli ya da aynı anda birkaçını sikebilir. Bunun yerine, bu evde kalıyor, her gece işten sonra eve geliyor ve ben onu kararsızlığımın belirsizliğine mahkum ederken bekliyor.

Parmaklarım onun bıyıklı yüzüne dokunmak, onu kendime doğru çekmek ve ona üzgün olduğumu söylemek için karıncalanıyor. Artık nerede durduğumuzu bilmiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ama bana kararını söylemedi.

Ellerimi kalçalarımın arkasına koyuyorum ve yere bakıyorum. "Bizi mahvediyorum, değil mi?" "Hayır." Yumuşak tınısı başımı kaldırıyor.

"Bu..." Aramızda bir işaret yapıyorum. "Bu acı verici. Hissetmiyor musun?"

"Bağlanma acıtıyor, Danni." Biraz daha yaklaşıyor, kişisel alanıma kadar giriyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bu senin insan olduğun ve acı çekecek kadar sevdiğin anlamına geliyor."

Parçalanmış nefesler çekiyorum. "Beni sevmek acıtıyor mu?"

"Seni o kadar çok seviyorum ki canım acıyor." Yüzünü benimkine yaslıyor, parmakları boynuma dolanıyor ve başparmakları yanaklarımı okşuyor.

"Ne yaparsam yapayım, birilerinin canı yanacak. Bu hızla gidersem, sonunda hepimiz yalnız kalacağız."

"Hayır." Dişlerini sıkıyor. "Ya onu seçersin ya da beni. Tek seçeneğin bunlar."

Ya seçemezsem? Bu, bir anneye çocuklarından sadece birini tutabileceğini ve diğerini bırakmak zorunda olduğunu söylemek gibi bir şey.

"Senin geleceğin olmak istiyorum." Alt dudağımı öpüyor, üst dudağıma geçmeden önce onu emiyor. "Ama bundan daha fazlası, senin mutlu olmanı istiyorum."

Başımı yukarı kaldırıyorum, sesindeki samimiyeti özüksüyorum.

Gözlerinde hayallerin aleviyle bana bakıyor. Ateşe cesaret edip içine baksam, güzel bir gelecek görürdüm, sonsuzluğumuz, derinliklerde parılıyor.

Başını eğerek beni tekrar öpüyor, daha derin, daha tutkulu, parmakları saçlarımda dolanırken dilini benimkine değdiriyor. Banyoya gidip kıyafetlerimizi çıkaracak kadar uzun süre ayrılıyoruz.

Sonra beni duşta öptü. Kurulanırken beni öpüyor. Sonra gecenin geri kalanını yatakta geçiriyoruz, dudaklar kilitli ve diller uzanıyor. Derin ve yavaş. Tenimizin altında mırıldanan tutkuyu körüklüyoruz.

Gözlerimi kapatıp karanlıkta ona sarılıyorum, kollarım sırtına sıkıca sarılıyor ve parmaklarım omurgası boyunca gergin kasların izini sürüyor. Tüm vücudu dokunma, sürtünme ve sevişme ihtiyacıyla titreşiyor. Ama yapmıyor.

Şimdilik, aşkımız kalp atışlarımızın ortak ritmine dökülürken bedenlerimiz birbirine bastırılmış, uzuvlarımız birbirine dolanmış bir şekilde sadece anın tadını çıkarıyoruz.

Ertesi sabah erkenden kalkıyor, bodrumda iğrenç müziği eşliğinde spor yapıyor. Günü dans stüdyosunda, Trace'in tavsiyesini benimsemeye ve *sadece olmaya* çalışırken yeni oryantal dans rutinlerinin koreografisini yaparak geçiriyorum.

Cole işe benden 30 dakika önce gidiyor. Çalışma saatlerimiz aynı, ama ben her zaman Geç oldu.

Mutfağa dalıp anahtarlarımı alıyorum ve öğleden sonra kahvemi yudumluyorum. Sonra dışarı çıkıyorum.

ve Midget'ın içine yuvarlandım. Trace yağmurda karşılaşmamızdan sonraki sabah arabamı teslim etti ama o zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım.

Anahtarı kontağı sokarken popomun altında bir şey kırışıyor. Kalçamı kaldırıyorum ve rahatsız edici nesneyi altımdan çekip çıkarıyorum.

8x11 ebadında kahverengi bir zarf, kağıt bir diskin etrafına sarılan iplerden biriyle mühürlenmiş. Paketi birkaç kez ters çevirdim ama üzerinde ne olduğunu ya da neden arabamda bırakıldığını gösteren hiçbir yazı yoktu.

Arabanın kapısını kilitlemeden bırakıyorum. Buraya herhangi biri koymuş olabilir ama Trace'in dahil olduğundan şüpheleniyorum.

En son bana bir zarf bıraktığında, içinde Beyoncé'yi görmek için bir konser bileti vardı.

Kravatı çözüp içindekileri kucağıma dökerken dudaklarımdan bir sırıtış geçiyor. Bir yığın fotoğraf dökülüyor. Kocaman fotoğraflar, zarf büyüklüğünde. İlkini elime alıyorum.

Ne memesi?

Bunlar ciddi memeler. Büyük, yuvarlak erkek yiyen memeler. Fotoğraftaki çıplak, siyah saçlı kadının başı arkaya eğik, ağzı kendinden geçmiş bir halde ve bacakları yatakta bir erkeğin vücuduna dolanmış.

Resmi yüzüme yaklaştırıp çıplak adamı incelerken kalbim küt küt atıyor. Çok yakından bakmama gerek kalmıyor. Kolundaki ve boynundaki yılan dövmelerini gördüğüm anda midem çöküyor ve solunum yollarım kapanıyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır. Cole beni asla aldatmaz. Bu gerçek değil. Gerçek olamaz.

Yığının dibine itip bir sonrakine geçiyorum. Aynı yatak, aynı ışık, aynı kadın. Farklı pozisyon. Ve adam... Kalp atışlarım hızlanıyor, tenimi ürpertiyor. İnkâr edilemez bir şekilde Cole, yüzü gerginlikten kaskatı kesilmiş, kadına arkadan vuruyor.

Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor ve üç fotoğrafı daha çevirirken ellerim şiddetle titriyor.

Fotoğraftan fotoğrafa değişen tek şey adamın kadını siktiği pozisyon. Kadın üstte, erkek üstte, arkada, önde, domalmış... Yüzü kadının bacaklarının arasında olan bir tanesine geldiğimde safra boğazımın arkasına çarpıyor. Nefes alamıyorum, hareket edemiyorum. Hasta olacağım.

Camı açıyorum, soğuk havayı içime çekiyorum ve kendimi tekrar bakmaya zorluyorum. Fotoğraflarda ya da arka plandaki duvarda asılı takvimde zaman damgası yok, tarihi belirleyecek hiçbir şey yok. Dövmeleri benimle tanışmadan önce yaptırmış. Bunu görmek ne kadar iğrenç olsa da, bu kadın biz birlikte olmadan önce birlikte olduğu yüzlerce kadından biri olabilir.

Bu bir şey ifade etmiyor. O

bir dolandırıcı değil.

Panik ve mide bulantısıyla savaşıyor, yeni bir sahne ortaya çıkmadan önce birkaç fotoğrafı daha gözden geçiriyorum.

Kan. *Kan* havuzları yerde yatan adamın korkunç bedeninin etrafına yayılmıştı. Boğazında kıpkırmızı bir kesik açılmış, cansız gözleri açık ve tavana bakıyor.

Daha yakından baktığımda midemde korku kaynıyor. Kadrajın kenarında sırtı kameraya dönük duran başka bir adam var. Zihnim hemen onun Cole olduğunu söylüyor ama gördüğüm bu değil.

Görüntü bulanık ve yakınlaştırılmış, çevreyi çok az gösteriyor. Ama ahşap zemin... çerçevenin hemen içinde duran adamın üzerindeki siyah takım elbise...

Bir sonraki fotoğrafa geçerken nabzım gümbür gümbür atıyor. Ve nefesim kesildi.

Çekim uzaklaştırılmış ve daha geniş bir görüntü elde edilmiş. Takım elbiseli adam yana dönmüştür, profili zarif ve serttir ve Trace Savoy olduğu kesindir.

Dudağımı o kadar sert ısıriyorum ki demir tadı alıyorum. Kana bulanmış, bal rengi ahşap döşeme *benim* döşemem. Şömine, kırmızı kadife kanepeler ve turuncu koltuk... Bu olay evimin ön odasında oldu.

Trace neden evimde tanımadığım bir adamla birlikte? Boğazındaki bir kesikten öldüğü belli olan bir adamla.

Uyuşmuş, donmuş, ciğerlerime çekemediğim havayla boğuluyorum. Ölü adam *benim* için mi geldi?

Evime zorla mı girdi? Ne zaman girdi?

Trace'in cesedin başında durduğu daha fazla fotoğrafa göz atıyorum. Şimdi daha yakından baktığımda, Trace'in yumruğunda sıkılı bıçağı görüyorum.

Bir adam
öldürdü. Benim
evimde.

Ağlama seslerimi bastırmak için bir elimi ağzıma bastırıyorum. Cole ve Trace'in kapılarını kilitlemem konusunda sürekli başımın etini yemelerine şaşmamalı. Tehlikede olduğumu biliyorlardı ve bana hiç söylemediler.

Kalp atışlarımın hızlandığını, düzensiz nefes alıp verdiğimi, tenimin buz gibi olduğunu, hıçkırığa hıçkırığa ağladığımı hissediyorum. Kendimi toparlamam gerekiyor.

Gözlerimdeki nemi silerek görüşümü netleştiriyorum ve resimlerdeki zemine odaklanıyorum. Mor halı sehpanın altında değil. O tüylü şeyi Cole öldükten yaklaşık bir yıl sonra bir bahçe satışından almıştım. Yani bu fotoğraf ben Trace'le tanışmadan önce çekilmiş.

Bunun farkına vardığımda ciğerlerim hırıldıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Trace, Cole gitmeden önce ya da o yokken evimde birini öldürdü. Cole biliyor mu? Olay olduğunda ben neredeydim? Ya o sırada evde olsaydım?

Korku ve ezici paranoyayla aşırı nefes almaya başlıyorum. Ciğerlerim birbirine çarpıyor ve etrafı tarayıp dikiz aynasına bakarken vücudum soluk soluğa sallanıyor. Şimdi tehlikede miyim?

Birisi bu zarfı arabama koymuş.

Suçlayıcı kanıtlarla dolu bir zarf.

Trace bir suç işledi ve kanıtı elimde tutuyorum. Bunu bana kim ve neden verdi? Cole ve Trace'e karşı bir kan davası mı var? Birileri intikam peşinde mi? Ya hedef bensem?

Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak kontağı çevirdim ve Midget'i geri vitese taktım. Çalıkların arasından geçip kaldırıma çıktım ve caddeye çıktım. Sonra birinci vitese atıp gaza basıyorum, vitesleri hızla geçiyorum ve evimle arama mesafe koyuyorum.

Zarfı kim bıraktıysa nerede yaşadığımı biliyor. Belli ki Cole ve Trace ile olan bağlantımı biliyorlar. Bu her neyse, onların aptal gizli işleriyle bağlantılı.

Ana caddeye saptığımda hız göstergesine bakıyorum ve ayağımı gaz pedalından çekiyorum. *Hay sikeyim.* Kucağımda bu fotoğraflarla bir polis tarafından kenara çekilirim, Trace hapse girer.

O benim bok listemde olabilir -nüfus: 2- ama muhtemelen onu kelepçeleyip götürmeden önce savunmasını dinlemeliyim.

Arabayı yavaşlatıyorum, fotoğrafları zarfa doldururken hızımı sınırın altında tutuyorum. Son ikisi hariç. Garaj yolumdan o kadar hızlı çıktım ki yığının içinden geçemedim.

Gözlerimi yoldan ayırmadığım için son iki fotoğrafı inceleyemiyorum ama hızlı bakışlar bana Trace'in oturma odamda çekildiğini söylüyor, sadece bunlar farklı bir kamera açısından çekilmiş. Cole'un motosikletinin yemek odama park ettiğini gösteren bir açı.

Bu tarihi daraltıyor. Cole gittikten bir süre sonra ve ben Trace'le tanışmadan bir yıl önce oldu. O iki yıllık zaman diliminde yalnız yaşıyordum ve hiçbir şeyden haberim yoktu.

Son iki fotoğrafı bir kenara koyduğumda, ikinci kamera açısı daha fazla soru işareti yaratıyor.

Fotoğrafları çeken bir kameraman var mıydı? Yoksa evimde gizlenmiş birden fazla kamera mı vardı? Şu anda evimde kameralar var mı? Eğer öyleyse, oraya nasıl girdiler?

Sonraki on dakika boyunca, zihnim dönerken ve tüm vücudum acı verici bir şekilde kaskatı kesilmiş ve titrerken sürmeye devam ediyorum. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Eve gidemiyorum ve bu konuda konuşabileceğim iki kişi şu anda güvendiğim son iki kişi.

Cole beni aldattı mı? Yoksa biz tanışmadan önce o kadını mı becerdi? Peki ya Trace? İyi bir adamı mı öldürdü? Yasını tutan bir ailesi olan bir koca ve babayı mı? Yoksa o adam bana zarar vermek için mi oradaydı?

Cevaplar ne olursa olsun, bana yalan söylendi. Kandırıldım. *Tekrar*. Benden daha ne kadar saklıyorlar?

Nereye gideceğimi bilmiyorum ama bilinçaltım benim yerime karar vermiş gibi görünüyor. Regal Arch Casino and Hotel iki blok ötede, çelik mimarisiyle güneş ışığında parlıyor.

İşte olmam gerekiyordu ama bu olmayacak. Arabayı park ediyorum ve zarfı göğsüme bastırarak doğruca Trace'in özel asansörüne gidiyorum. Onu karla karışık yağmurda dışarı çıkardığım gecedan beri şifremi girmeye çalışmamıştım.

Kamburlaşp kontrolsüzce titreyerek kodu giriyorum.

Kapılar anında açıldı.

Rahatlayamayacak kadar korkmuş durumdayım. Muhtemelen ben de öyle görünüyorum, titreyen, vahşi gözlü bir deli gibi, gözyaşlarım yüzüme sıcıyor. Neyse ki verecek sikim kalmadı.

Çalıştığını varsayarak düğme panelinden 30'a basıyorum. Ofis katına vardığımda lobiye geçiyorum, koridordan aşağıya dönüyorum, resepsiyonist masasını geçiyorum ve ofisinin kapısına uzanıyorum.

"Bayan Angelo, bekleyin." Asistanı Marilyn sandalyesinden kalktı. "Oraya giremezsiniz. Şu anda telefonda."

Kapıyı açtım ve arkamdan kapattım.

Trace masasının arkasında oturmuş, kulağında telefonuyla dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor. Başını kaldırıp titreyen, sert duruşumu tarıyor ve gözlerimle buluşuyor.

"Seni sonra ararım." Telefonu kapatıyor ve kaşları endişeyle çatılmış bir halde bana bakmaya devam ediyor.

Ağzımı açarsam, gözyaşlarına boğulacağım. Bu yüzden ayaklarımı odanın içinde sürüklüyorum ve zarfı masasının üzerine bırakıyorum.

Sanki onu ısıracakmış gibi bakıyor. Sonra bakışları benimkine dönüyor, sorguluyor, keskinleşiyor. Yanağında bir kas seğiriyor, eli zarfa uzanırken tereddüt ediyor. Acı dolu bir andan sonra zarfı kaldırıyor ve fotoğrafları çıkarıyor.

Cole'un resimleri en üstte. Trace her birini inceliyor, kaşları çatık, duygusuz. Ama tepkimi kontrol etmek için gözlerini tekrar tekrar kaldırıyor. Ölü adamın resimlerini çevirdiğinde kaskatı kesiliyor ve burun delikleri açılıyor.

Bakışları benimkilere kayıyor ve bir parmağını dudaklarına götürerek bana konuşmamamı söylüyor.

Tüm tavrı bir anda değişir. Telefonunu kapıp ekrana bir şeyler yazarken nefesleri sert ve hızlı geliyor.

Kiminle mesajlaşıyor?

Konuşmadan fotoğrafları toplar, üst üste koyar ve zarfa geri koyar.

Birinin dinlemesinden mi endişeleniyor? FBI'dan mı? Bir suç işledi ve şimdi buraya gelerek beni de suç ortağı yapar mı diye merak ediyorum.

Yoksa farklı bir tehdit mi onu alarma geçirdi? Bu resimleri kim gönderdiyse muhtemelen yasaların doğru tarafında çalışmıyor.

Kafa derim karıncalanıyor ve kaslarım o kadar sert ki eklemlerimi açmakta zorlanıyorum. Masanın etrafından dolanıyor, titreyen parmaklarımı kavırıyor ve beni kapıya doğru yönlendiriyor.

Dudaklarına tekrar dokunarak sessiz kalmamı hatırlatıyor. Sonra elini sırtıma koyarak beni dışarı çıkarıyor.

Nereye gidiyoruz? Belki de onu takip etmemeliyim. O bir katil ve yalancı ve cehennem biliyor

Başka? Ona olan güvenim sarsıldı. Ama biliyorum ki, eğer tehlikedeysen, beni koruyacağından hiç şüphem yok.

Beni asansöre götürdü ve çatı katının düğmesine bastı. Belki orada konuşmak güvenlidir?

31'inci kata vardığımızda elimi tutuyor ve beni açık mutfığa çekiyor.

Omuzları kaskatı ve sırtı gerginlikten dimdik, daralmış şahin gözleriyle vücudumu tarıyor.

Kollarımı kendime doladım. "Ne-?"

Eli ağzıma doğru uçuyor, başını sallarken parmakları sertçe bastırıyor.

Hala konuşmuyor musun? Ne oluyor lan? Mutfığa ve oturma odasına bakıyorum. Çatı katının dinlendiğini mi sanıyor?

Paltoma uzanıyor ve parmaklarını dikişler boyunca kaydırıp cepleri kontrol etmesini ve astarı incelemek için düğmeleri açmasını donmuş bir dehşetle izliyorum.

Dinlendiğimi düşünüyor.

Bu farkındalığın ağırlığı ciğerlerimdeki havayı eziyor ve geriye kalan tek şey bir nefesin boğucu ölümü oluyor.

twenty-six

Trace, titreyen bedenimdeki giysileri katman katman çıkarıyor. O her giysiyi inceleyip dinleme cihazı ararken ben hareketsiz, felç olmuş bir şekilde duruyorum. Polise gidip üzerime dinleme cihazı taktırdığımı mı düşünüyor yoksa ellerinin titremesine neden olan başka bir tehdit mi var bilmiyorum. İkimizi de tehlikeye atan bir tehdit.

İkimiz de konuşmadık.

Kıyafetlerim ayaklarımın etrafında yere saçılıyor ve geriye sadece külotumu çıkarmak kalıyor. Sütyenimden botlarıma kadar her dikişi inceledikten sonra şüpheli bir şey bulamadı.

Önümde çömelerek ellerini kalçalarıma koyuyor ve başparmaklarını bikinimin kemerinin altından geçiriyor. Sonra bana gözlerini çeviriyor, soluk mavi derinlikleri niyetle parlıyor.

Çıplak göğsümü kucaklıyorum ve başımı sallayarak duruşumu genişletiyorum.

Dantelli kumaşı bacaklarımdan aşağı kaydırırken tenim tüylerim diken diken oluyor. Sıcak ve tanıdık parmakları yavaşça kalçalarımı sıyrıyor. Titriyorum.

O elleriyle bir adamın boğazını kesti ve ben onun alanında tamamen çıplak ve savunmasız bir şekilde duruyorum.

Gözlerimi kapatıp nefes almaya odaklanıyorum.

Geçtiğimiz altı hafta boyunca Cole'un işi hakkında, insanları öldürmüş olma ihtimali de dahil olmak üzere varsayımlarda bulundum. Kendime onların kötü insanlar olduğunu, ona zarar vermeye çalışan insanlar olduğunu söyleyerek eylemlerini haklı çıkardım. Aynı mantık şimdi de beni sarıyor.

Trace'in o adamı beni korumak için öldürdüğünden hiç şüphem yok. Ama bu benden sakladığı gerçeğini mazur göstermez. Gizli bilgilerin paylaşılmasıyla ilgili kısıtlamalar umurumda değil. Evimde lanet bir cinayet işlendi ve benim bundan haberim yoktu.

Kalçama usulca dokunuyor ve gözlerimi açıyorum. Telefonum elinde duruyordu. Ceketimin cebinde bulmuş olmalı. Kapağı çıkarılmış, elektronik iç kısımları ortaya çıkarılmış.

"Dinlenmiyorsun." Telefonu bana uzattı.

İç çamaşırlarımı almak yerine elini orada bırakıyorum.

"Fotoğraftaki ölü adam kim?" Külotumu sürüklüyorum ve sütyenime uzanıyorum.

Ellerini arkasında birleştirerek boyuna kadar yükseliyor ve kara kaşlarının altından beni izliyor. İfadesindeki yoğunluk beni geriyor, ama şimdi daha rahat görünüyor.

dinlenmiyor. Ayrıca gözlerini vücudumdan ayırmadı.

"Bakmayı kes ve soruma cevap ver." Arkama uzandım ve titreyen ellerimle sütyen kancalarını sıktım.

Bir başka sinir bozucu an boyunca bana bakarken çenesi bükülüyor. Sonra zarfı yerden kaldırıp mutfak adasının üzerine boşalttı. "Buraya gel."

Yanına gidip tezgahın kenarını tutuyorum, o da fotoğrafları düzeltiyor, yan yana diziyo, kendisinin ve Cole'ununkileri ayrı ayrı gruplandırıyor.

Cole'un o kadınla olan görüntüleri içimde o kadar zehirli bir kıskançlık uyandırıyor ki bakamıyorum.

Onlar.

"Bu adam" -Trace cesedi işaret ediyor- "evine gizlenmiş bir silahla girdi.

ve pantolonunun paçasının altında kılıflı bir bıçak vardı." "Beni öldürmek mi istedi?" Yüzüm soğuklaştı, kansızlaştı. "Evet."

"Cole yüzünden mi?"

Gözünün altındaki bir kas seğiriyor. "Doğru."

"Neden ya da kim olduğunu biliyor musun?"

Ellerini tezgâhın üzerine koyuyor ve bana hem her şeyi söyleyen hem de hiçbir şey söylemeyen bir bakış atıyor. Cevaplar onda ama dudaklarından çıkmayacak.

"Giysilerimde böcek olup olmadığını kontrol ettin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kimin dinlediğini sanıyordun?"

"Cole'un düşman olduğu herkes. Zarfı kimin teslim ettiğini ya da motivasyonlarının ne olduğunu bilmiyorum. Tüm önlemler gerekli."

Boğazım düğümleniyor ve parmağımı oturma odamın fotoğraflarına saplıyorum. "Bu ne zaman oldu?"

"Cole benimle tüm iletişimi kestikten bir hafta sonra."

"O gittikten dokuz ay sonraydı." Bir elimi saçlarımda gezdirip fotoğraflara bakıyorum. "Bu adamın Cole'la bağlantısı olduğunu biliyorsanız, Cole'un başının belada olduğunu da biliyorsunuz demektir."

"Cole şifreli mesajlarıma cevap vermeyi bıraktığı anda bir şeylerin yanlış gittiğini anladım. Saklanıyor muydu yoksa çoktan ölmüş müydü bilmiyordum."

"Benim adıma başka birini öldürdünüz mü ya da zarar verdiniz mi?" *Benim adıma kaç girişimde bulunuldu?*

Hay

at "Hayır."

mi? "Cole'un bundan haberi var mı?"

Trace'in telefonu titrer ve kulağına götürür. "Onu yukarı gönder."

"Kimi yukarı göndereyim?" Üzerimde sadece sütyen ve külot olan vücuduma bakıyorum.

"Giyinik değilim." "Daha önce görmediği bir şey değil." Telefonu tezgâha fırlattı ve tekrar Fotoğraflar.

"Cole?" Nabzım hızla atıyor. "Ofisinde mesaj gönderdiğin kişi bu mu?"

Gözlerini resimlerden ayırmadan sertçe başını sallıyor.

"Onu görmek istemiyorum!" Ellerimi saçlarımdan arasına sokup panikliyorum. Onun ihanetiyle başa çıkmaya hazır değilim. Gözlerinde suçluluk görürsem, beni aldatırsa, ne yapmam gerektiğini biliyorum ve buna dayanmam. "Gönder onu."

Trace'in bakışları Cole'un fotoğraflarına kayıyor. Sonra bana bakıyor ve küçümseyici bir kahkaha atıyor. "Güven bana. Ben de onu görmek istemiyorum. Ama onda ihtiyacım olan cevaplar var."

Hay sikeyim. Yerdeki giysi yığınının doğru dönüyorum ve tam asansör açılırken kot pantolonu alıyorum.

Cole, siyah güvenlik üniformasını giymiş ve belinde silahıyla çatı katına dalıyor. Keskin bakışları yarı çıplak, kambur duruşunun üzerinde geziniyor, Trace'e kayıyor ve fotoğraflarla kaplı tezgâha iniyor.

Kot pantolonumu ve kazağımı giyiyorum, onun tepkisini izlerken nefesim kesiliyor.

Adımları güçlü ve hızlı, adaya yaklaşırken zemini yalayıp yutuyor. İğrenç kolajın üzerine eğiliyor ve yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi olmadan her bir resmi inceliyor.

"Çözüldü mü?" Trace, Cole'un yanında duruyor, daha uzun, daha sert, daha heybetli, yargılama ve inceleme gözlerini inceltiyor.

Eskiden patronun kim olduğuna dair hiçbir şüphe yok. Meraklı bir an için, eski iş ilişkilerine kaydıklarında çalkantılı duygularım hayranlıkla seyreltildi.

"Kilitlendi. Fiziksel olarak." Cole ona bakıyor. "Hüküm bu haftaydı." Trace bakışlarını seks fotoğraflarına çevirir, sesi sessizdir. "Defektör mü?"

Cole keskin bir şekilde başını sallamadan önce birkaç saniye bekler.

"Bu ne anlama geliyor?" Aralarındaki konuşmayı takip etmekte zorlanarak onlara bakıyorum.

"Kadının bir sığınmacı olduğunu mu söylüyorsun? Neye karşı dönmüş gibi?"

Bana bakmak ya da herhangi bir şekilde onaylamak için göz temasını kesmiyorlar. "Siktir." Trace nefesini bırakıyor. "Görev *bu muydu*?"

"Evet." Cole dişlerini gıcırdatıyor. "Başından beri bir keçi sikme operasyonuydu, ama sona erdi.

Ben resmen yokum. Her şeyin dışında."

"Onu ne zaman siktin?" İçimde acı dalgaları yayılırken gözlerim yanıyor.

"Hiçbir şey açıklayamam-"

"Siktir git!" Boğazımdan bir hıçkırık koparken arkamı dönüyorum.

"Danni," diyor Cole sertçe ve üst kollarımı arkadan kavırıyor.

"Dokunma bana!" Ondan uzaklaşıyorum, geriye doğru çekiliyorum ve ellerimi siper ederek gürültülü bir şekilde ağlıyorum.

Beni aldattı. Beni terk etti ve aldattı ve kalbim o kadar acıyor ki nefes alamıyorum. Cole yumruklarını iki yanında tutuyor, ifadesi kaskatı ve duruşu sıkıca sarılmış.

"Bana Danni'nin güvenlik durumunu söyle." Trace'in derin gürültüsü çatı katında yankılanıyor.

"O güvende." Cole ona doğru eğilerek aralarında bir metrelik uçucu bir hava bırakıyor. "Ben olsam

Amerika'ya dönecekti."

"Güvende olmamam dışında." Trace'in fotoğraflarından birini öfkeyle kapıyorum ve Cole'a doğru tutuyorum. "Bundan haberin var mıydı?"

Cole gergin bir an için gözlerini kapatıyor ve kararlı bakışlarını bana dikeyyor. "Bir ihlal vardı. Bilgi çalındı. Ama artık bitti. Fail parmaklıklar ardında."

Yalanlar. Tadını alıyorum, tuzlu ve keskin, dudaklarımda. Hilekârın bana söylediği hiçbir şeyi yutamıyorum.

Ekşi ve dilsiz sözleri zehirli bir hap gibi boğazıma düğümleniyor.

"Kimsenin gerçek kimliğini bilmediğini söylemiştin." Mutfağa doğru ilerliyorum. "Kimse nerede yaşadığını, kimi önemseydiğini bilmiyordu. Bunların hiçbirisiyle bağlantım olmadığını söylemiştin."

Cole'un bana verdiği tek yanıt sabit bir bakış.

Trace bana doğru bir adım atıyor, bakışları gergin boynumda gerilen tendonlarda geziniyor. Bir adım ötemde, sanki bana sarılacakmış gibi bana uzanıyor.

"Hayır." Ellerimi kaldırıp onu savuşturuyorum. "Cole ve o kadın hakkında bir şey biliyor muydun?"

Nefesini içine çekiyor ve bırakıyor. "Ben onun idarecisiyken, onu düzinelerce yatağa gönderdim."

"Trace." Cole homurdanıyor

"Bilgi almak için mi?" Bir kolumu kramp giren karnıma doluyorum. "Sen de öyle demiştin.

Ben. Bazen bir görevdeki tek hedef bilgi olabilir. Bu da öyle bir şey miydi?" Cole'a bakıyorum, acıdan titriyorum. "Elinde bilgi vardı ve sen onu sikip attın mı?"

Ellerini kalçalarına dayıyor ve başını eğerek bıkkınlık dolu bir ses çıkarıyor. "Bunun hakkında konuşamam. Bil ki o işle işim bitti. Bitti ve-"

"Eğer bu doğruysa..." Parmağımla resimlere bir fiske vuruyorum. "Bu neden benim arabamdaydı?"

"Bu bir olay tetikleyicisiydi." Cole fotoğrafları topluyor ve bir yığın haline getiriyor. "Bazı eylemleri harekete geçiren bir şey oldu. Senin bu saçmalığa maruz kalmanla ve benim için önemli olan tek şeyi kaybetmemle sonuçlanması gereken eylemler."

"Yani bu intikamla mı ilgili?"

"Evet." Cole resimleri zarfın içine tıktırıyor.

"Onun intikamı mı? Fotoğraflardaki kadın mı?" Midem bulanıyor.

"Danni, bak." Sesi çatlar. "O resimleri görmek zorunda kaldığın için üzgünüm-"

"Seni başka bir kadınla görmek zorunda kaldığım için üzgün müsün? Beni aldattığını öğrenmek zorunda kaldığım için mi? Aptal, kör ve umursamaz bir şekilde devam edemeyecek olmam ne korkunç bir utanç."

"Düşündüğün gibi değil, lanet olsun."

"O kadının içindeki senin sikin değil mi?"

Bana gözlerini kırpmadan bakıyor.

Ben de kendiminkine karşılık veriyorum. "Onu senin ölümünün yasını tutmadan önce mi yoksa sonra mı siktin?"

"Bunu kendine yapma." Trace aramıza giriyor ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanağıma bir parmak ucuyla dokunuyor. "Bu seni yiyip bitirecek ve mahvedecek-"

"Zaten mahvoldu," diye hırlıyorum. "Üçümüz mü? Cehenneme kadar yolumuz var. Bunun geri dönüşü yok."

"Saçmalık." Cole yumruğunu mutfak adasına vurur. "Bunu kabul etmeyi reddediyorum."

Cole'a sırtımı verip Trace'e dönüyorum. "Eğer bu Cole'a karşı bir intikam planıysa, neden senin fotoğrafların var?"

Bakışları omzumun üzerinden kayarak Cole'a kilitleniyor.

"Söyleyemem." Daha fazla sır. Bok üstüne daha fazla bok. Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Trace bu olaya karıştığını açıklamıyor ama en azından beni korumak için o adamı öldürdüğünü biliyorum. Asıl soru, adamın evimde olduğunu nereden biliyordu?

"Seninle tanışmadan önce beni nasıl izleyebiliyordun?"

"Gitmeden önce kameraları kurdum." Cole'un sesi sırtıma karşı nazik ve tereddütlü. "Evinin dışına ve arabana yerleştirdim."

İrkilerek döndüm ve gözlerini gördüm. "Onları *sen mi* kurdun?" Nefes nefese kaldım. "İçeride kamera var mı?" "Evde yok." Cole beni dikkatle inceliyor, sanki duygularımın nabzını tutmaya çalışıyor.

Ne hissettiğimi bilmiyorum. Aldığı güvenlik önlemleri beni hayatta tuttu ama bu korkunç bir mahremiyet ihlali.

"Evinizde dinleme cihazları vardı." Trace kaçmamı engellemek istercesine bir elini bileğime doluyor. "Bissara anlaşması çoktan yürürlüğe girmişken, tanıştığımız gece randevunuza ne zaman geleceğimi bu şekilde biliyordum."

"Beni dinliyor muydun?" Derimin altında bir sıcaklık oluşuyor ve kolumu geri çekiyorum. "Cole gittikten sonra evimdeki her şeyi duydun mu?" Zihnim hızla çalışıyor ve utanç midemi sıkıştırıyor. "Vibratörümü duyabiliyordun. Ve bedensel seslerimi. *Aman Tanrım*. Seni tanı mıyordum bile!"

Cole bana doğru eğildi. "Hayır, öyle değil-"

"Bu konuşma tam olarak nasıl geçti?" Kimi daha çok hadım etmek istediğime karar veremiyorum ama Cole'a ters ters bakıyorum. "En iyi arkadaşını arayıp, *"Hey dostum, kız arkadaşımın evine dinleme cihazı yerleştirdim ve*

onu gözetlemene ihtiyacım var. Biraz mızmızdır, o yüzden o kısmı ayarlar mısın?"

Trace bana tekrar uzanıyor, ben de irkilerek mutfağın diğer tarafına geçiyorum ve adayı onlarla arama koyuyorum.

"Evim hâlâ dinleniyor mu?" İçim titriyor, sesimi bastırmaya çalışıyorum.

"Hayır." Trace ellerini tezgâhın üzerine koyarak aramızdaki bir metrelik boşluğa doğru eğiliyor.

"Orada uyumaya başladığımda onları kaldırdım. Mahremiyetinizi gereğinden fazla ihlal etmedim. Belirli sesleri ve kelimeleri tetikleyen bir yazılımım var, araştırmam için bana bildirimler gönderiyor."

Kendimi ihlal edilmiş, kandırılmış ve iğrenç hissediyorum. "Yaptığın şey yasadışı. Bir adamı öldürmek de öyle. Polisten mi kaçırıyorsun, Trace?"

"Bizim gibi adamlar," diyor Cole, "her zaman yasaların sınırları içinde çalışmazlar. Ve radarın altında kalmakta çok iyiyiz."

Onlar manipülatörler, yalancılar, suçlular ve ben onlara aşık oldum.

Onları hala seviyorum. Onları hayatımdaki herhangi bir şeyi ya da kimseyi sevemeyeceğim kadar çok seviyorum. Ama sınıırıma ulaştım.

Belki de Cole'a beni aldattığı için kızmak ya da Trace'e benden daha fazla sır sakladığı için öfkelenmek ikiyüzlülüktür. Ama her ikisiyle de çıktığımı bilerek benimle ilişkilerini sürdürdüler. İkisiyle de özel bir ilişkim yoktu ve asla onları kandırmaya çalışmadım.

İşleri ve arkadaşlıkları hakkında söyledikleri yalanlarla beni bu duruma soktular. Yalanlarla dolu ağızlarıyla beni sevdiklerini söylediler. Sırlar geride kalmış gibi davranarak beni aralarında bir ileri bir geri sürüklediler. Ben lanet bir aptalım.

Aldatmacaları sevgimi çarpıttı, onlara özgürce verdiğim güvenin etrafında zehirli, omurgasız dokunaçlarını izledi. Eğer kendimi çözmezsem, yalanları hiçbir şey kalmayınca ve hayat bedenimden çıkıncaya kadar beni daraltmaya ve boğmaya devam edecek.

Aynen böyle, gerçekleşmesini beklediğim karar *gerçekleşti*.

Yakıcı, parçalanmış hıçkırıklarla boğazıma doluyor.

"Senin ölümün beni mahvetti," diyorum Cole'a, acı dolu bir çığlığı yutkunarak. "Ama bu? Bu benim kırılma noktam. Beni aldatırken bir adamın yasını tuttum. Çatımın altında birini öldüren bir adama güvendim. Mahremiyetim kaydedildi, analiz edildi ve sözde beni seven iki kişi tarafından ihlal edildi." Çoraplarımı ve botlarımı giymek için yere eğildim. "İkiniz de diğerinin ne yaptığını biliyorsunuz ve bu arada benim hiçbir şeyden haberim yok. Kendimi bu kadar aptal ve habersiz hissettirdiğiniz için teşekkürler."

"Danni." Cole bir adım öne çıkar, ifadesi gergindir. "Bu değil-"

"Beni sizi tanıdığımı inandırdınız, ama bana sadece olduğunuz adamların küçük bir görüntüsünü gösterdiniz. Bu ihanetin en acımasız şekli. Sanki sırayla beni öldürüyormuşsunuz gibi geliyor, ama ben hâlâ hayattayım, nefes alıyorum ve her saniyesini hissediyorum."

"Niyetim asla bu değildi." Cole, gözlerinde cehennem ateşiyle, sert çeneli ve sert başlı bir şekilde son mesafeyi de kapatıyor.

"Siktir git, Cole." İstirap kalbimin etini pençeliyor.

"Gitmiyorsun." Yanıma çömeliyor ve parmaklarını yüzüme doğru uzatıyor. "Yemin ederim, eğer bana elini sürersen ya da herhangi bir şekilde beni durdurmaya çalışırsan, bunu Çılgılık atmaya, yumruklamaya, tekmelemeye, ne gerekiyorsa yapmaya başlayacağım ve muhtemelen sonunda kendime zarar vereceğim." Yalpalayarak ayağa kalkıyorum ve ceketimi çekiyorum. "İzin ver de buradan kahrolası haysiyetimden geriye ne kaldıysa onunla çıkayım."

Trace adadan ayrılmadı. Kolları iki yanında, başı öne eğik. Buz gibi gözlerinde karanlık ve amaçlı bir şeyin gölgesi dönüyor.

"Bu senin için de geçerli," diyorum ona, gözyaşlarımın yanaklarıma süzülmesinden nefret ederek. "Bissara'daki işime derhal son veriyorum." Sesim çatallaşıyor. "Bir daha geri dönmeyeceğim."

Parmakları sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor, tüm vücudu ölümcül bir şekilde hareketsiz. Sinir krizi geçirmeden önce buradan çıkmalıyım. Telefonum tezgahın üzerinde duruyor ve orada kalacak. İletişim yok. Bağlantı yok. Tüm bağları kopar.

Sert bir nefesle gücümü toplayarak sessizce asansöre doğru yürüyorum ve düğmeye basıyorum. Anında açılıyor, beni bekliyor, benimle alay ediyor.

Bunu yapamam.

Sanki hayattan uzaklaşıyormuşum gibi geliyor. İstedğim ve değer verdiğim her şey, *olduğum* her şey burada. Bu odanın dışında hiçbir şey yok.

"Sen pes eden biri değilsin." Cole'un derin ve öfkeli sesi omurgamı delip geçiyor. "Sakın kaçayım deme."

Ayaklarımı hareket ettiriyorum, asansörün eşiğine basıyorum ve son kez onlarla yüzleşmek için dönüyorum.

"Üç gün içinde taşınmanı istiyorum." Sulu bakışlarımı Cole'a yöneltiyor, acı dolu nefeslerimi göğsümdeki buz kütesinin içine çekiyorum. "Eşyalarını topla. Geride bıraktığın her şey ben döndüğümde satılacak."

"Nereye gidiyorsun lan?" Cole yumruklarını iki yana açmış, gözlerini vahşileştiriyor. Trace bir elini tezgâha doğru kaldırıyor ve gözlerini yere dikeyyor.

"İşlerinizle ilgili sırlara, Marlo ve Bissara'yla ilgili manipülasyonlara, rekabet ve kıskançlıklara, sürekli itip kakmalara katlandım." Asansöre geri döndüm ve garaj düğmesine bastım.

"Danni." Cole elinin topuğunu göğsüne dayayarak bir adım öne çıkar.

"Kıyıya yanaşıp her şeye tahammül edebilirim. Ta ki gaza basmak zorunda kalana kadar. Sonra iki ayağımla o orospu çocuğunun üzerine basarım ve onu tutmak için üzerine ağır bir çekiçle vururum." Asansör kapıları kapanırken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. "Az önce çekici düşürdüm."

twenty-seven

Asansör kapıları kapanıyor ve sel kapıları açılıyor. İki büklüm oluyorum, boğazımı yıpratan hıçkırıkların acımasızlığında boğuluyorum. Nefesimi tutamıyorum. Kalbimin atışını hissedemiyorum.

Onları kaybettim.

Tüm dünyamı kaybettim.

Parmaklarım direksiyona öylesine sıkıca kenetlenmişti ki eklemlerim ağarıyordu. Doğruca Bree'nin evine gidiyorum ve üç gün boyunca orada kalıyorum.

Fotoğraflardan, aldatmalardan, kameralardan ve cinayetten haberi yok. Ona ikisiyle de ilişkimi bitirdiğimi çünkü seçim yapamadığımı söyledim. Sonra da öylece bıraktım.

Üçüncü gece, yüzümü ıslak bir yastığa gömüp kanepesine uzandım. Asansörden çıktığımdan beri ağlamam durmamıştı.

"Cole'un bu gece gitmiş olması gerekiyordu." Kalın bir ağlama sesi sesimi bozuyor. "Artık eve gidebilirim."

"İstedığın kadar kalabilirsin." Bree kıvrılmış bedenimin yanına oturuyor ve saçlarımı okşuyor.

"Kendine zaman tanımalısın."

İşsizim. Sevgisiz.

Umutsuz.

Çok acınası.

"Evi satacağım." Üç gündür çiğnediğim kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Dans odası, bodrum, Cole'la tanıştığım lanet olası sokak... Hepsi çok fazla, çok fazla anı, çok fazla acı. Daha önce de kayıplar yaşadım ve bu berbat hissin asla geçmeyeceğini biliyorum. Ayrıca hatırlatıcıların bunu daha da kötüleştirdiğini de biliyorum.

Cole'un yasını ilk kez tuttuğumda Bree de benimle birlikte olduğu için nedenlerimi anlıyor. Ancak bilmediği şey Cole ve Trace'in beni nasıl izledikleri, takip ettikleri ve mahremiyetimi nasıl ihlal ettikleri. Bana göz kulak olmadan çekip gitmeme izin verdiklerine inanmak aptallık olur. St. Louis'de kaldığım sürece beni izliyor olacaklar. Bağlarımı tamamen koparmak için şehri terk etmeliyim.

"Nereye gideceksin?" diye soruyor.

"Bu öğleden sonra annemi aradım." Ağır başımı kaldırdım ve gözleriyle buluştum. "Florida'ya taşınıyorum."

Bir süre onlarla yaşayacağım. Yeniden başlıyorum."

Çenesi titriyor ve kollarını bana doluyor. "Kahretsin, Danni, gitmeni istemiyorum.

Ama anlıyorum. Ne yapman gerekiyorsa, senin için buradayım." "Teşekkür ederim." Ben de ona sarıldım.

"Seni özleyeceğim."

Ertesi sabah eve döndüm. Motosiklet gitmişti. Ev sessizdi. Kendimi merdivenlerden inmeye zorluyorum ve son basamakta oyalanıyorum, daha ileri gidemiyorum.

Her şey gitmiş. Şilte, ağırlık aletleri, punk rock posterleri... Gelinliği bile almış. Neden ki? Onu hiç giymeyeceğim ki. Ben olsam satardım.

Bu yüzden aldı.

Gözyaşlarım şiddetle geri geliyor, omuzlarımı sarsıyor ve nefesimi kesiyor. Merdivenlerden geri dönüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, aptal kırık kalbimin titreyen ağırlığını desteklemek için ona yaslanıyorum.

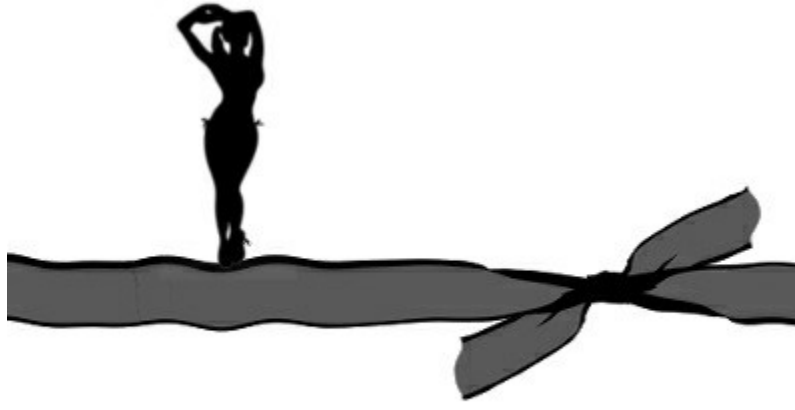
Böyle mi hissediyorlar? Sanki dayanılmaz, teselli edilemez bir kayıptan başka bir şey yokmuş gibi?

En azından hala birbirlerine sahipler. Bunun için onlardan biraz nefret ediyorum. Beni bunu tek başıma yapmaya zorladıkları için onlardan nefret ediyorum. Tek yapmak istediğim uzanıp yalanlarına paspas olmakken bunun üstesinden gelecek gücü bulmamı sağladıkları için.

Ama bunu yapamam. Yapmayacağım.

O öğleden sonra yeni bir cep telefonu aldım.

Sonra bir emlakçıyı aradım.

twenty-eight

Beş hafta sonra, evimin içinde dolaşıp son bir kez daha gözden geçiriyorum. Botlarım ahşap zeminlerde tıkırdıyor, her adımım boş odalarda içi boş bir gümbürtüyle yankılanıyor.

Bunu yapıyorum. Hayatıma devam ediyorum ve bundan nefret ediyorum.

Çatı katındaki o günden beri Cole ya da Trace'ten haber almadım. Ama haftada birkaç kez, caddeden bir motosikletin gürültüsü geçiyor. Her zaman sabahın erken saatlerinde. Her zaman aynı yavaş hızda.

Cole'un taşınmasının ertesi günü, evimdeki her çatlağı ve köşeyi aradım, kamera ya da ait olmayan bir şey aradım. Hiçbir şey bulamadım. Eğer Trace beni izliyorsa, bunu nasıl yaptığını bilmiyorum.

Onları düşünüyorum. Her nefes alışımında. Her gözyaşında. Kalbimin her sefil atışında. Onları o kadar çok özleyorum ki.

Noel en kötüsüydü. Tatili Bree ile geçirdim ve kendimi tamamen yalnız hissettim. Çünkü ben *yalnızım*. Kendime hayatıma devam edeceğimi söylüyorum ama asla edemeyeceğim. Yine de denemek zorundayım.

Dans stüdyosuna giriyorum ve gözlerimin arkasında bir sefalet dalgası alevleniyor. Elimde telefonum, şarkı seçimimi açıyorum ve Kodakline'den *Moving On*'u çalışıyorum.

Yeniden başlamak için Florida'ya gidiyorum.

Bu yeni bir yıl. Yeni bir başlangıç. Bunu yapabilirim.

Derin bir nefesle evime, dans stüdyoma, güzel anılara, en karanlık saatlere veda ediyorum. Sonra Cole ve Trace'e fısıldayarak veda ediyorum.

Arka kapıyı açıyorum, ilerliyorum ve eşikte adımımın ortasında duruyorum.

Kapının hemen dışındaki kaldırımda plastik kapaklı uzun bir kâğıt bardak duruyor. Yanındaki logo, sokağın aşağısındaki küçük kahve dükkanından aldığım en sevdiğim kahvenin reklamını yapıyor.

Kaldırıyorum, kokluyorum ve en sevdiğim karışım olduğunu onaylıyorum. Kapağın altına baktığımda, tam istediğim şekilde hazırlanmış olduğunu görüyorum. Not yok. Kimden geldiğini gösteren bir şey yok. Ama iki kişiye indirgeyebiliyorum.

Garaj yolunu, caddeyi tararken, onları ararken, umut ederken, her ağrıyan nefesimde onları görmeye ihtiyaç duyarken kalbim çarpıyor.

Etrafımdaki dünya boş.

Sessiz.

Yalnızım.

Titreyen bir elle fincanı ağzıma götürüp yudumluyorum. *Hâlâ sıcak.*

Midem bulanıyor. *Az önce* onu özledim. Cole, Trace, her kimse. Yüzlerinden birini tekrar görmek için her şeyimi verirdim.

Şarkı telefonumdan akıyor ve bana ne yapmam gerektiğini hatırlatıyor.

Devam et, Danni. Bir ayak diğerinin önünde.

Telefonu ceketimin cebine koyup kapıyı kilitliyorum. Tüm eşyalarım depoda. Kendime ait bir yer bulduğumda, eşyalarımı Florida'ya göndereceğim.

Midget hala bende ve direksiyonun arkasına geçtiğimde, benimle birlikte gideceği için mutluyum.

Bu arabayı seviyorum.

Çalışmaması dışında.

Motoru tekrar tekrar çalıştırıyorum. Hiç ses çıkarmıyor. *Lanet olsun!*

Neden bu arabanın beni Florida'ya kadar götüreceğini düşündüm ki? Garaj yolumdan bile çıkaramıyorum.

Ocak ayının soğuk havasında titreyerek kahveyi içiyor, sıcak ve zengin tadının tadını çıkarıyor ve seçeneklerimi değerlendiriyorum.

İçeri dönüp bir çekici çağırmalıyım. Araba tamir edilene kadar Bree ile kalabilirim.

Kapıyı açıp tekrar dışarı çıkıyorum ve baş dönmesinin etkisi üzerime çöküyor. Tanrım, birden kendimi iyi hissetmemeye başladım. Bir adım daha atmaya çalışıyorum ve sallanıyorum. Bu da ne böyle?

Kulaklarımda gürültülü bir ses uğulduyor. Baş dönmesi beni sertçe kavıyor, yer dönüyor ve görüşüm lekeleniyor. Oturmam lazım. Oturmam lazım.

Dizlerim bükülüyor ve kaldırım yükselip göğsüme çarpıyor. Kahve elimden yuvarlanıyor ve karanlık etrafımı sarıyor.

Yanağımı soğuk zeminden kaldıramadan, sersemlemiş bir halde, gevşek kolumun yanında yan yatan kağıt bardağa bakıyorum. Yuvarlanıyor... Yavaşlıyor... Duruyor.

Dünya kararmadan önce gördüğüm son şey, bardağın dibinde yabancı bir el yazısıyla yazılmış üç kelime.

Daha bitmedi.

up next

Danni-Trace-Cole aşk üçgeni şu şekilde sonuçlanır:

ÜÇ SAVAŞTIR
[BURAYA TIKLAYIN](#)

Hikaye hakkında diğer okuyucularla konuşmak ister misiniz?

Facebook spoiler grubuna katılın:

[BURAYA TIKLAYIN](#)

three

is a war

[BURAYA TIKLAYIN](#)

Üç, savaş demektir.
Sonsuzluk için yarışan üç taraf.

Cole.

İlk aşkım.

Tehlikeli gülüşü ve tutkulu öfkesiyle kötü çocuk, dinamitin fitilini ateşler gibi dikkat çekiyor. Ama karanlık erimiş gözleri sadece benim için parlıyor.

İz.

İkinci şansım.

Özel dikim takım elbisesi içinde bir metreyi aşkın İskandinav tanrısı, her hareketimi hesaplıyor ve aç nefeslerimi demir bir yumrukla yakalıyor.

Ben.

Özgür ruhlu dansçı, iki erkek arasında kalmış ve görünürde bir çözüm yok.

Gitmeyi, kalmayı, reddetmeyi ve teslim olmayı denedim.

Elimde ne gibi seçenekler kaldı?

İki adamı seviyorum ve yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Savaşıyorum.

books by pam godwin

**KARANLIK ROMAN
DELIVER SERİSİ**

[Teslimat #1](#)

[Vanquish #2](#)

[Feragatname #3](#)

**KARANLIK PARANORMAL ROMANTİZM
EVE'İN TRİLOGİSİ**

[Havva'nın Kalbi](#)

[\(ÜCRETSİZ\)](#)

[Havva'nın Ölümü #1](#)

[Havva'nın Kanı #2](#)

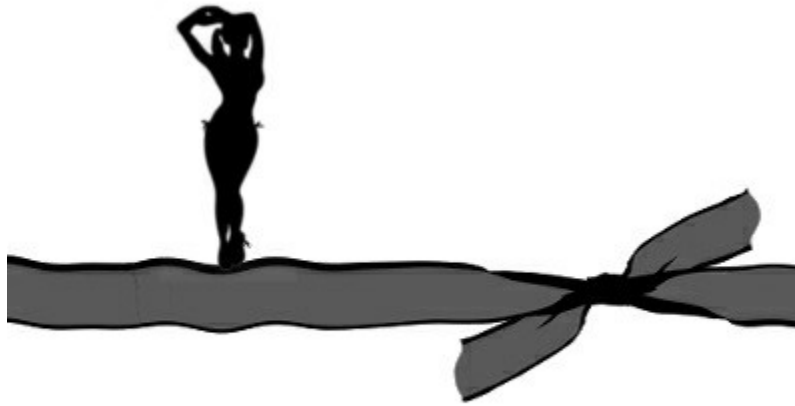
[Havva'nın Şafağı #3](#)

**ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN ROMANTİZMİ
[Karanlık Notalar](#)**

**ROCK-STAR KARANLIK ROMANTİZM
[Yanğın Altında](#)**

**ROMANTİK GERİLİM
[Kirli Bağlar](#)**

**EROTİK ROMANS
Bir Sadakatsizlik Dünyası
Kitap [Teşviki](#)**

playlist

Julia Michaels'tan *Issues* Mark
Ronson'dan *Uptown Funk* Lana
Del Rey'den *Lust For Life*
Beautiful Liar by Beyoncé and Shakira
Don't Let Me Down by The Chainsmokers
Pillowtalk by Zayn
I Hate U I Love U by Gnash
This Town by Niall Horan
Now Or Never by Halsey
Latch by Disclosure
Undisclosed Desires by Muse
Physical by Nine Inch Nails
Say Something by A Great Big World
We Can Hurt Together by Sia Moving
On by Kodaline

thank you

Sokak ekibime - siz tanıdığım en havalı, en şefkatli, en özverili, en sıcakkanlı kadın grubusunuz. İşimi bin kat daha kolay ve keyifli hale getiriyorsunuz. Her biriniz için sonsuza dek minnettarım.

Beta okuyucularım ve düzeltmenim Ellie, Ketty, Shabby, LittleKitten, Shea, Brooke, Jillian, Ann ve Lesa'ya bu kitabı rekor sürede tamamladıkları için teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz ihtiyacım olan ve güvendiğim her şey. Sizi seviyorum!

Aileme; uzun süreli yokluğumu anlayışla karşıladıkları, günlerdir mağaradan çıkmadığımda yiyecek ve kucak getirdikleri ve bu çılgın, zorlu yolculuk boyunca yanımda oldukları için.

Okuyucularıma -hikayelerimi okudukları, inceledikleri ve tavsiye ettikleri için. Ruhumu alçakgönüllü, dipsiz bir minnettarlıkla dolduruyorsunuz.

pam godwin

New York Times ve USA Today Çoksatan yazarı Pam Godwin, kocası, iki çocuğu ve ağzı bozuk bir papağanıyla birlikte Orta Batı'da yaşıyor. Kaçtığında beş kıtada on dört ülke gezmiş, üç üniversiteye gitmiş ve en sevdiği rock grubunun vokalistiyle evlenmiştir.

Java, tütün ve karanlık aşk romanları en sevdiği düşkünlükleridir ve uyumaktan, et yemekten ve göz kırpan bebeklerden nefret etmesinden daha sağlıksız olarak kabul edilebilir.

E-POSTA: pamgodwinauthor@gmail.com

Web sitesi: <https://www.pamgodwin.com>

Goodreads: https://www.goodreads.com/author/show/6474204.Pam_Godwin Facebook:

<https://www.facebook.com/pamgodwinbooks>

Bookbub: <https://www.bookbub.com/authors/pam-godwin>

Twitter: <https://www.twitter.com/pamgodwinbooks>

Pinterest: <https://www.pinterest.com/pamgodwinauthor/>

Instagram: <https://www.instagram.com/pamgodwinauthor/>

Sakin kaçırmayın!

Aşağıdaki düğmeye tıklayarak Pam Godwin yeni bir kitap yayınladığında e-posta almak için kaydolabilirsiniz. Hiçbir ücret ve zorunluluk yoktur.

Sign Me Up!

<https://books2read.com/r/B-H-QKN-JDIN>

Bağımsız okuyucuları bağımsız yazarlarla buluşturmak.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.